فیسبوک

ناول

عبدالجمیل ممتاز

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

فیسبوک

(ناول)

لیکوال: عبدالجمیل ممتاز

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کتاب ځانګړنې:

د کتاب نوم: فیسبوک

لیکوال: عبدالجمیل ممتاز

aj_mumtaz@yahoo.com

aj.mumtaz32@gmail.com

خپرندوی: مومند خپرندویه ټولنه - جلال اباد

بریښنالیک: Momand.books@gmail.com

ډیزاین چارې: اېملیار ساجد

چاپ کال: ۱۳۹٤ - ۲۰۱۵م

د چاپ نوبت: لومړی

د چاپ شمېر: ۱۰۰۰ ټوکه

چاپځای: د مومند خپرندویې ټولنې تخنیکي څانګه

پتې

ننګرهار: عبدالمجید مومند کتاب پلونځی - مخابراتو څلورلارې.

اړیکې: ۰۷۰۰٦۲٦۱٦۱ - ۰۷۷۷٦۲٦۱٦۱ - ۰۷۸۱٦۲٦۱٦۱

کابل: اصلاح و افکار کتابپلورنځی، خیبر کتابپلورنځی، دارالسلام کتابپلورنځی، مستقبل کتابپلورنځی

پکتیکا: علمي کتابپلورنځی

کندهار: امیر کروړ کتابپلورنځی، افغان کتابپلورنځی

خوست: غرغښت کتابپلورنځی، رحیمي کتابپلورنځی، ملر کتابپلورنځی، سباوون کتابپلورنځی

هلمند: سیدجمالالدین کتابپلورنځی، عرفان کتابپلورنځی، تاج منور کتابپلورنځی

پکتیا: علمي کتابپلورنځی

غزني: قیومي کتابپلورنځی

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډالۍ

هغه چا ته

چې له خپلې ژبې سره مينه لري!

(c) ketabton.com: The Digital Library

دریمه ورځ مې په کراره پرې نښوده، په انګلیسي تورو مې ورته ولیکل:

- .salam

تر ډېره مې په لیکخونه کې سترګې پاتې وې، خو لکه پخوا، هېڅ ځواب یې رانکړ، ژبه مې واړوله، ومې لیکل:

- ولې ځواب نه راکوې؟ دومره غرور!

خو چاته وایې! په تشه توره لیکخونه (چټ روم) کې ځانته لګیا وم، پیغامونه مې بیخي ډېر ورکړل. نور له ځانه وشرمېدم، له فېسبوک نه ووتم.

غرمې نه وروسته مې بیا سر ورښکاره کړ، کټل مې چې ځواب یې راغلی و:

- سلام محترمه، زه به چا- چا ته ځواب ورکوم.

لږ مې تمه پیدا شوه، ورته ومې لیکل:

- بیا نو فېسبوک ته مه راځه!

ځواب یې رانکړ، ور زیاته مې کړه:

- همدومره وه؟

پیغام یې راغی:

- څه؟

- هېڅ، ما ویل نه غواړې راسره چټ وکړې؟

- چټ مې نه خوښیږي، هسې سرخوږی دی.

پوه شوم چې د چټ کولو لېواله ده، ورته ومې لیکل:

- زما هم نه خوښیږي، خو کله کله یو- یو دوست ښه وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب يې رانغی، ورزياته مې کړه:

- بيا هم ستا خوښه.

راته ويې ليکل:

- تاسو د کوم ځای ياست، چېرته اوسيږئ؟
- د کوم ځای بايد اوسم؟
- ودې ليدل، هېڅ، وبخښئ، بس ده نور.

پوه شوم چې په غوصه شوه، ونه ځنډېدم، ځواب مې ورکړ:

- د افغانستان يم.

ښايسته ځنډ ووت، پيغام يې رانکړ، ما ګوتې ور وړاندې کړې:

- ډېره مغروره يې؟

د ليکلو نخښه يې راښکاره شوه، ګوتې مې د ليکدړې پر سر چت کړې، وروسته يې پيغام راورسېد:

- مغروره نه يم، ومې ويل د چټ حوصله نلرم، زياتره بدې خبرې کوي، چې زما دا کار نه خوښيږي، همغه پر عمومي پاڼه ملګرتيا بس ده.
- سمه ده، بخښنه غواړم نو.

هغې نور هېڅ ونه ويل، ما هم بل پيغام ورکولو ته زړه ښه نه کړ.

د فيسبوک عمومي پاڼې ته شوم، څو ځله مې ښکته او پورته بوتله، پاڼه مې تازه جوړه کړې وه، د ګوتو په شمېر څو ملګرې راسره ول، يوازې يو څو تکراري ليکنې او عکسونه مې ليدل.

بيا د هغې پاڼې ته ورغلم، انځور يې د زړه ستنې را کاواکه کړې وې، ما ويل چې ورته کتلی مې بس. په فوټوشاپ نه و جوړ شوی، بيخي په عادي حالت کې و. تور لنډ ټيکرې کې يې د سپين مخ کاسه بده نه ښکارېده، ويښتان يې ټول شاته ټومبلي ول، ښه سنګينه راته ښکاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته مې فېسبوک بند کړ، د مېز پر سر پرتو کاغذونو پسې مې قلم راووېست، کارونه راډېر شول، ان تر مازيګره پورې ايله په هغو پسې ورسېدم.
د قبلې خواته مې مخ واړاوه، ساعت همغه لورې ته پر دېوال ځوړند و، شل کم څلور بجې وې، مامورين کرار- کرار په وتو شول، نور نو ما ته هم د ناستې پلمه نه وه پاتې، پاڅېدم روان شوم.

*****

نن هغه تر ما مخکې په فېسبوک کې وه، شنه نښانه يې د نوم په څنګ کې ښکارېدله. ليکخونې ته لاړم، پام مې نه و، پر ليکدړه باندې مې ګوتې خښې کړلې.
وروسته مې کتل، چې د سلام پر ځای ګډوډ انګليسي توري (sghl) راښکاره شول.
ژر مې ژبه واړوله، بيا مې ورته وليکل:

- سلام

لږ ځنډ په تمه شوم، وروسته يې ځواب راغی:

- عليکم سلام، سهار پخير.

زړه مې ولګېد، په ځواب کې مې ورته وليکل:

- سهار پخير، څنګه يې؟
- ښه يمه، مننه، رښتيا ستاسو حامد کرزی ډېر عصباني نه دی؟
- څنګه عصباني؟
- امنيتي تړون نه لاسليکوي کنه؟
- څه ووايم نو.

بې ځنډه يې وپوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ولې، ته سياسي نه يې لکه چې؟
- سياست مې نه خوښيږي، فکر کوم تا هم هسې دا خبره وکړه، گنې سياسي نه راته ښکارېږې.
- عجيبه ده، زه سياسي يم!
- سياست خو انساني اړيکو ته صدمه رسوي. دوستۍ ته بيخي ډېر.

ويې ليکل:

- که له هر څه ناخبره شې، بيا خو بده ده، آخر يو محصل يې.
- منم يې، خو لمړی بايد انسانان يو بل درک کړي! وروسته بيا نورې مسألې.
- څه ووايم نو، هر څه اوس په درک کې دي.

خندا راغله، پوه شوم، چې دليل اوري، غواړي بحث راسره وکړي.

ورته ومې ليکل:

- ما ويل، که سياست ته لاړ شو، بيا خو زه او ته دوستان نشو کيدی.
- دا نو په دوستۍ پورې څه اړه لري؟؟
- دا ده بيا دې پيل وکړ.

د هغې لخوا ځواب رانغی، ورته په تمه شوم، خو څرک يې ونه لگېد، پر ليکدړه مې گوتې کېښودې:

- زه خو بس دا باور لرم، چې انسان، انسان دی که هغه د هر ځای وي، تر منځ يې يوازې انسانيت مهم دی.

د ليکلو نښانه يې را ښکاره شوه، پيغام يې راورسيد:

- هو، انسان تل د درناوي وړ دی، خو هم انسان او هم يې وطن، دواړه بايد سرلوړي وي، پوهيږې موږ ايراني ډېره سختي گالو، خو د وطن له

(c) ketabton.com: The Digital Library

سیاست او جغرافیې نه لاس ناخلو، افغانستان هم یو مظلوم هېواد دی، خلک یې باید د تبعیض پر وړاندې ډېر ټینګ وي.

خبرې یې زما د زړه زنګ لېږې کړ، تر څو مې څه لیکل، چې بل پیغام یې راغی:

- ته هم ښه نظر لرې، زما همنظره یې، خوشحاله شوم.
- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- که یو څه درته ووایم، خفه کیږې نه؟
- نه، ولې خفه شم.
- وګوره، زموږ افغانستان تل د پردیو ښکار شوی، کله د هغوی په دوستۍ او کله یې هم په دښمنۍ کې، له دې ډلې نه ستاسې ایران هم دی.
- نه، دا نه منم.

بیا یې ولیکل:

- هیڅکله یې نشم منلی.

په زړه کې مې را وګرځېدل، لکه چې په غوصه شوه، پر خپله کړې خبره پښېمانه شوم. غوښتل مې په یو ډول خپله خبره بېرته واخلم، چې بیا یې راته ولیکل:

- ایران خو تل د افغانستان ملاتړی دی، کله چې ستاسو هېواد ارام وي، زموږ د هېواد په ګټه دی، د تاریخ په لړ کې ایران له چا سره بد نه دي کړي، ویې منه.

زه یې له خفه کېدو وویرېدم، ما ویل چې رانه خفه نه شي، ګنې ډېر څه مې ورته لرل.

د هغې نظر مې تأیید کړ، خو ورسره مې خپل فکري حیثیت هم تیټ را نه ووست:

- سمه ده منم یې، خو کله کله یې خپل هېواد ته د خطر پېښېدو لپاره ځان غلی نه دی پرېښی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا خو طبیعي ده، ستاسو دولت هم شاید همداسې وکړي.
- هو نو.
- بیا نو ولې ایران خپل دښمن ګڼئ؟ دلیل یې؟

غلی شوم، بل پیغام یې راغی:

- ولې، درویشه؟

مجبور یې کړم، ورته ومې لیکل:

- دا اوس خو یې منې، چې امریکا سره د دښمنۍ په خاطر، افغانستان ناارامه کوي.
- دا په کوم دلیل؟
- وګوره، پخوا د طالبانو سرسختې دښمن ایران و، خو اوس ورسره همکاري کوي. ولې؟
- خو تاسو باید دا نه وای منلي چې ناټو افغانستان ته درشي، تر اوسه یې څه مرسته درسره کړې؟ پرته له دې چې ټوله شتمني یې درڅخه یووړله.

په مغزو کې مې کرنګ شو، په چورت کې یې بوتلم، کاته مې چې بیا یې د پیغام زنګ وټنګېد:

- درویشه!

ژر مې پر لیکدړه ګوتې ورکېښودې:

- افغانانو هېڅ وخت ناټو یا نور نه دي راغوښتي، نه یې هم زغملی شي، دا هر څه په زور او فریب وربانديې تپل کېږي، ځکه خو ارامه ورځ نلري.

ځواب یې رانکړ، تم شوم ورته، خو بیا هم غلې پاتې وه، ورته ومې لیکل:

- وبخښه، لکه چې سر مې دروخوږاوه!

دستي یې پیغام راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه، هیله کوم.

زیاته یې کړه:

- هر څه به سم شي، تاسو به ارام ژوند وکړئ ان شأ الله.
- هو، ان شأ الله، خدای مهربان دی.

څنډ ووت، خو ډېر نه، وروسته یې د لیکلو نښانه را ښکاره شوه. پیغام یې راغی:

- یو څه وپوښتم؟
- هو، مهرباني.
- غوښتل مې پوهه شم، ایران خپل دښمن ګڼئ که دوست؟

ورته ومې خندل، سمدستي یې راته ولیکل:

- ووایه نو!
- آیا ګاونډی هم دښمن وي؟
- ولې نه وي، لکه عرب چې ایران سره دي.

دا خبره یې لږ په لهجوي ډول لیکلې وه، لمړی سم ورباندې ونه پوهېدم، تر څو مې فکر ورباندې کاوه، بل پیغام یې راکړ:

- راته ودې نه ویل، هله ژر شه نو، څمه کار لرم.
- خو درته ومې ویل.
- نه، سم راته ووایه، دوست که دښمن؟

عجیب انسان سره ګیر راغلم، ایران مې تر دا اوسه هم نه خوښیږي، خو هغې ته مې نشوی ویلی، شنګه مې کړې وای، له ناچارۍ مې ورته ولیکل:

- د ورونو تر منځ خواږه او تراخه راځي، دا نو نه شوه چې دښمنان شول، همدا اوس په ایران کې میلیونونه افغانان اوسیږي.

خو دغسې یې نه منله، دا ځل یې په جدي توګه پوښتنه وکړه:

- بلاخره افغانان ایران ته دوست وایي که دښمن؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې مې پټې کړې ورته ومې ليکل:

- دوست.
- مننه، پوهېدم چې دوست يې ګڼې.

زما د خولې خوند يې را بد کړ؛ ايرانۍ نه وه، سم غم وه. ناچاره وم، ډېره مې خوښېدله، د دوست کلمه مې د هغې لپاره وويله، ګڼې خدای که مې په عمر دغسې ويلي وای.

هغه په ليکلو بوخته وه، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- هو، ايران او افغانستان ورونه هېوادونه دي، ډېر افغانان زموږ په هېواد کې اوسيږي او مالي وضعيت يې هم تر ايرانيانو ښه دی، خواريکښ خلک دي. خو ايرانيان تنبلان دي ډېر.

ومې خندل، ما د خپلو افغانانو غيبت ورته پيل کړ:

- نه نو، که افغانان تنبلان نه وای، اوس به يې هېواد په دا حال نه و.

ويې ليکل:

- دغسې نه ده، پوهيږې! زه همدا اوس نشم کولی، يو کور ځانته واخلم، خو يو افغانی يې په اسانه کولی شي، پيسې ډېرې لري او دا يې د زحمت پايله ده.

د ځان سره مې وويل، کاشکې همداسې وای.

ورته ومې ليکل:

- خو د وطن په هکله يې اراده کمزورې ده.
- فقط همدا يې بدي ده، پر خپل وطن باندې زړه نه سوځوي، فکر کوي چې يوازې د کار کولو او ګټلو لپاره پيدا دي بس.
- هو، فقط د خپلو ګټو لپاره.
- ودې ليدل، چې نظريات مو يو شان دي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياته يې کړه:

- ايرانيان وايي: لمرۍ هېواد بيا مورډ، خو افغانان بيا وايي: لمړۍ زما ښځه او بچيان، بيا هېواد.

ورته ومې خندل:

- ههههه، هو والله، ربښتيا وايي.
- خوشحاله يم، چې نظريات مو سره يو دي.
- زه هم.

وځنډېدله، خو ډېره نه، وروسته يې راته وليکل:

- نن همدومره بس ده، که نور څه نه لرې، زه به خپل کار پسې لاړه شم.
- سمه ده، خوشحاله شوم.
- ستړې مې کړې، وبخښه!
- هيله کوم.
- پر ځان پام کوه، د الله پامان.
- د الله پامان.

د ميز شا مې پرېښوده، بهر ووتم. لمر تېز لګېد، بېرته سيوري ته شوم، لږ شيبه لا ولاړ وم، چې غږ راباندې وشو:

- هلکه څه چورت وهې؟

ښۍ خوا ته مې مخ واړاوه، شبير خپل هډور لاس راته نيولی و، لاس مې ور وراندې کړ، ډېر سخت يې ټينګ کېکاږه، راته ويې خوړاوه، وروسته يې په خندا کې شونډې وښورېدې:

- ژوبل شوې؟

له غيرته مې نه ورته وويل، لاس يې راخوشې کړ، خندا يې لا نه وه تمامه، ويې ويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یاره، هغه مجلې دې هم رانکړې، ډېر ناځوانه یې.

ورته ومې ویل:

- ستاسې لوژستیک نه چا خیر کړی؟

سترګې یې په ګریوان کې ولوېدې، خو ژر یې بېرته راپورته کړې:

- ته اوس ګیلې پرېږده، مجلې راکوې کنه؟

- هو، راځه همدا اوس یې درکړم.

خوله یې وازه پاتې شوه، داسې ښکارېده چې ټوکې یې کولې، خو ما ورباندې رښتیا کړه.

بیا مې غږ پرې وکړ:

- راځه کنه!

- همدا اوس؟

- هو نو، څه وخت؟

ویې خندل:

- دغه ته وایې د مجلې مدیر، درځه.

*****

اشپزه مو راضیه نومېده، خو مور په خاله پېژندله، نن یې مکروني او لوبیا تیار کړي ول، چکه هم ورباندې ښکارېدله، تازه شنه مرچ په جلا قاب کې پراته ول، مرچ مې ډېر خوښېږي، ډوډۍ مې له مرچو پرته نه تیرېږي.

دسترخوان ته کښېناستم، ورته ولګېدم، په شېبه کې مې ډک قاب وکړنګاوه، وروسته د لمانځه په نیت پاڅېدم، تر څو بېرته راتلم، یوې بجې نه څو دقیقې اوښتې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کمپیوټر ته وروګرځېدم، فېسبوک مې خلاص کړ، د هغې انځور ته مې وکتل، شین څراغ یې ګول و، د موس(موږک) ښرښکی مې ډېر ښکته پورته کړ. خو له هغې پرته فېسبوک خوند رانکړ، بېرته راووتم.

تر مازیګره مې درې ځله سر ورښکاره کړ، د هغې څراغ همغسې ګول و، رخصتې شوه، کور ته لاړم.

*****

اته بجې وې، د شعبې ور پرانستی و، تر ما مخکې زما همکاران راغلي ول، د اختر مبارکۍ کېدلې، له یوې مخې مې یو یو غېږې ته راجوختاوه، کېناستلو، کیک او کلچې هلکانو راوړې وې، خاله تېولو ته د شنه چای ډکې پیالې کېښودې.

مجلس تود شو، خو ما قصداً ځان پکې پردی محسوساوه، خپلې څوکۍ ته ورپاڅېدم، فېسبوک مې ډېر یادېد، پوره پنځه ورځې وتلې وې، سخت یې تږی وم. نګین لا نه وه راغلې، بېرته مې بند کړ، د مېز پر سر ګڼ کاغذونه پراته ول، پر هغو مې ځان بوخت وساته.

نهه نیمې بجې شوې، بیا ورتاو شوم، اوس د هغې عکس سره شنه نښانه ښکارېدله، زړه مې ولګېد، لکه د سترې په شان مې غټه ساه واخیسته، پر لیکدړه (کیبورډ) مې ګوتې ور برابرې کړې:

- سلام، سهار پخیر.

لږ شیبه پس یې ځواب راغی:

- سلام، ښه راغلې.

- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- غیرحاضري مې اوږده نه وه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يعني څه؟

حيران شوم، چې اوس څه ورته ووايم؟ ما نه غوښتل د اختر ورته ووايم، خو پرې يې نښودم.

بيا يې پوښتنه وکړه:

- پوهه نشوم، څه دې ويل؟

هېڅ پلمه نه وه، ورته ومې ليکل:

- د اختر ورځې وې، فېسبوک ته رانغلم.
- ښه، لوی اختر يادوې.
- هو.
- ښه نو اختر دې مبارک، ما خو په خپله پاڼه کې مبارکي ويلې وه.
- منته.

د ځان سره خجالت شوم، ما مخکې داسې فکر کاوه چې دوی به اختر نلري. پرته د نوي کال له سيزده بدر([1]) څخه، څکه مې ځان غلی نيولی و.

د هغې له خوا پيغام رانغی، ما ورته وليکل:

- تاسو هم په همدې نېټه اختر لرئ؟
- ولې، دا لکه چې د ټولو مسلمانانو اختر نه و؟ پوهېږې د جمعې ورځ هم د مسلمانانو اختر دی.
- هو اختر دی، خو ما بل فکر کاوه، وبخښه!
- هيله کوم.

د ځان سره مې له خجالته شونډې په موسکا بېلې شوې، ورته ومې ليکل:

- تا ته هم مبارکي وايم.
- منته درويش جانه.

[1] سيزده بدر: د ايرانيانو اختر دی، چې د هر نوي کال ديارلس ورځې نمانځي او له کورنو بهر وځي ميلې کوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

موضوع مې په بله واړوله:

- نګین! څو ورځې وشوې، ډېرې خبرې مو وکړې، خو یو بل مو سم نه دي پېژندلي، څنګه دې خوښه ده؟

- سمه ده، ولې نه.

زیاته یې کړه:

- زه خو د کور ښځه یم.

ومې نه منله، ما ویل ټوکه کوي.

بیا یې ولیکل:

- او یوه څلور کسیزه کورنۍ یوو. مېړه، زه، یو زوی او یوه لور مې.

ټوکه مې وګڼله، ما ویل تر اوسه کله کومې نجلۍ د ځان په اړه رښتیا ویلي، چې دا به یې ووایي، بابیزه مې وبلله، په ځواب کې مې ورته ولیکل:

- ډېر ښه، خوشحاله ژوند ولرئ.

- مننه، ژوندی اوسې.

بلې پوښتنې ته مې زړه ښه کړ:

- کله دې افغانستان لیدلی؟

- نه.

- غواړې چې ویې وینې؟

- نه، ما تر اوسه خپل هېواد سم نه دی لیدلی، بل خو پرېږده.

ومې خندل، بیا مې وپوښتل:

- د ایران د کوم ښار یې؟

- د تهران.

- ډېر ښه، زه یو وخت ایران ته درغلی وم، ان څو کاله وراندې.

ونه څندېده، ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کوم ښار ته، هغه وخت څو کلن وې؟
- رفسنجان ته، هغه مهال به د ۱۷ یا ۱۸ کالو وم.
- څه کار دې کاوه؟
- د پستو په شرکت کې وم.
- ډېرې پستې به دې خوړلې وې؟
- هو خامخا.
- افرین، ګټه به یې ښه وه که څنګه؟ ښار یې څنګه و؟

په صفتونو ورته سر شوم:

- ډېر ښایسته، ډېر زرغون. خو د خلکو په ژبه یې سم نه پوهېدم.

ویې خندل:

- ههههه، زه هم ستا په لهجه پوره نه پوهېږم، ډېره سخته ده.

زه غلی شوم، ما ویل اوس باید ایراني پارسي هم زده کړم نو.

د هغې بل پیغام راغی:

- ښه نو له ایرانه ښه خاطره لرې؟
- هو، ډاکټران خو یې بیخي ښه خلک دي.
- ډېره خوشحاله شوم، چې ایران دې خوښ دی، زموږ خلک ډېر خواخوږي دي.

ځواب مې ورنکړ، هغې زیاته کړه:

- درویش جانه، معلومېږي چې عاطفي انسان یې، خوشحاله یم.
- مننه، تاسو هم مهربانه یاست.
- درویشه! ته اوس څو کلن یې؟

د دروازې غږ سره مې له کمپیوټر نه سترګې پورته کړې، رییس شعبې ته راننوت:

- راځه چې ځو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوصه هم راغله، خو څه مې نشوای کولی.

هغې ته مې همدومره ولیکل:

- زه بېرته راځم.

رییس هم عجب سړی و، سړی یې له مخکې نه پوهاوه، هر وخت یې همدغسې غږ کاوه .

ایله تر غرمې بېرته راخوشې شوو، یو سیمینار و، د غرمې ډوډۍ یې هم ورکوله، خو زه پاتې نه شوم، رییس ډېر راته وویل، خو ما سترګې بدې کړې، ترې راووتم.

*****

په پټه خوله شعبې ته ننوتم، خاله ته مې د ډوډۍ وویل، ډېر ورږی شوی وم، فېسبوک ته مې هم ډېره بیړه وه، لمړی مې فېسبوک خلاص کړ، زړه مې ډېر دربېد، چې وي به کنه؟ رانه خفه شوې نه وي، خو هغه لا وه، د لیکخونې څراغ یې روښانه و.

ورته ومې لیکل:

- نګین، بخښنه غواړم، یو ضروري کار و.

شېبه وروسته یې ځواب راکړ:

- ډېر ناځاپې لاړې، چې خیریت وي؟
- یو کار راته پیدا شو.
- ښه، سمه ده.

د هغې عادي سلوک خوشحاله کړم، ستوماني مې هېره شوه، خو په عین حال کې خبرې هم رانه هېرې شوې، ښه اوس څه ورته ولیکم؟ خو زیات یې چورت وهلو ته پرې نښودم، ویې پوښتل:

- درویشه، د عمر دې ونه ویل، څو کلن یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ۲۷

هغه وځنډېده، زما فکر وتخنېد، ورته ومې ليکل:

- ستا په فکر، لکه چې دقيق نه و؟
- څه دقيق نه و؟
- هېڅ، هسې يوه خبره مې وکړه.
- ووايه نو؟

ومې ليکل:

- تا ځواب رانکړ، ما ويل چې زما په عمر به دې شک راغلی وي.
- درويشه، په خدای که اوس هم پوهېدلې يم، روښانه ووايه.

د خندا سره مې ورته وليکل:

- هههههه، ژر انديښمنه کيږې!
- مه مې ځوروه، که نه راته وايې، بيا هېڅ پوښتنه نه کوم.

حيران پاتې شوم، ما ويل اوس يې په څه ډول پوهه کړم، ورته ومې ليکل:

- يعنې تر اوسه هم لا نه يې پوهيدلې؟
- نه.
- ښه نو ګوره، مخکې تا له مانه د عمر وپوښتل کنه؟
- هو.
- او ما هم درته وويل، چې ۲۷ کلن يم.
- هو.
- وروسته ستا ځواب ژر رانغی، ما فکر وکړ، چې ګواکې باور دې ونشو، نو ځکه مې درته وليکل، چې دقيق نه و که څنګه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوه، ماته سن مهم نه دی، حقیقت ښه دی، کولی شې د کمپیوټر له شا نه راته ووایې ۲۰ کلن، نو د چا يې څه، ډېری دروغ وايي، خو زه تل هڅه کوم ربنتیا ووایم، د دروغو لپاره هېڅ دلیل نه وینم.
- نګین، زه هم د دروغو خاصیت نه لرم، همدا ستا خبره زما د زړه خبره ده.

ونه څندېدم، ورزیاته مې کړه:

- ښه اوس ته ووایه، څو کلنه يې؟
- ۴۰

زړه مې کښته وښوېد، د هغې عکس ته مې وکتل، عکس يې ورباندې دغه شاهدي نه ویله، له رنګه ډېره ځوانه وه، ما ویل څه وايي به، اوس لا وختې دی، ورو ورو به هر څه ربنتیا ووايي.

بل پیغام يې راغی:

- مېړه مې ۴۵ کلن دی.

شک مې باوري شو، د مېړه خبره يې پخپله راواخیسته، ما ویل هسې ما ځوروي، هېڅ باک مې ورباندې رانه ووړ. خو دا خبرې دومره ښې هم نه راباندې لګېدې.

هغې غبرګ راباندې وکړ:

- درویشه!

نور ونه څنډېدم، همدومره مې ورته ولیکل:

- ماشاالله، خوشحاله ژوند ولرئ.
- مننه، ډېرو ته مې د خپل وضعیت په اړه ویلي چې خاوند لرم، بچیان لرم، خو هغوی کنځا راته کړي او بیا مې لیدلي هم نه دي، ښه ته څنګه؟

ومې لیکل:

- پر نورو کار نلرم. خو زه هغسې نه يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سم وواېه، اړيکه شکوې؟
- نه.
- ښه ده، خو له خپله ځانه پرته ارزښت درکولی شم.
- فرق نه کوي، ما خو په دې اړه څه نه دي ويلي.

ايله چې ويې خندل:

- هههههه، ښه دوست يې.

سمدستي يې بل پيغام راغی:

- ښه نو، درويشه! په ايراني هنرمندانو کې دې کوم يو خوښېږي؟

څه به مې ورته ويل؟ ما تر اوسه ايرانۍ سندرې ډېرې لږ اورېدلې وې، هغه هم يوازې د راديو له لارې. د ځينو سندرغاړو نومونه مې زده ول، هغه مې ورته وليکل:

- گوگوش، منصور او يو بل هم دی، نوم يې اوس رانه هېر شو.
- په ايران کې دننه، سندرغاړي اورې؟

ونه پوهېدم، ورته ومې ليکل:

- يعنې؟
- هغه چې په ايران کې دي، لکه عبدالمالکي، خواجه اميري، رضا يزداني، يراحي او .....

ما هم همدغه يو نوم ورته ياداوه، خو مخکې مې له ياده وتلی و، ورته ومې ليکل:

- هو هو، همدا عبدالمالکي. دلته په FM راديو گانو کې ايرانۍ سندرې ډېرې خپرېږي.
- بيا نو د تهران راديو غرمنۍ فرمايشي سندرې واوره، ښې سندرې دي.
- سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښایسته ځنډ ووت، د لیکدړې تنې په کراره شوې، نه هغې څه لیکل او نه هم زما د فکر ځولۍ کې څه رابرسېره کېدل.

خو ځنډ ډېر اوږد نشو، ترې ومې پوښتل:

- تل په کور کې یې، که دنده لرې؟
- اوس په کور کې یم، د ملا عملیات مې کړی، دا څلور میاشتې کیږي.
- اوه خدایه، شفا دې وي.
- مننه، خو رعایت یې نه لرم، سبا ته غواړم د کوټو پردې ووینځم.
- نه نو، تاوان درته کوي.
- نو څه وکړم، همداسې خو یې نشم پرېښوولی.
- بیا هم لږ احتیاط ښه دی.
- سمه ده ګرانه، هڅه کوم، مننه.

*****

نن تر ټولو مخکې دفتر راغلم، ور مې پرانست، نیمې شعبې ته لمر رالویدلی و، زما د مېز پر نیمایي برخه هم لمر پروت و، دوړې اوچته پرې ښکارېدلې، کړکۍ ته مې پام شو، بېګا وازه پاتې شوې وه.

مېز ته ورتاو شوم، کمپیوټر مې چالان کړ، ما اوس له فېسبوک پرته بله موضوع نه درلوده، سم له واره مې فېسبوک خلاص کړ.

لمړی مې د نګین لنډه لیکنه سترګو ته شوه، له نیتې یې برېښېده چې د شپې یې خپره کړې وه، لیکلي یې ول: (چانس فقط یو ځل د چا وره ته راځي، ټکوي یې. خو بدچانسي، هم پر زنګ باندې ګوته ټینګوي او هم د وره کیلي ورسره وي).

لیکنې یې خوند راکړ، خوښه مې کړه، لاندې مې ورته ولیکل: (چانس باید وپالو، چې بدچانسي رانشي).

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ ځنډ مې نور هم ځان پکې بوخت وساته، خو هغه رانغله.

ماسپښین و، هغه راښکاره شوه، خوشحاله شوم. سمدلاسه مې ورته ولیکل:

- سلام ماسپښین پخیر.

ځواب یې راغی:

- سلام، د کمپیوټر کیبورډ مې خراب شوی و، چټ مې نشوی کولی.
- لوبې به دې ورسره کړې وي.

لږ وځنډېده، وروسته یې راته ولیکل:

- پوهه نشوم.

خبره مې واړوله:

- ناروغي دې ښه ده اوس؟
- مننه، ښه ده.
- څه شکر چې ښه ده، کورنۍ دې څنګه ده؟
- ټول ښه دي، مننه.

نن مې داسې احساسوله، لکه چې په زور یې راغږوم، ورته ومې لیکل:

- فکر کوم، نن ستړې یې؟
- نه، تازه کمپیوټر ته کښیناستم، ولې ستړې درته ایسم.
- شاید، ما خو همداسې فکر وکړ.

دا ځل هغې خبره واړوله:

- ښه دا ووایه، زما لیکنې هم خوښوې، که یوازې چټ کې راسره یې؟

ومې خندل:

- خوښوم یې، وروسته یې بیا وګوره.
- مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبرې رانه هېرې شوې، حيران وم چې څه ورته ووايم، وخندېدم، بله پلمه نه وه، ورته ومې ليکل.

- وبخښه، نن زما انټرنټ سم کار نکوي.

سمدستي يوه خبره را په ياد شوه، پر کيبورډ مې ګوتې کېښودې:

- هو رښتيا، کيدی شي له ۲۰۱۴ کاله وروسته د افغانستان حالت خراب شي، که ايران ته درشم، بيا درسره ليدی شم؟
- فکر نه کوم، خو ولې حالت خراب شي؟
- خلک وايي، که نړيوال ځواکونه ووځي، بيا به همغسې کورنۍ جګړې ونښلي.
- څه ووايم نو، رښتيا به هم حالت بد شي ولا.

دلته مې يوې باتې ته زړه ښه کړ:

- که ته افغانستان ته راشې، پر سر به دې وګرځوم.
- نه، اصلاً دروغ نشم ويلی، ما تر اوسه لا ايران سم نه دی ليدلی، افغانستان خو ډېر لېرې دی.
- ټوکه مې وکړه، زه او ايران ډېره لېرې خبره ده.

پيغام يې رانغی، زه هم تم شوم، بله خبره مې په ذهن کې نه راګرځېده، حيران وم چې څه ورته ووايم؟

طاقت مې ونشو، ما ويل چې مودا اوس راسره په بنډار (چټ) بوخته وي، ورته ومې ليکل:

- کوم خواره دې خوښېږي؟
- فرق نه کوي.
- رښتيا، پر ما يې هم فرق نشته.

ونه خندېدله، ويې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درویشه! ستا په دغو دوو پوښتنو زه هېڅ پوهه نشوم.

زیاته یې کړه:

- اول وایې، ایران ته درشم، ودې وینم، بیا وایې، کومه غذا دې خوښېږي، دا یوه تر بله څه تړاو لري؟

- هههههه، یعني یو تر بله تړلې خبرې وکړم.

په غوصه شوه، ویې لیکل:

- نه، اوس د خدای پامان، زه دې مسخره کړم.

- نګین، هدف مې دا نه و.

بیا مې ورته ولیکل:

- ته مې نه مسخره کولې، لطفاً! زه داسې عادت نلرم.

لاړه مروره شوه، ډېر نور پیغامونه مې ورکړل، خو ځواب یې رانکړ.

ښایسته څنډ ووت، وروسته مې بیا عذرونه ورته پیل کړل، کتل مې چې د لیکلو نښانه یې ښکاره شوه، پیغام یې راغی:

- درویشه! بس دی نو، خبره نوره هم ورانیږي، نن همدومره کافي ده.

نوره مې ورسره اوږده نکړه، یو څو دقیقې په فېسبوک کې وم، وروسته په تاخت (منډه) ترې راووتم.

مازیګر شو، موټر ته روان شوم، زموږ موټر تر نورو بېل و، تک شین و، هغسې رنګ بل کاسټر نه درلود.

خو تنه مامورین تر ما مخکې موټر کې ناست ول، په سیاست کې غږېدل، له ما پرته نورو ټولو په بحث کې ګډون کاوه، ښه یا بده، خو یوه خبره یې ورشړله. چا امریکا ملامتاوه، چا انګلیس او چا نور؛ خو زیاترو بیا ایران او پاکستان ته ګوته نیوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د موټر سیټونو ته کتل، نوي پوښونه یې ورکړي ول، خو رنګ یې دومره ښه نه و، تک شین و لکه د موټر په شان، ډېر ژر خیرنېدل.

له وروستي سیټ نه غږ را پورته شو. ایران یې یاد کړ، کنځا او ناتارې یې تر خولې ورته ووتې.

ما شا ته ور وکتل، خو هغه لا هم ګډ و، مهین زیړ بریتونه یې د شونډې پر سر بل ډول ښوریدل:

- ایران زموږ فرهنګي او مذهبي دښمن دی، هېڅ وخت به دوست نشي.

هسې هم په غوصه وم، حوصله مې ورته ونکړه:

- امریکا دښمن، انګلیس دښمن، پاکستان او ایران دښمنان. پوهېږې دا ولې؟

هغه غلی و، ما ورزیاته کړه:

- ځکه، زه او ته لا د وطن په قدر نه یوو پوهېدلي.

د هغه برېتونه بیا کاږه واږه شول:

- څه څه، په دې خبرو پسې مه ګرځه! دا ټول د مسلمانانو دښمنان دي.

دې خبرې سره ما ته خدای راکړه، له مخکې نه مې پلمه ورته غوښتله، همدغه یې ځای و، بې ځنډه مې ورته وویل:

- شاه رسوله! تا نو کوم کافر مسلمان کړی، تر اوسه دې خپل مونځ نه دی زده، ته بیا د مسلمانۍ خبرې کوې.

ژر مې خلکو ته مخ ور واړاوه:

- و خلکو تاسو کوم وخت دا ځوان په مانځه لیدلی؟

زما دا خبره تور ټوپک شوه، سرې اوچته پاڅېد، ګوزار یې کاوه، خو زه له مخکې نه ورته ولاړ وم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نن سهار یو څه کارونه ول، ایله څه کم لس بجې وې، فېسبوک ته خوشې شوم، گل گل ننداره مې پکې وکړه، څه مې چې خوښېدل، یو تش لایک به مې پرې کېکاره او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ویل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخوت. تشې تورې لیکخونې ته مې سترگې دره پاتې شوې.

طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې یې لټې نه کوله.

جوړ پخیر، ته ښه یې، مننه شپه ښه تېره شوه او …

وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه لیکواله یې؟
- څنگه؟
- ډېرې ښې لیکنې ځروې، کله کله ان فلسفې هم.
- مننه، دومره نه دې نو.

هغې بیا لیکل کول، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راغی:

- رښتیا پرون ستا یو ملگرې د حمید سیال په نوم د ملگرتیا غوښتنه وکړه، ملگرۍ مې کړ، خو نن مې بېرته انفرېنډ کړ.
- ولې؟
- مطالب یې پارسي نه ول، هېڅ نه ورباندې پوهېدم. تا هم کمنټ ورته کړی و.

خندا راغله، د حمید سیال شیخي زما سترگو ته لکه (سیخه) ودرېده، خو څه ښه شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې یې کار درلود، دا حرام دي او هغه حلال. دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه یې بیخي په تنگ کړی وم.

ورته ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو، هغه مې ملگرى دى.

څه يې ونه ليکل، ورزياته مې کړه:

- ته پښتو باندې نه پوهېږې؟
- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولگرد دى، خو چې ته مې هلته وليدې، پوه شوم چې نه، افغان دى.

په اولگرد يې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:

- اولگرد څه يې؟
- وبخښه، ټايپي خطا وه، کرد يادوم، د عراق کرد.
- ښه ښه، پوه شوم.

هغه وخندېده، بيا مې ترې وپوښتل:

- ودې نه ويل راته، ته ليکوالي هم کوې؟
- نه.
- مگر ښې ليکنې کوې.

هېڅ يې ونه ويل، خبره يې واړوله:

- د ځان دې ووايه، واده دې کړى، څه وظيفه لرې؟
- هو، واده مې کړى.
- ښه نور؟
- دولتي دنده لرم.

راته ويې ليکل:

- تول پرليسي ووايه، څه دنده او څو اولادونه لرې او.....
- دوه اولادونه مې دي.

ورزياته مې کړه:

- او د يوې مجلې مدير يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- آفرین ډېر ښه، بیا نو فرهنګي یې، د افغانستان راتلونکی به تاسو سموئ.
- ډېره مننه، هو د خیره.

ویې پوښتل:

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت یې را ګډوډ کړ، پوره لس دقیقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انګړ کې راوګرځېدم، فضا پاکه وه، د انګړ پر سپمتین غولي باندې تازه اوبه شیندل شوې وې، لړ شېبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبې ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پایه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې ګرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبې ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، ټولو په یوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل میز ته ورتاو شوم، رښتیا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نګین هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته ولیکل:

- وبخښه، انټرنټ خراب شوی و.
- فرق نه کوي.

په همدې کې بیا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته ګوزار ورکړ، همغسې ترې پاځېدم.

*****

نن سهار یو څه کارونه ول، ایله څه کم لس بجې وې، فېسبوک ته خوشې شوم، ګل ګل نندارہ مې پکې وکړه، څه مې چې خوښېدل، یو تش لایک به مې پرې کېکاره او له نورو نه خو په منډه تېرېدم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لږ ځنډ مې ځان بوخت وښود، ما ویل که د هغې لخوا راته سلام وشي، خو نه؛ زما اټکل دروغ وخوت. تشې تورې لیکخونې ته مې سترګې دره پاتې شوې.
طاقت مې ونشو، اخر ما سلام ورته وکړ، خو ښه وه، په ځواب کې یې لټې نه کوله.
جوړ پخیر، ته ښه یې، مننه شپه ښه تېره شوه او ...
وروسته مې وپوښتل:

- فکر کوم، ښه لیکواله یې؟
- څنګه؟
- ډېرې ښې لیکنې څړوې، کله کله ان فلسفي هم.
- مننه، دومره نه دي نو.

هغې بیا لیکل کول، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راغی:

- رښتیا پرون ستا یو ملګري د حمید سیال په نوم د ملګرتیا غوښتنه وکړه، ملګری مې کړ، خو نن مې بېرته انفرینډ کړ.
- ولې؟
- مطالب یې پارسي نه ول، هېڅ نه ورباندې پوهېدم. تا هم کمنټ ورته کړی و.

خندا راغله، د حمید سیال شیخې زما سترګو ته لکه (سیخه) ودرېده، خو څه ښه شوه چې راته رسوا شو. په هر څه کې یې کار درلود، دا حرام دي او هغه حلال. دا محرمه ده او هغه نامحرمه، زه یې بیخې په تنګ کړی وم.
ورته ومې لیکل:

- هو، هغه مې ملګری دی.

څه یې ونه لیکل، ورزیاته مې کړه:

- ته پښتو باندې نه پوهېږې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه پښتو مې نه ده زده، پوهېږې ما فکر وکړ اولګرد دی، خو چې ته مې هلته ولیدې، پوه شوم چې نه، افغان دی.

په اولګرد یې ونه پوهېدم، ترې ومې پوښتل:

- اولګرد څه یې؟
- وبخښه، ټایپي خطا وه، کرد یادوم، د عراق کرد.
- ښه ښه، پوه شوم.

هغه وخندېده، بیا مې ترې وپوښتل:

- ودې نه ویل راته، ته لیکوالي هم کوې؟
- نه.
- مګر ښې لیکنې کوې.

هېڅ یې ونه ویل، خبره یې واړوله:

- د ځان دې ووایه، واده دې کړی، څه وظیفه لرې؟
- هو، واده مې کړی.
- ښه نور؟
- دولتي دنده لرم.

راته ویې لیکل:

- تول پرلپسي ووایه، څه دنده او څو اولادونه لرې او.....
- دوه اولادونه مې دي.

ورزیاته مې کړه:

- او د یوې مجلې مدیر یم.
- آفرین ډېر ښه، بیا نو فرهنګي یې، د افغانستان راتلونکی به تاسو سموئ.
- ډېره مننه، هو د خیره.

ویې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- مجله دې د څه په اړه ده؟

دا وخت انټرنټ پرې شو، چورت يې را ګډوډ کړ، پوره لس دقيقې ورته په تمه کېناستم، خو جوړ نشو، بهر ووتم، په انګړ کې راوګرځېدم، فضا پاکه وه، د انګړ پر سپمتين غولي باندې تازه اوبه شيندل شوې وې، لږ شېبه مې هلته ځان وغولاوه، وروسته بېرته شعبې ته راغلم.

خو انټرنټ نه و رغېدلی، تر دې چې غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، مانځه ته لاړم، مونځ مې په جمه وکړ او دعا ته هم تر پايه کېناستم.

اوس مې نو زړه کې ګرځېده، چې جوړ شوی به وي، شعبې ته په ننوتو کې مې لمړی د انټرنټ پوښتنه وکړه، ټولو په يوه خوله د هو ځواب راکړ، ژر خپل مېز ته ورتاو شوم، رښتيا هم سم شوی و، خوشحاله شوم، نګين هم فېسبوک کې وه، سمدستي مې ورته وليکل:

- وبخښه، انټرنټ خراب شوی و.
- فرق نه کوي.

په همدې کې بيا انټرنټ خراب شو، سخته غوصه راغله، له غوصې نه مې مېز ته ګوزار ورکړ، همغسې ترې پاځېدم.

*****

فکر مې کاوه چې خدايزده که نن راسره چټ وکړي، پرون به خامخا خفه شوې وي، ډېره اندېښنه مې وه.

لمړی مې د هغې تصوير ته وکتل، شنه نښانه يې روښانه وه، خوشحاله شوم، له سلام نه وروسته مې ورته وليکل:

- سهار پخير.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هغه هم ونه څنډېدله، ځواب يې راکړ:

- سهار پخير.
- پرون مې انټرنټ خراب و، بخښنه غواړم، څو ځله پرې شو.
- هېڅ خبره نه ده، دلته هم دا حال دی، زما او ستا په اختيار کې خو نه دی.
- هو ولا، رښتيا هم.

لږ وځنډېدم، وروسته مې خبره واړوله:

- نګين يوه پوښتنه؟
- مهرباني.
- چې خفه نشې.
- نه، ووايه! ولې خفه کيږم.
- دا تصوير دې خپل دی؟

ځواب يې راکړ:

- هو، خپل مې دی، ولې ښه نه دی؟
- نه، هغسې نه وايم.
- نو؟
- ما ويل چې زياتره ښځې خپل عکسونه نه ږدي.
- نه نه، خپل مې دی.

نور مې نو صفتونو ته ځان جوړ کړ:

- ډېر ښايسته، واقعاً ښکلی تصوير دې دی.
- مننه.
- رښتيا درته وايم، طبيعي ښکلا يکې ده، بيخي ډېر ښايسته دی.
- مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ماشأ الله، اصلاً ته ښایسته یې.
- اوه ګرانه، مننه مننه او مننه.

خندا راغله، اصلاً نورې خبرې رانه هېرې شوې وې، ځکه مې د هغې توصیف ته ساه هم وانخیسته.

چورت یووړم، چې څه ورته ولیکم؟

وروسته د هغې پیغام راغی:

- څه شوې، ویده شوې؟
- هههههه، خبرې رانه هېرې شوې.
- نو زه به ځم.
- نه نه.

ورته ومې لیکل:

- بخښنه غواړم، په پارسي سم نه پوهېږم، خدایزده څه څه لیکم.
- نه هغسې نه ده، ستا خبرې ډېرې خوږې دي.

ډېر خوشحاله شوم، خو د زړه خبره مې بیا هم خولې ته نه راتله، نه پوهېدم څنګه یې ورته ووایم. کاته مې د هغې بل پیغام راغی:

- رښتیا، که ستا مېرمن وپوهېږي چې ته ماسره چټ کوې، هغه نه خفه کیږي؟

حیران یې کړم، ورته ومې لیکل:

- جالبه پوښتنه، شاید خفه شي.
- ته اوس په دفتر کې یې؟
- هو، نن مې ډېر کار نه درلود.
- تر څه وخته یې؟
- د مازیګر تر ۴ پورې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ښه ده، وخت لا شته.

بیا یې ویوښتل:

- ښه نو! که مېرمن دې خبره شي نو؟

چورت په مخه کړم، ما ویل اوس یې ورسره ګز کړه.

ورته ومې لیکل:

- دا نو څه ډول پوښتنه ده.
- خو زه غواړم پوهه شم.
- راځه اول ته وو وایه، ستا خاوند خفه کیږي؟

ژر یې ځواب راغی:

- داسې به ووایم، که ستا مېرمن چټ وکړي، ته خفه کېږې؟
- سخت خفه کیږم، خدایزده هغه وخت به څه رانه پېښ شي.
- او مېرمن دې؟
- هغه هم خامخا خفه کیږي.
- ښه نو البته بد کار دی، موږ یې هم باید ونکړو.

زه غلی شوم، د ځواب ورکولو لپاره مې هېڅ نه درلودل. هک حیران یې کړم.

پیغام یې راښکاره شو:

- درویش جانه، خفه شوې؟
- نه.
- ښه نو راځه یوه بله خبره راواخلو، راضي یې؟
- هو راضي یم.

ویې لیکل:

- غواړې چې بیا ایران ته راشې؟
- هو، ما خو درته ویلي چې که حالت خراب شو درځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خو دلته اقتصادي وضعه ښه نه ده.
- پوهېږم، اما لږ به په امن ژوند وکړم.
- یعني یوازې امنیت په نړۍ کې ارزښت لري.

هغه په لیکلو بوخته وه، زه تم شوم، شیبه وروسته یې پیغام راورسېد:

- رښتیا، بیا هم بې پیلوټه الوتکو افغانان وژلي دي؟
- هو، زیاتره یې ښځې او ماشومان دي.
- ډېر افسوس کوم، واقعاً خفه شوم.

دا وخت مې سترګې له کمپیوټر نه واړولې، د میز پر سر یو مکتوب راوړاندې شو، له لوستو وروسته مې لاسلیک کړ، د مجلې په اړه و، یوه دقیقه وخت به یې نیولی وي، بېرته فیسبوک ته شوم.

د هغې پیغام راغلی و:

- بیا نو د خپلې کورنۍ سره ایران ته راځه.
- ډېره سخته ده، درتلل او هلته اوسېدل، ستونزمن دي.
- ولې؟
- مورږ هلته نه پرېږدي.
- د ایران دولت یادوې؟
- هو.
- ښه نو په دې کې زه څه نشم ویلی، خو ته هوښیار اوسېږه، که حالت خراب شو، یو ښه تصمیم ونیسه.
- سمه ده، مننه.

لږ وځنډېدله، ما هم انتظار وویست، هېڅ مې ورته ونه لیکل، نه پوهیږم څو دقیقې به وتلې وې، چې پیغام یې راښکاره شو:

- مېره مې راغی، ژر بېرته لاړ، ویل یې ماښام راځم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما ونه منله، فکر مې وکړ، چې هسې له تړوکو راته وايي، ورته ومې ليکل:

- تاته څه نه وايي؟
- نه ولې څه ووايي، شايد پام دې نه وي، زه د خپلو خبرو ډېر رعايت کوم، عشقي او بېهوده خبرو نه مې بد راځي. هسې هم هغه ډېر په کور کې نه وي.

د عشق د کلمې په ليدلو مې زړه وتخنيد، صبر مې ونشو، ورته ومې ليکل:

- که عشقي خبرې وکړې بيا هغه خفه کيږي؟
- هغه په هر صورت، خو زه خپل حد ساتم.
- ډېره ښه ده. افرين.

څو ځله يې د ليکلو نښانه ښکاره او بېرته ورکه شوه، زه ورته په تمه وم. بلاخره پيغام يې راغی:

- ښه درويشه! نن همدومره بس ده، کنه؟
- ستا خوښه.
- هو بس ده، پر ځان پام کوه، د خدای پامان.
- الله دې مل.

*****

سه شنبه وه، نن يې څو ليکنې پرلپسې ځړولې وې، يوه يې ډېره خوندوره وه، ليکلي يې ول: (له ځينو نه بايد خفه نشو، ځکه يوازې د هغوی په زړونو کې څه نشته، بلکې په مغزو کې يې هم هېڅ نشته).

خو هغه لا په فيسبوک کې نه ښکاريدله، زما هم نن کار ډېر و، د مجلې لپاره د ليکنو ايډيټ و، زيات مې پر خپلو همکارانو وويشه، لږ راته پاتې شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر لس نیمو بجو پورې مې پاڼې مخ ته نیولې وې، ډېرې مې وکتلې، خو وروستۍ هغه یې نه کېدې، نور یې زړه را په تنگ کړ، د مېز پر سر مې وغورځولې، بېرته فېسبوک ته شوم.

هغه اوس فېسبوک ته راغلې وه، لږ ورته تم شوم، ما ویل ودرېږه چې هغه نن هم راته سلام کوي کنه؟ ښایسته څنډ ووت، خو د هغې لخوا مې هېڅ ونه لیدل.

بې صبره شوم:

- باور وکړه چې ودې وینم، خامخا باید سلام درته وکړم.

سمدستي یې ځواب راغی:

- سلام دوسته.
- علیکم، څنگه یې؟
- شکر ښه یمه.

زیاته یې کړه:

- وبخښه، یو امریکایي فلم مې کوت.
- اوه، لکه چې مزاحم شوم؟
- نه نه، مزاحم به ولې یې، فلم هر وخت کتلی شم.
- مننه.

د دې د لیکنو په اړه مې ورته ولیکل:

- نن مې ستا لیکنې ولیدې، ډېرې ښکلې وې.
- ډېره مننه.
- هیله کوم.

بیا مې په پارسي ورته ولیکل:

- قابل نداره.

ورزیاته مې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سم مې وویل؟
- هو، ستا هر تولې خبرې سمې دي.

ومې خندل:

- مننه، ما ویل که په خبرو کې مې تېروتنه کېده راته وایه، په پارسي زیات نه پوهېږم.
- په سترګو.

دا وخت د فېسبوک پر پاڼه یو انځور رابښکاره شو، یوه ښځه د سرک پر غاړه روانه ده، د تور حجاب یوه ځنډه یې باد پورته کړې او ښځه هڅه کوي، بېرته یې ښکته کړي، جالب عکس و. ما ته هم موضوع پیدا شوه، سمدستي مې ترې وپوښتل:

- نګین! په ایران کې ښځې بې حجابه له کوره نه راوځي. فرهنګ مو همداسې دی، که قانون اجازه نه درکوي؟
- ایرانیان حجاب سره نه، اجبار سره ستونزه لري.
- منم یې درسره.

ورزیاته مې کړه:

- په افغانستان کې حکومت کوم اجبار نه دی کړی، خو خپل ناوړه کلتور یې ځوروي.
- هو، خپل فرهنګ یې د هغوی پښې او لاسونه ورتړلي، نارینه یې سختګیره دي چې دا ډېره بده ده.

زیاته یې کړله:

- د خپل فکر په خلاف، تولنې سره همرنګي ښه کار نه دی.
- نو دا خلک ولې وایي، چې (خود را با جامعه بساز).
- نه دا غلطه ده، زموږ او ستاسو توپیر همدا دی، ایرانیان هېڅکله جوړښت نه کوي، خرابوي یې او بیا یې له سره جوړوي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرې یې نښودم چې پیغام ورکړم، خبره یې وغځوله:

- زه ستاسو په ولسي جرګه کې وینم، یوازې څو تنه ښځې پکې دي، پر هغوی باندې فشار راوړي، د هغوی خبرې سمې نه اوري، ځکه چې ستاسو نارینه هغوی ته ارزښت نه ورکوي.
- هو، دا وطن زیاتې ستونزې لري، خو ځوانانو خپله مبارزه پیل کړې، ډېر کار یې کړی او کوي یې.
- هو ان شاءالله، تاسو لیکوالان باید لږ آزاد فکر ولرئ، یو بل مه ټکوئ، ښه مطالب ولیکئ، چې ټولنه پراخه شي، رڼا شي.
- ښه خبره کوې، مننه.

لږ وځنډېدله، وروسته یې راته ولیکل:

- ماته لږ کار پیدا شو، که بېرته راغلم احوال دې اخلم.
- سمه ده.

تر مازیګره پورې مې څو ځله فېسبوک ته سر ور ښکاره کړ، رانغله.

*****

موټر ته روان وم، ښکته زمکې ته مې سترګې پاتې وې، بوټونه مې نوي اخستي ول، هغو ته مې کتل، ما ویل چې ښه ښکارېږي کنه. په همدې کې د باران څاڅکي تېز شول، د زمکې ختې راوالوتې، د بوټونو تور رنګ ورسره برګ واوښت.

ژر د دېوال خواته شوم، ګامونه مې ګړندي کړل. یوه کړس خندا زما په غوږو رانوته، آشنا غوندې وه، خو بیا مې هم شا ته ونه کتل، همغسې روان وم.

باران نور هم تېز شو، منډه مې واخیسته، دا ځل غږ راپسې وشو:

- ودرېږه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

ور ومې کتل، باسط او سبحان راپسې ول، د رييس سکرتران. همملته لنډ د موټر پارکينګ ته ورتاو شوم، سر يې پټ و، د باران څاڅکو پر وسپنيز بام باندې بې نوبته کړپا کوله.

هغوی هم راورسېدل، باسط غږ وکړ:

- بچيش! دې ورځو کې ډېر لېرې ګرځې.

ما لا ځواب ته خوله نه وه جوړه کړې، د سبحان غوټه شوې شونډې خلاصې شوې:

- هلکه، مېين غوندې ښکارې، دا څو ورځې بيخي ګوښه ګرځې.

په خندا شوم:

- لکه چې هغې درته ويلي که څنګه؟

د هغوی هم راسره خولې په خندا جينګې شوې، درېواړه روان شوو، وړاندې د حملې موټرونه ولاړ ول، هغوی ځانګړی موټر درلود، ډېر يې راته وويل، چې ورسره وخېژم، خو ما ونه منله، خپل د حملې موټر ته راغلم.

د ښيښې خواته کېناستم، باران لا پسې تېز شو، د موټر پر بام يې د تيزوالي غږ ښه احساسېد، پر سيمټين غولي باندې اوبه زياتيدلې، بهر هوا يخه شوه، له دننه د موټر ښيښو خولې وکړې، په ښيښو کې د ګوتو نښانې راښکاره شوې. چا شکرونه ويستل او چا د دې انديښنه کوله، چې ختين کورونه به يې څنګه شي؟

موټر حرکت وکړ، د نور کله په شان نن بيا بحث ورو- ورو په تودېدو و، لمړی د باران خبرې وې، خو ډېر ژر موضوع پر سياست واوښته.

له مخکني سيټ نه غږ را وخوت:

- حاجي مدير صيب!

حاجي په دويم سيټ کې ناست و، ځواب يې ورکړ:

- بلي صيب.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- کرزي ته خو بيا د ډالرو ډکې کڅوړې راغلې.

د حاجي مدير راته شا وه، سر يې وښوراوه:

- هو ولا خبر شوم.

خبره يې وغځوله:

- رشيدخانه! دا ډېره مې هسې نه ده سپينه شوې، ايران ګوره هېڅ وخت نه دوست کيږي، پام دې دی! نه طالب خفه کوي نه دولت. مخصد (مقصد) اور يې تازه کړی.

له خنګه يې غږ را پورته شو:

- ايران به هر څه درته وايي، ته يې مني؟

حاجي وربرګ شو:

- اختر مامده، ته لا وړوکی يې، ايران او پاکستان بې هدفه مرستې نه کوي، او بيا داسې مرسته.

رشيد پکول له سره لېرې کړ، په برګو وېښتانو کې يې ګوتې بندې کړې، ښه يې وګراوه، وروسته يې د هغوی د خبرو تار وشوکاوه:

- اختر جانه و اختر جانه!

اختر غلی شو، هغه وويل:

- وروره، حاجي صيب رښتيا وايي، ايران خپله له لوږې مري، هغه بيا موږ سره کومک کوي، ولا که يې بې مودا وکړي، خامخا څه شته.

اختر وخندل:

- مدير صيب! هغه څه کوي، د ځان خبره کوه، ته يې ولې اخلې؟

بحث اوږد شو، وار په وار يې غږونه لوړېدل، خو زه غلی وم، باراني منظر ته مې کتل، په سرک کې اوبه نه ځايېدلې، له سرکه لرې هاخوا ته په پياده رو کې د ختو بد حال و، خلک پکې واز- واز روان ول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هلته مې دولت ته غوصه راتله او دلته د دوی شور زړه را په تنګ کړ، طاقت مې ونشو، خبرو ته لګ ودرېدم:

- خدای ته وګورئ، دا بحثونه بس کړئ هلته ختیو ته وګورئ، دغه مو حال دی، پردي ولې ملامتوئ!

ټول غلي شول، خو له شانه یې زما خبره بې ځوابه پرې نښوده:

- حاجي صیب، پام کوه، دلته هم خرخ شوي پیدا کیږي.

دې خبرې سم دم وچیچلم، هېڅ نه کېدل، دوه سیټونه مو تر منځ ول، ګڼې غوبل مې جوړاوه.

موټر کې بیخي کراري شوه، ټول چوپه خوله پاتې شول، د ټولو سترګې ماته پاتې وې، چې زه باید یو څه ووایم.

مخ مې ورواړاوه، له غوصې نه مې پر شونډو خندا خپره شوه:

- سړی ځان نه خرڅوي، که ډېره خواري ورباندې راغله، نو خپل خر او غویی بیا حتماً خرڅوي.

زیاترو پخ وهل، په خندا یې لنډه چوپتیا له منځه بوتله. خو هغه ته وخت پاتې نه شو، چې بله خبره وکړي، د موټروان غږ شو:

- مدیر صیب کمپنی ته ځې، که کښته کیږې؟

- نه نه، استاذه کښته کیږم، خیر یوسي.

*****

د نګین یو بل عکس نن ډېر نازول شوی و، زما هم زښت زیات خوښ شو، بیخي مې زړه ورته وتخنېد. په ټال کې ناسته وه، د ټال مزي د ونې په غټ ښاخ کې بند ول، له خندا تکه شنه پاتې وه، وېښتان یې شاته شمال وهلي ول او زېړ لنډ ټیکری یې پر غاړه کې پروت و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس نو يوازې د فيسبوک معتاد نه وم، د ليکخونې (چټ روم) په ښارلو کې هم عادي شوی وم. هغه لا نه ښکارېدله، خو ډاډه وم چې راځي، په بيغمۍ مې نور کارونه وکړل.

څه کم لس بجې وې، چې راښکاره شوه، زړه مې ولګېد، سم له واره مې ورته وليکل:

- سلام

ځواب يې رانغی، بيا مې ورته وليکل:

- نګين ښه يې، چې خيريت وي؟

بيا يې هم ځوا ب رانکړ، انديښنه مې شوه، بل پيغام مې ورکړ:

- نګين، ځواب دې نه راځي! که بوخته يې راته ووايه، داسې چوپه مه کښېنه.

د ليکلو نښانه يې ښکاره شوه:

- سلام، وبخښه موبايل ته مې همدا اوس زنګ راغی، چا سره په خبرو وم.

- ښه شوه ځواب دې راکړ، ګنې!

- ګنې څنګه؟

طاقت مې ونشو، مازې مې د زړه خبرې ته لاره هواروله، ومې ليکل:

- که دې ځواب نه وای راکړی نو؟

- نو عصباني کېدې او کمپيوټر دې ماتاوه.

ومې خندل:

- کمپيوټر دولتي دی.

- بيا دې نو خپل ګرېوان شوکاوه.

دې خبرې يې وسکوندلم:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نگین! هیڅ نه پوهېږم، هره ورځ ولې باید زه تاسره خبرې وکړم؟
- زه هم نه پوهېږم.
- ښه ده، چې له یو بله کرکه نه کوو.
- ولې کرکه؟
- زه هم وایم کنه، خدای دې داسې نه پېښوي.
- نه پېښېږي، ډاډه اوسه.

ځواب مې ورنکړ، هغه هم وځنډېدله، خو ډېره نه، وروسته یې د لیکلو نښانه ښکاره شوه:

- درویشه، خو کسانو سره چټ کوې؟
- یوازې تا سره.
- نه، رښتیا ووایه!
- باور وکړه، یوازې تا سره.
- سمه ده، منم یې.

زیاته یې کړه:

- ښه ده چې یو څوک د زړه خواله درسره وکړي، همداسې ده؟
- هو بلکل، هغه هم بیا تا غوندې انسان.
- مننه، ته هم ښه انسان یې.

نور مې نو ځان ډاډه کړ، ورته ومې لیکل:

- نگین! که زه نن یو څه درته ووایم، نه خفه کیږې؟
- نه، ووایه.
- وعده ده؟
- یعنې څه؟

په ډېر احتیاط مې ورته ولیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- یوه خبره درته کوم، یوازې په هو یا نه به یې ځواب راکوې، غوصه او خپګان به نه وي، سمه ده!
- بښغمه اوسه، نه خفه کیږم.

زړه مې په درېبدو شو، ډېره هڅه مې وکړه، چې مستقیم ورته ووایم، خو ونه شوه، ورته ومې لیکل:

- کیدی شي یو د مینې داستان پیل کړو؟
- یعني څه؟؟
- نه پوهېږم، په څه ډول یې ووایم.

بې ځنډه یې ولیکل:

- ژر ووایه، ځان مه نارامه کوه.
- خو وېرېږم.
- له څه نه؟

حیران پاتې وم، ښه اوس څنګه ورته ووایم؟ بیا یې پیغام راغی:

- درویشه! پاک پاک ووایه، مطلب دې څه دی؟

په پارسي مې ورته ولیکل:

- خیلي دوستت دارم.
- خوب منم دوستت دارم.

زه تم شوم، هغې ولیکل:

- ته زما ښه دوست یې، ځکه خو تر اوسه سره خواږه یوو.
- هغه خو سمه ده.
- نو څه؟
- تا زما په زړه کې ځای نیولی، نشم دې هېرولی.
- ښه، یعني راباندې عاشق شوی یې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو.

لږ غلي شوه، زه يې په تمه شوم، هېڅ مې ونه ليکل، وروسته يې د ليکلو نښانه ښکاره شوه:

- ته څه وايې، دا څنګه امکان لري؟
- د امکان خبرې وروسته کوو، اوس خبره د زړه ده.

ښايسته څنډ ووت، ځواب يې رانغی، وروسته مې پيغام ورکړ:

- نګين!

ويې ليکل:

- اوکې بابا، سمه ده، خو ستا عکس مې نه دی ليدلی؟
- ښه نو زما د مينې غوښتنه دې ومنله؟
- هو.

دلته مې لږ زړه ورباندې غل شو، ما ويل دا خبره يې څنګه عادي وګڼله؟ خو ډېر مې سر ورباندې ونه خوږاوه.

پيغام يې راغی:

- درويشه عکس دې!

ورته ومې ليکل:

- ښه ده، درلېږم يې.

زړه مې د شک په لومه وترل شو، ما ويل نه چې بل څوک وي، په انټرنټ کې به مې رسوا کړي. راځه بل عکس ورولېږم، هغه څه پوهيږي، چې پردی دی.

لکه ليونی، ښتيا مې هم د بل چا عکس ور واستاوه.

لږ وروسته يې پيغام په ليکخونه کې ښکاره شو:

- ښايسته ځواني لرې. ولې يې د فيسبوک پر وال نه ږدې؟
- نه، نه غواړم، همداسې ښه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سمه ده، ستا خوښه.

زه غلی وم، هغې راته ولیکل:

- درویشه! دا چې یو بل ښوک درسره مینه کوي، ښه حس دی، هغه هم له دې غاړې، که نه ده همداسې؟

- هو، هغه هم ته.

- اوه، زه، څه ووایم نو!

اوس نو نورې خبرې رانه ورکې شوې، حیران وم چې څه ورته ولیکم، د زړه خبره مې چې کوله، هغه مې ورته وکړه، ښه اوس څه ورته ووایم؟

نور څه مې په ذهن کې نه راګرځېدل، بلاخره مې ورته ولیکل:

- نګین، ډېره منته.

- د څه منته؟

- همدا چې زما د زړه خبره دې ومنله.

- څه ووایم نو، راتلونکی به یې وښیي، اوس لا وختي ده.

- زه هم ستا غوندې مهربان انسان یم، اندېښنه ونکړې.

- رښتیا مهربان یې، که یو بې وخته عاشق؟

ومې خندل:

- هههههه، باور وکړه، نور مې صبر تمام و، خپل احساسات مې نشوی کنټرولوی.

- سمه ده، منم یې.

ورته ومې لیکل:

- ښه ګرانې، بیا هم د یو افغان زړه ته ستا راتګ نه منه.

- نه نو، داسې مه وایه.

- ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدې سره د هغې خوب رانغی، له فېسبوکه هم ووتله، زړه مې وشوېد، ځان ته مې غوصه راغله، نېژدې مې سره ته سوکان ویستلي ول.

طاقت مې ونه شو، پر کیبورډ مې ګوتې خښې کړلې:

- ګرانې، زما ګناه نه ده، دا اراده مې نه درلوده، چې ته رانه خفه شې، لطفاً!

لږ ورته په تمه شوم، خو ځواب یې رانکړ، بیا مې ورته ولیکل:

- دوه ورځې رخصتې ده، ډېرې سختې به تېرې شي.

رانښکاره نه شوه، بل پیغام مې ورکړ:

- نګین، ما مه ځوروه، لطفاً!!

رانښکاره نشوه، فېسبوک مې بند کړ، له خپلې څوکۍ پاڅېدم، څنګ ته په تور کاوچ باندې اوږد وغځېدم.

همدې کې د شعبې دروازه راخلاصه شوه، خاله وه، غږ یې وکړ:

- ډوډۍ راوړم!

ټولو ماته وکتل، زه هم ونه خندېدم:

- هو راېې وړه.

وروسته تور دسترخوان هوار شو، د هر چا مخې ته یوه- یوه ګرده ډوډۍ وغورځېده، کاسې هم کېښودل شوې، بینډۍ یې پخې کړې وې، رښتیانې ډېرې مې خوښېږي، خو نن مې تر ستونې نه تېرېدلې. ګوتې مې مازې غوړې کړې، وروسته پاڅېدم، مخپاک مې پر اوږه واچاوه، اوداسه ته لاړم.

مونځ مې وکړ، نن مې دعا ته ښه په اخلاص لپه پورته کړله، ما ویل که خدای یې بېرته راضي کړي.

شعبې ته راغلم، ټول غلي شول، په زړه کې مې را وګرځېدل، لکه په ما کې یې چې تبصره کوله، ځکه د سترګو له کونجونو یې هم په نوبت راکتل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

باک مې پرې رانه ووړ، لاړم کمپيوټر ته کېناستم، وار له واره مې فېسبوک خلاص کړ، خو هغه لا انلاين نه وه، چورت مې بيخي پسې خټه شو.

*****

تر نهو بجو د کور دېوالو ته په کتو ستړی شوم ، پنجشنبه وه، دفتر رخصت و، زړه مې فېسبوک ته ورختلی و، ډېر مې ځان وغولاوه، خو ونشوه، آخر له کوره را ووتم.

د سرک غاړې ته په رسېدو سره، دوه موټرونه پر يو وخت راته ودرېدل. سپين کرولا راته نژدې و، په هغه کې وختم.

پر لاره يې يو بل کس هم راپورته کړ، سورلۍ يې پوره شوه، لږ شېبه وروسته د کوټه سنگي چوک کې موټر يوې غاړې ته ودرېد. شلگون مې موټروان ته ورکړ، ښکته شوم.

نن دومره گڼه گونه نه وه، خلک لږ تر سترگو کېدل. د پله قبلي لوري ته په لوړغږي (لاوډسپيکر) کې غږ راپورته کېده: (سرعت انټرنټ کلب ته ښه راغلئ ......).

ښۍ خواته مې وکتل، پر شنه وره لوحه مې سترگې ولگېدې، د زينو پر سر لگېدلې وه. وراندې ورغلم، دوکاندار بوټونه سمول، ډېر بد ځوان و، ترې ومې پوښتل:

- وروره، دا انټرنټ کلب کوم يو دی؟

هغه زينو ته لاس ونيو:

- پاس ورشه!

رښتيا هم نابلده سړي نشوای موندلی، په دويم پوړ کې و، مسوول کس زينو ته مخامخ د لوړ سور مېز شاته ولاړ و، زما په ليدو يې خپل کمپيوټر ته وکتل، وروسته يې وړې توري سترگې راپورته کړې، په نرمه لهجه يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پنځم نمبر غرفې ته!

مخامخ پر دېوال باندې ښايسته سپين ساعت راځړېد، له نهو نه شل تېرې وې، پنځم نمبر غرفې ته ورتاو شوم، تنګه غرفه وه، يوازې د يو تن لپاره وه.

لېپټاپ کمپيوټر پکې ايښی و، پر سکرين يې د وينډوز3 اصلي والپيپر ښکارېد، همغه د شنې زرغونې تپې انځور.

فايرفاکس بروزر مې غوره کړ، سايټ خلاص شو، لمړی مې د فېسبوک خپله پاڼه راخلاصه کړه، د پاڼې پاسنۍ برخه کې نن سرې شمېرې ډېرې وې، د پيغامونو پر سمبول باندې د (2) عدد ښکارېد، له بل هر څه مې عدد ته زړه ورختلی و، لمړی مې ليکخونه خلاصه کړه.

کاته مې د نګين پيغام راغلی و، راته ليکلي يې ول:

- نه ګرانه، هيڅ فکر مه کوه، برق تللی و.

بل پيغام يې هم و:

- درويشه، ډېر ژر وار درنه خطا کيږي، لږ صبر خو کوه.

د ځان سره مې وخندل، رښتيا هم، لکه بيخي چې ما ښځه نه وي ليدلي، ډېر هيجاني وم.

هغه اوس فېسبوک کې وه، ورته ومې ليکل:

- کور کې مې طاقت ونه شو، رښتيا هم همداسې يم.

ځواب يې راغی:

- برق تللی و، پيغام مې در واستاوه، خو ۳ بجې وې، ته تللی وې.

زه تم شوم، د هغې بل پيغام راښکاره شو:

- ستا نن رسمي رخصتي نه ده؟

- هو، رخصتي ده، زه په انټرنټ کلب کې يم.

- ښه ښه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ومې ليکل:

- ما ته دې سزا راکړه.
- سزا يعنې؟

چورت يووړم، ما ويل پارسي کې به سزا ته څه وايي؟ د (جزا) کلمه را په ياد شوه:

- جزا.
- يعنې خفه مې کړلې؟

زياته يې کړه:

- څه خير، اوس تېره شوه، دا ووايه، ولې سهاري ناوخته راځې؟

خندا راغله، هره ورځ پخپله ناوخته راتله، ما ته يې ويل چې ولې. ورسره ومې نه غځوله، ما ويل پرېږده يې چې وايي.

په دروغو مې ورته وليکل:

- د سهار لخوا نور مسووليتونه هم لرم.
- ښه نو اول د نورو په فکر کې يې بيا د ځان.
- هو نو.

وخندېدله، ما ورته وليکل:

- نگين، څه شوې؟
- يم.

ويې ليکل:

- درويش جانه، يو څو ورځې شايد په فيسبوک کې ونه اوسم.
- ولې، خيريت خو دی؟
- کورنۍ سره مې په سفر ځم، کيدی شي فيسبوک ته لاسرسی ونلرم.

ومې پوښتل:

- څو ورځې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه شم ویلی، ځکه د سفر اختیار زما نه دی.
- زه به ډېر درپسې خفه شم.
- درویشه، ضرور نه ده چې خپل ژوند پخپله تریخ کړې، زه او ته ډېر سره لېرې یوو.

زړه مې په دربېدو شو، ما ویل دا په څه ګډو وډو سر شوه، ورته ومې لیکل:

- ته څه وایې؟
- ګوره ګرانه، ښه مینه همدا ده، چې تا هم له پولې دا غاړه یو څوک له زړه غواړې، تاسره مینه لرې او ستا هم په هرځای کې په یاد ده، چې د ښه ژوند لامل ګرځي، خو.
- خو څنګه؟
- خو حقیقت هم نشو هیرولی، ته ښځه او بچیان لرې، چې باید ورسره واوسیږې، هغوی خوشحاله وساتې.

په مغزو کې مې کرنګ شو، خو ډېر طاقت مې ونه شوای کړی:

- نو زما او ستا مینه به څنګه شي؟
- هیڅ نشي کیدی، زه او ته د همدغې دستګاه په مرسته یو بل سره وصل یوو، بس.

لکه له خوبه چې راویښ شم، ما داسې فکر کاوه، چې هر څه سم شول، خو داسې نه وه. هغې اوس هم له زړه نه وم خپل کړی، هسې وخت یې تېراوه.

پیغام یې راغی:

- درویشه څه شوې؟
- یم ګرانې.

ورزیاته مې کړه:

- نګین، ډېره راته سخته ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گوره، زما او ستا تر منځ اوږده فاصله پرته ده، راباندې ګران يې، خو ځه وکړو، يوازې همدا فيسبوک مو سره وصلولی شي.

زه غلی پاتې وم، کيبورډ ته مې ګوتې نه ورتلې، د هغې بل پيغام راغی:

- که دې خوښه وي، د موبايل شمېره دې راکړه!

په وجود کې مې وينه وځغلېدله، نور ونه ځنډېدم، ورته ومې ليکل:

- هو ولې نه.

شمېره مې ورکړه، دقيقه لا نه وه پوره، چې د مېز پر سر موبايل وچونګېد، د نګين پيغام و:(درويشه زه يم، نګين).

په ځواب کې مې ورته وليکل:

- مننه ګرانې، شمېره دې ساتم.

کاته مې چې زنګ يې راغی، وارخطا شوم، ژر مې ځوکۍ پرېښوده، بهر ووتم. لاسونه خو پرېږده، ټول بدن مې لړزې نيولی و.

- سلام

- سلام درويشه زه يم نګين.

- هو ګرانې، ومې پېژندې.

- ځه احساس کوې.

- ډېر ښه.

- ولې وارخطا يې؟

- نه يم وارخطا.

- ښه ګرانه، غوښتل مې غږ دې واورم، ځکه مې زنګ درته وواهه.

- مننه کوم، زه هم ستا له غږ اورېدو خوشحاله شوم.

- زه هم، ښه نو اوس مې موبايل کې کرېډيټ کم دی، بله ورځ به زياتې خبرې وکړو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- زه به زنګ درته ووهم!
- نه نه، همدومره کافي ده، مننه.
- سمه ده، ستا خوښه.

اړیکه پرې شوه، په منډه بېرته شعبې ته راغلم، په لیکخونه کې د نګین پیغام ښکارېده:

- خوند دې واخیست؟
- ډېره مننه، نن زما تر ټولو خوږه ورځ همدا ده.
- هیله کوم.

بیا یې هم د لیکلو نښانه ښکارېدله، زه تم شوم، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- ښه نور کار نلرې؟
- څه کوې ځې؟
- هو غرمنۍ اماده کوم.
- سمه ده.

*****

شنبه وه، اته نیمې بجې وې، شعبې ته ننوتم، سترې مشې پاتې شول، همکاران مې ټول تلویزون ته څیر ول، ما هم سترګې ور واړولې. خندا راغله، ژر مې لاس تیت کړ، له ښیښنه ایز میز نه مې ریموټ را واخیست، چاینل مې بدل کړ.

د ټولو غږونه لوړ شول:

- او مدیر صیب، پرېږده ته، ډېر جالب و.

ما وخندل:

- شرم دی، ماشومان خو نه یاست، ایله کارتوني ګورئ.

د مجلې ایډېټر امین الله نومېد، نږدې راته ناست و، ورو یې شونډې وښورېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ټوله ورځ خپله فېسبوک ته ناست دی، موږ ته وايي.

ما ځان ناګاره کړ، خو د نورو پټې خندا ډېر خجالت کړم، ځواب مې نه درلود، ګني پټه خوله نه کېناستم.

خبره تېره شوه، نیم ساعت به وتلی و، فېسبوک مې خلاص کړ، نن انټرنټ ګړندی کار کاوه، پانه مې ژر خلاصه شوه.

نګین هم فېسبوک کې وه، د معمول په شان لمړی مې په سلام ونازوله؛ هغې هم په ځواب کې ځنډ ونه کړ:

- علیکم سلام، ښنګه یې درویشه؟
- شکر دی، ستا ښال دی؟
- ښه یمه، د ژوند پاښي دي را اړوم یې.
- ښه ده چې پاښي شته.
- ههههه، خدای خبر دی.

زه یې پرې نښبودم، زیاته یې کړه:

- درویشه، د سفر وخت را نږدې شوی.
- ته خوشحاله یې؟
- ستا ښنګه خوښه ده، باید خوشحاله ونه اوسم.
- نه نه، همیشه خوشحاله اوسې، ستا خوشحالي زما ده.
- مننه ګرانه.

ترې ومې پوښتل:

- سبا به هم فېسبوک کې یې؟
- نه پوهېږم، اوس خو دا دی یم.

ناڅاپه له فېسبوک نه ووتله، خو اوس عادت شوی وم، چورت مې ژر نه خراباوه، په تمه شوم، خو راښکاره نه شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بهر ووتم، لمر دومره بد نه لگېد، له چمن نه مې بېرته ودانۍ ته مخ راواړاوه، ودانۍ يې تازه رنګ کړې وه، تکه سپينه ځرکېدله، هملته کېناستم، له پرون راهيسې د خپلې ملامتيا په فکر کې وم، چې ولې مې ورته دروغ وويل؟ پردی عکس مې ولې ور واستاوه؟ لکه چې ښه کار مې ونکړ. ورځه! که ښه کار هم وي، هغې خو زما عکس نه دی ليدلی، نو څنګه راباندې مينه شوې وي؟

بيا به چورت راولوېد، چې هغه به رښتيانې ښځه وي کنه؟ يو وار رسوا نشم. ډېر چورتونه مې ووهل، خو ځانته مې د وتلو لاره پکې ونه مونده.

بېرته شعبې ته راستون شوم، فېسبوک مې راخلاص کړ.

د هغې پيغام راغلی و:

- درويشه، انټرنټ مې خراب شوی و، بخښنه غواړم.
- هيله کوم، زموږ په واک کې نه دی نو.
- هو.

ورزياته مې کړه:

- ګرانې يو څه مې درته ويل.

ځواب يې راغی:

- څه؟

حيران پاتې شوم، ورته ووايم کنه؟ دې خبرې ته خو جرات په کار دی.

وځنډېدم، هغې وليکل:

- درويشه! څه راته وايې، ووايه!

خو دا جرأت د يوې غټې ډبرې لاندې و، اوس مې ډبره نشوای لېرې کولی. غلی وم، چې په فکر کې مې يوه لاره را وګرځېده، ورته ومې ليکل:

- يو ليک درته ليکم.
- ښه، زما د پسټ بکس پته غواړې، ليک را استوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نه ګرانې، د همدغه فیسبوک له لارې یې درلیږم.
- نو ولې یې همدا اوس نه راته وایې؟
- نه، باید سم یې ولیکم، ته خو پوهیږې چې زه په پارسي سم نه پوهیږم، نن شپه یې په غور لیکم سبا یې درلیږم.
- ښه ده.

ډېر وېرېدم، سخته راته ښکارېدله، داسې لکه همدا اوس چې هغه زما په ملامتیا پوهېدلې وي.

ورته ومې لیکل:

- غواړم، چې د لیک له لوستو وروسته ما درک کړې!
- ولې څه خبره ده؟
- اوس نشم ویلی درته.
- سمه ده، زه به تر سبا په تمه یم.

ونه څنډېده، بیا په لیکلو بوخته شوه، وروسته په لیکخونه کې یو بیت راښکاره شو:

- ای عشق چه ګویمت که چوني؟؟ از قامت طاقتم فزوني.
- ډېر عالي، خوندور شعر.
- مننه.

ورزیاته مې کړه:

- ګرانې کاشکې زه په پارسي باندې پوره پوهیدلی.
- هو، ډېره سخته پارسي وایې، څه خیر دی، زده به دې شي.

یو درې بیت مې را په یاد شو، ډېر پخوا مې د محلي سندرغاړو له خولې اورېدلی و، ورته ومې لیکل:

- یو شعر به زه هم درته ووایم.
- ویې وایه!

(c) ketabton.com: The Digital Library

شعر ته مې د هغې په خاطر لږ بدلون ورکړ:

- زبان یار من پارسیست و من پارسي نمیدانم – الهی کاش باشد زبانش در دهان من.
- ګرانه، ته ډېر خوږ ژبی یې، عالي دی.
- مننه.

زیاته یې کړه:

- درویشه، پارسي زه در وښیم؟
- هو زه به ډیر خوشحاله شم.
- سمه ده، زه دي معلمه او ته مې شاګرد.
- بالکل، منم یې، خو ګوره وهې به مې نه!
- هههههه، لږ لږ به دي غوږ تاووم.

ومې خندل:

- هههههه، خو ورو ورو.
- ښه ګرانه، خبرې اوږدې شوې، اوس به لاړه شم.
- خو ودې نه ویل، سبا ته فیسبوک کې یې؟
- هو یمه، ربنتیا سفر مو سم معلوم نه دی، کیدی شي وځنډیږي، تا ته مې ځکه وویل، چې که نه وم نو پوه شه چې تللې یمه.
- سمه ده.

*****

اوو بجې وې، له جیبه مې کاغذ راوویست، د مېز پر سر مې مخې ته کېښود، زړه نازړه مې پر لیکدره ګوتې ورخښې کړې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گراني سلام، كه رښتيا درته ووايم، يو ډېر ښه اتفاق و، همدا چې زه او ته سره معرفي شوو، يو تر بله مو دوستي او بيا مو هم د مينې اظهار وکړ. باور وکړه، بیخي ډېر خوشحاله يم.

له انتړ كولو (كېكاږلو) وروسته مې ورزياته كړه:

- خو زه درته ملامت یم، واقعیت مې نه دی ویلی. ما وبخښه! دا ښه ده چې ډېر نه یم ځنډېدلی، ګني جبران به يې راته سخت و. نن حقیقت درته وایم. که نور هېڅ نه وي، د وجدان عذاب خو به مې په کراره پرېږدي. دا چې ته وروسته څه پرېکړه کوې، نه پوهېږم، خو باور وکړه زه ډېر ارزښت درکوم، له زړه دې غواړم او له تا نه مې هم د زړه له تله همدغسې غوښتنه ده.

ګوتې مې راشاته کړې، يوازې انتړ مې کېکاږه، ليکلې کرښې په پيغام پاڼه کې ښکاره شوې، بيا مې په ليکلو پيل وکړ:

- نګین! دا زما مستعاره پاڼه ده، اصلي نوم مې سهراب دی، واده مې نه دی کړی او هغه تصوير مې هم د بل چا دراستولی دی. زه درته پړ یم، خو باور وکړه، قصداً مې نه غوښتل داسې وشي، دا هر څه په ناپوهۍ کې وشول. زه وربانديې ډېر پښېمانه یم. که ته پخپله مهربانۍ راته بخښنه وکړې، ډېر به خوشحاله شم.

(سهراب)

فیسبوک مې بند کړ، له شعبې ووتم، چای مې نه و خوړلی، بهر دوکان ته لاړم، يوازې هګۍ مې راواخستې بېرته راغلم. خاله راغلې وه، هګۍ يې رانه واخيستې. مجله مې نن بايد چاپ ته لېږلې وای، له سباناري وروسته مې د وروستي ځل لپاره د هغې په کتلو پيل وکړ، څه ناخه تيروتنې يې اوس هم درلودې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر یو وخته مې نیمایي مجله وکتله، نور مې زړه ورته تنګ شو، امین الله ته مې پر مېز ورکېښوده.

له خجالته زړه نازړه وم، فېسبوک ته مې زړه نه شوای ښه کولی، ما وېل اوس به څه راته وایي، خامخا به په غوصه وي، وایي به چې خومره ناځوانه او بې باوره سړی دی.

ډېر طاقت مې وکړ، نور نه کېده، بالاخره فېسبوک ته ننوتم. سمدلاسه مې پر یو تیاره انځور سترګې ولګېدې، د سمندر په منځ کې لاره کښېنل شوې او په تورو جامو کې پټه ښځه، چې زلفې یې باد تار- تار کړې دي، ییلې پښې روانه ده.

انځور د نګین لخوا پورته شوی و، یوه لنډه کرښه یې پر سر ورته کښېلې وه: (دا لاره نه کړه ده، نه غلطه! پر همدې لاره تللې وم، بېرته راغلم).

زړه مې کښې شو وښوېد، په وارخطايۍ مې لیکخونه خلاصه کړه، ورته ومې لیکل:

- نګین جانې، سلام.

ځواب یې رانغی، بیا مې ولیکل:

- ګرانې سهار پخیر.

بیا یې هم ځواب رانکړ، پوه شوم چې په غوصه ده، بل پیغام مې ورکړ:

- ولې ځواب نه راکوې؟

نور نو زما خبرې بې ګټې وې، پیغامونه مې ډېر ورکړل، خو ځواب یې رانښکاره نشو، خفګان مې غړې مره پره کړل، زړه مې ستونې ته راغی، لویه شعبه داسې شوه راته، لکه تیاره تنګ زندان.

یو وخت مې پر څوکۍ شاته ډډه وهلې وه، چې په غوږې کې مې د پیغام غږ واورېد:

ژر بېرته راسم شوم، د نګین پیغام و، لیکلي یې ول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درويشه، اصلاً زه پخپله کم عقله يم.

ژر مې ګوتې پر ليکدړه ورکېښودې:

- نګين ډېره مينه درسره لرم، ګني دومره اصرار مې نه کاوه.
- کاشکې ما هم دا فکر کولی شوی، چې ته رښتيا وايې.
- باور وکړه، دا مې اول هم رښتيا ويل او اوس هم، ډېره مينه درسره لرم.
- بس ده، خبره تمامه شوه.

ډېر پيغامونه مې ورکړل، بيخي ډېر، خو يو ځواب يې هم رانغی.

*****

سهار وختې له کوره ووتم، پر لاره مې ځانته وکتل، زړه کې مې راوګرځېدل، چې ښه سريه چېرته روان يې؟ کار خو مې اته بجې پيلېږي، اوس چې لاړ شم، څه به وکړم؟ هغه هم اوس فيسبوک کې نشته، ايران کې لا دا وخت توره تياره ده.

زړه نازړه وم، کله ودرېږم کله روان شم، په همدې کې د بايسکېل زنګ وکړنګېد، سخت يې وويرولم، يوې خواته شوم، زنګ بيا وکړنګېد، دا ځل بلې خواته شوم، دريم ځل زنګ سره خړ ديوال ته ورسرېښ شوم.

بايسکېلوال په تېرېدو کې شاته را وکتل، ويې ويل:

- علي آباد ته لاړ شه!

هېڅ مې ونه ويل، په يوه تشه خندا مې ځان تېرويست، شاته لنډ دوه تنه راپسې ول، د هغو دواړو هم شونډې په خندا سره بېلې وې، پوه شوم چې ما پورې يې خندل، نور مې نو سترګې مخامخ پر لاره ومنډلې، سړک ته ووتم.

زېړ مرسډيز موټر ودرېد، يو بل تن هم هلته ولاړ و، د موټر دروازه خلاصه شوه، دواړه وروختو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا پنځه دقيقې وتلې وې، په کوټه سنګي کې ترې ښکته شوم، تر هوايي پله لاندې ګڼ مزدوران ولاړ ول، هر يوه ماته کتل، فکر يې کاوه چې مزدوران مې په کار دي، خو زه يې په منځ کې پټه خوله تېر شوم.

له هوټل نه د لټامنګيشکر سندره راوتله، د شنه سهار ارامه فضا يې نرمه- نرمه کړنګوله. دفتر ته مې زړه ونه شو، وخت ډېر و، بل موټر ته ونه ختلم، هوټل ته ور وګرځېدم، د شيدو او پراټې فرمايش مې ورکړ، وراندې تېر شوم، د ناستې لپاره مې په سپينو پلاستيکي څوکيو کې يوه خوښه کړله.

د وره پر سر تلويزون چالانه و، سپورتي خپرونه پکې روانه وه. تلويزون ته ځير وم، چې مخه مې خيرنې چادرۍ ونيوله، سپين لاس ترې راووت، ډېر بډ لاس و، چې هېڅ له دغې چادرۍ سره نه جوړېد.

ومې ويل:

- ماف که.

خو چاته وايې، نور يې هم عذر و زارۍ زياتې شوې.

بيا مې وويل:

- ماتې راسره نشته.

د ښځې لهجه تونده شوه:

- ځوان يې، د ځوانۍ خيرات نه باسې.

خندا راغله، کيڼ لوري ته ډبل سوربخن سرۍ ناست و، پر مېز دوه پراټې ورته پرتې وې، د شيدو پياله يې لاس کې وه، ښځې ته يې غټ سر وښوراوه.

سترګې مې ورپسې پاتې شوې، سرۍ ډېر سپين سترګی و، په رڼا ورځ يې ښځې ته لاس ور ووړ.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا وخت زما پر مېز باندې کرپ شو، مخ مې راواړاوه، کتل مې چې پراته او د شیدو پیاله راته ایښې دي، شیدې سړې وې، تېونه ترې ختل، یوه تېوته پراته مې را بېله کړه، ډېره غوړه وه، غوړې ترې څڅېدل.

د ډبل سړي کړس خندا پر غوږو ښویه راننوته، مړی مې په خوله کې پاتې شوه، بیا مې سترګې ور واوښتې، خیرنه چادرې هم د خندا سره ښورېدله. سړي یو سلګون ورته نیولی و، ډډ لاس له چادرۍ ور ووت، سلګون یې واخیست روانه شوه.

ورپسې سړي هم څوکۍ شاته تېله کړله، پاڅېد.

*****

دفتر ته تګ خوند نه راکاوه، خو چاره نه وه، غیرحاضرېدلم، دا چې کار مې کاوه که نه، دومره ارزښت یې نه درلود، مهمه خبره دا وه، چې سړی باید په دفتر کې حاضر وي.

د دفتر په انګړ کې ملګرو سره ودرېدم، لږ- لږ مې ورسره وخندل، خو خیال او فکر مې ملتیا نه کوله، وروسته مې د ښي لاس په اوچتولو سره خدای پاماني وکړه، ترې روان شوم.

نن مې نو فېسبوک ته بیخي ډېره تلوسه وه، خلاص مې کړ، د هغې هېڅ پیغام نه و راغلی، سخت خفه شوم، ما وېل پیغام ور ولېږم، خو د لیکخونې په نوملړ کې یې نوم ورک و. ورپسې ولټېدم، ان د خپلو ملګرو نوملړ ته لاړم، هلته مې هم ونه مونده، وارخطا شوم، لټون ته لاړم، د هغې نوم مې ورکړ، همغه نوم او همغه تصویر مې پیدا کړ، پخپله همدا وه، خو اوس زما د ملګرو له لېست نه وتلې وه.

هغه ساعت هم راباندې تېر شو، ډېر زور یې راکړ، خو څه مې کړي وای، ملامت پخپله وم، دروغ مې نو ولې ورته ویل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

بله چاره نه وه، بیا مې د ملګرتیا غوښتنه ورولېږله، د هغې له پاڼې نه مې د هغې خپله لیکخونه پرانیسته، ډېر عذرونه مې ورته وکړل، پرلپسې مې پیغامونه ورته کتار کړل، خو تر مازیګره یې نه ځواب راښکاره شو او نه یې ملګرتیا ومنله.

*****

نن دویمه ورځ وه، چې ما او هغې چټ نه و کړی، پروني ورځ به پر نورو ژر تېره شوې وي، خو پر ما ډېره اوږده وه.

څو ځله مې زنګ ورته وواهه، هوکې یې نکړ، تر دې چې بل ځل یې موبایل ګول کړ. سر مې وګرځېد، سخت زور یې راکاوه، ما ویل دا موبایل پر زمکه وولم.

نژدې غرمه وه، یوه ایډیا په چورت کې راوګرځېده، ژر کمپیوټر ته ورورانډې شوم، د هغې په ملګرو پسې ولټېدم، له څو کسانو څخه مې د ملګرتیا غوښتنه وکړه، شیبه وروسته مې کتل چې دوو تنو زما ملګرتیا ومنله، دواړه ښځې وې، یوه پروین سنایي نومېده او بله الهه اسدي.

ونه ځنډېدم، پروین ته مې په لیکخونه کې ولیکل:

- ډېره مننه، چې زه مو د خپلې ملګرتیا وړ وګڼلم.

ځواب یې رانغی، پرې مې ښودله، ښایسته ځنډ ووت، وروسته مې بیا ورته ولیکل:

- سلام.

ورته په تمه شوم، خو ځواب یې رانکړ، اخر مې ورته کړل:

- د سلام ځواب فرض دی، زه اړ یم، ګنې مزاحمت مې نه درته کاوه.

سمدستي یې ځواب راغی:

- علیکم سلام، ښه یې؟

- ښه یم مننه او تاسو؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- شکر.
- وبخښه نو چې مزاحمت مې وکړ!
- نه هیله کوم.

ورته ومې ليکل:

- زه افغان يم.
- هو، هلته مې وکتل.
- ښه ډېر ښه، يوه وړه غوښتنه مې درلوده.
- څه؟
- د نګين کاشاني په نوم ستا يوه ملګرې يادوم.
- ښه!
- زه د هغې دوست يم، دوه ورځې کيږي رانه خفه ده، فېسبوک کې يې زما ملګرتيا هم پرېښې ده.

وځنډېده، خو ډېره نه، وروسته يې ځواب راکړ:

- نو زه څه کولی شم؟
- ته ورته ويلی شې، باور وکړه زما هيڅ ګناه نشته، هسې په نه خبره رانه خفه ده.
- سمه ده، دا کار به وکړم.
- مننه.

له شعبې ووتم، د غرمې لمر سترګې بريښولې، چمن ته ورتاو شوم، پر سمېټينه څوکۍ باندې د پښو پر سر کېناستم، موبايل مې راوويست، د نګين شمېره مې ډايله کړه، تمه مې نه وه، خو ناڅاپه اړيکه ټينګه شوه.

هلو، هلو، بلې... چا ځواب رانکړ، يو بل غږ مې اورېد، سم لکه د تلويزون.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ خبرې یې ونکړې، اړیکه پرې شوه، بیا مې زنګ ورته وواهه، خو ګول کړی یې و، په غوصه یې ټنډ کړم، ما ویل دا موبایل پر څوکۍ وولم، خو شاوخوا ته خلک ناست ول، پټه خوله بېرته شعبې ته راغلم.

*****

درې ورځې ووتې، د پروین سنایي څواب رانغی، حیرانۍ پر سر واخیستم، ښه اوس څه وکړم؟ هېڅ نه پوهېدم، چورتونو لاره رانه ورکه کړې وه.
خو د شیطان کور دې ړنګ شي، عجیبې لارې خلکو ته ورښیي، یوه بله چاره په فکر کې راوګرځېده، که څه دا کار ښه نه راته برېښېد، خو بله لاره مې نه درلوده، مجبور وم.
نن مې بیا د هغې ځینو ملګرو نه د ملګرتیا غوښتنه وکړه، همغه ملګرې یې چې ددې پر پاڼه یې زیاتې څرګندونې ښکارېدې. تر لسو زیات شول، وروسته مې د هغې یو تصویر وځړاوه، پر سر مې ورته دوه عشقي بیتونه هم ولیکل، ساعت ووت، بل تصویر یې هم راسره و، هغه مې هم وځړاوه.
ډېر شرمېدم، داسې مې احساسوله، لکه هغه چې راته راګوري، فېسبوک مې بند کړ، پر خپل کار بوخت شوم. تر مازیګره مې بیا فېسبوک ته ور ونه کتل، همغسې کور ته لاړم.

*****

نن مې پر یو پیغام سترګې ټودې شوې، ما ویل دا به لا د چا وي، د محمد په نوم یو چا رالیږلی و، پوه شوم، چې له نویو ملګرو څخه دی، لیکلي یې ول:
- تاسو نګین پېژنئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خواب کې مې ورته ولیکل:

- هو.
- خومره یې پېژنې؟

فکر مې وکړ، البته کوم خپل یې دی، خو په کیسه کې یې نه شوم، ځواب مې ورکړ:

- بس د فېسبوک له لارې، همدومره.
- تا د هغې عکس په فېسبوک کې ایښی، ته پوهېږې چې ډېر غیر اخلاقي کار دی؟
- هو پوهېږم، خو د اخلاقو په اړه به څه نه وایو.
- بیا هم، په دغسې حالت کې چې هغه ده، ته ښه کار نه کوې.
- د ښه او بد قضاوت ستا کار نه دی، زه غواړم، هغه ما بېرته په فېسبوک کې ملګرې کړې.

څنډ ووت، خو زیات نه، وروسته یې راته ولیکل:

- و مسلمانه! هغه پردۍ ښځه ده، چې هغه یې نه غواړې نو تا ته خیر؟ اخر د هغې دا حالت باید درک کړې.

ما بیا هم و نه منله، ما ویل دا هسې پلمه کوي یا کوم بل مطلب لري.

ورته ومې لیکل:

- هیله کوم، ورته ووایه چې ملګرې مې کړي، بس همدومره!
- ستا خوښه ده نو، خو محرم او نامحرم باید هېر نکړو، موږ او تاسو د مسلمانۍ دعوه کوو، دې ته هم متوجه اوسه؟

خبرې یې بې ځایه نه وې، خو څه مې کړي وای، زړه مې نه کرارېد، لکه لیونی، پر تش عکس باندې داسې مپین وم، ته وا فزیکي مې لمس کړې او لیدلې مې ده.

ورته ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ورو‌ره! ته قضاوت کوې او زه هغې سره مینه لرم، هغه پر ما ډېره گرانه ده.
- خو داسې یې نور هم نفرت درته ډېرېږي، حسد یې درسره زیاتیږي.

زړه مې ټکان وخوړ، ما ویل هو په خدای! رښتیا خبره خو یې وکړه.

ونه ځنډېدم، ورته ومې لیکل:

- نو څه وکړم؟
- د هغې عکسونه همدا اوس لېرې کړه!

ورته ومې لیکل:

- او زه؟
- زه به ستا خبره ورته وکړم، که یې ومني.
- سمه ده، عکسونه یې لېرې کوم، زما لخوا بخښنه ترې وغواړه، ما اشتباه کړې.
- مننه ورو‌ره.

د ده په اړه مې اندیښنه شوه، ترې ومې پوښتل:

- هغه دې څه کیږي؟
- بس همدومره، لکه زه او ته.

زیاته یې کړه:

- هغې له ما نه وغوښتل، چې تا ته ووایم، عکسونه یې پاک کړئ، بس.

په همدې کې له فیسبوک نه ووت، ما هم نور سر ورپسې ونه خوږاو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

تر لسو بجو مې نن هم انتظار وويست، د محمد پيغام رانغی، هغه پر ليکه و، شنه نښانه يې روښانه وه، د انتظار زور به نو څوک ولري، طاقت مې ونشو، لمړی مې سلام ورته وکړ.

لږ وروسته يې ځواب راغی:

- عليکم سلام، دوسته سهار پخير.

ورته ومې ليکل:

- د پايلې خبره کوه، زه هېڅ ښه نه يم.
- د څه؟
- نګين څه وويل؟
- هو، هغې ته مې ستا پيغام ورساوه، هغې يوازې د عکسو خبره کوله.

ونه خندېدم، ومې ليکل:

- او زه؟
- په دې اړه يې څه ونه ويل.

شکمن شوم، ما ويل نه چې دا سړی هر څه له ځانه وايي که څنګه؟ ما وېل راځه ښه يې سپک کړه، خو لکه څوک چې راته ووايې: ولې؟ څه خبره ده؟ ته څه حق لرې؟

ځان مې اداره کړ، ورته ومې ليکل:

- ښاغلی محمده! عکسونه همدا اوس لېږې کوم، ته ورته ګوره!
- سمه ده.

زړه مې نه و، چې لېږې يې کړم، د راپخلا کولو لپاره يې همدا يوه لاره راپاتې وه، خو دا ښه کار ونخوت، يو ډول ناځواني راته ښکاره شوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

عکسونه مې لېږي کړل، وروسته مې محمد ته ولیکل:

- وروره، ورشه ویې ګوره.

شېبه پس یې ځواب راغی:

- مننه، چې زما غوښتنه دې ومنله.
- هیله کوم.

ورزیاته مې کړه:

- ښاغلیه! که یو ځل بیا هم ورته ووایې، مهرباني به دې وي!
- زه ورته وایم، خو که یې ملګری نکړې، ته هم نور مه خفه کېږه.
- دا خبره ته کوې، که هغه یې درته وایي؟
- باور وکړه، هسې ځان سترې کوې، هېڅ امکان نه لري. ځکه د هغې موقف اوس دا خبرې نه مني.

سخته غوصه راغله، خو نه مې غوښتل چې هر څوک رانه خفه شي، د وروستي پیغام په ډول مې ورته ولیکل:

- خیر په هر صورت، ته خو زما پیغام بیا ورته ورسوه.
- په سترګو.

*****

دریمه ورځ وه، په فېسبوک مې سترګې نه وې لګېدلې، تمه مې په شکېدو وه، ما ویل خدایزده که بیا راسره وغرېږي، خو له زړه نه مې نه وتله، همغه لومړنی عکس یې هر وخت زما سترګو ته کېده.

نن مې زړه نازړه ګوتې وروړې، خلاص مې کړ، خو سم له واره یې حیران کړم، خو ثانیې وراندې مې دا فکر نشوی کولی، اوس مې هم لا نه منله، هر څه له ورایه ښکاره کېدل، خو زما چې تمه شکېدلې وه، هېڅ باور مې نه کاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورته ځير شوم، ما ويل کيدی شي د بل چا له لايک يا کمنټ سره راښکاره شوی وي، خو هغسي نه و.

د هغې تصوير مې وليد، پخپله يې ځرولی و، له خوشحالۍ نه حيرانۍ په مخه کړم، هغې زما ملګرتيا منلې وه، نه پوهېدم اوس څه وکړم؟ لاره رانه ورکه شوه، زړه مې لکه مارغه په الوتو شو، شاوخوا مې سترګې واړولې، ښه وه د چا پام نه و راته، ګنې خدای خبر زما به حرکات څه ډول ول.

کيبورډ ته مې ګوتې ور برابرې کړې، ورته ومې ليکل:

- نه پوهيږم، په کومو الفاظو درنه مننه وکړم، همدا به کافي وي چې درته ووايم، د يوې ښځې عاطفه او مهرباني تا ثابته کړله، ډېره ډېره مننه.

ښايسته څنډ ووت، ځواب يې رانغی، بيا مې ورته وليکل:

- نګين، درپسې خفه شوی يم.

همدې سره يې ځواب راښکاره شو:

- څه ووايم، ستا له لاسه، تا مې د تولو پر وړاندې آبرو يووړه.
- ما وبخښه، پخپله خطا پښيمانه يم، خو بله چاره مې هم نه درلوده.

راته ويې ليکل:

- هر يو راغی پيغام يې راکړ، چې عاشقانه شعر يې درته ليکلی، ولې؟ خنګه او څنګه... زما دا تمه نه وه درنه، ډېر شرموونکی کار دې و.

په دې خبرې يې سم وچيچلم:

- نګين، زه نن ډېر خوشحاله يم، هېڅ نشم ويلی، ما وبخښه! پريږده چې تز=ر سبا لږ خوشحاله واوسم.
- څه ووايم نو، ستا له لاسه واقعاً چې؟؟

نور مې نه غوښتل خبرې ورسره اوږدې کړم، هرومرو يې ګيلې راته کولې، ښه په زغرده مې ورته وليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گرانې، زه نن بيخي ډېر خوشحاله يم، ما خپلې خوشحالۍ ته پرېږده، اوس د خدای پامان. سبا وختي راشې، سمه ده.
- سمه ده، الله دې مل.

*****

څه باندې اته بجې وې، نګين په فېسبوک کې راښکاره شوه، پوه شوم، چې لا هم وربانديې ګران يم، زما پروني خبره يې منلې ده، ځکه خو نن وختي راغله.
لمړی مې د هغې د ناروغۍ پوښتنه ترې وکړه، په ځواب کې يې ځنډ ونه وېست:

- ښه يمه نو، مننه.

زياته يې کړه:

- څه خبرې دي؟
- هيڅ.

ويې پوښتل:

- څه خو به دې نه ويل؟

څه به مې ورته ويل، داسې وخت کې له سرې نه خبرې هېرې شي، ځواب مې ورکړ:

- نه، څه مې نه ويل.
- ښه نو زه ځم، کار لرم.

په وارخطايۍ مې ورته ولیکل:

- خو ودې نه ويل راته، ته اوس هم رانه خفه يې؟
- هو ولې نه، اوس هم دربانديې شکمنه يم.
- خو زه درته په زړه کې پاک يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- دا نو وخت ته اړتیا ده، اوس هېڅ نه ویل کیږي.

زیاته یې کړه:

- ښه اوس خو څه ویل نلرې، لاړه شم؟

دا چې له ما یې اجازه اخیسته، په زړه کې مې یو ډول غرور را وپارېد، ومې انګېرله چې ولا اوس هم ورباندې ګران یم، البته زه به نه پوهېږم.

ورته ومې لیکل:

- نور زما لخوا ښغمه اوسه.
- سمه ده، خو ما چې ولیدل، ستا کارونه یو روڼ اندي ته نه دي ورته، سم لکه د یو عادي سړي.

بیا یې زیاته کړه:

- شاید د فېسبوک نوري پاڼې به دې هم جوړې کړې وي، دا دی تر ما بیا هم را ورسېدې، رښتیا هم ستا کارونو ښه نتیجه ورکړه.
- ګرانې، اوریدلي به دې وي، چې مینه فولادي غرور هم اوبه کوي، د عقل او هوښیارۍ هېڅ پروا نه لري.
- ای بابا، یو طرفه مینه یوازې ځورول دي، نور هېڅ معنا نه لري.

زه غلی شوم، نه مې غوښتل چې تازه په تازه ځان ورسره بند کړم.

بل پیغام یې راغی:

- ښه نو، زه ځم، ستا لپاره راغلم، ګنې دومره وختي نه راتلم.
- ډېره مننه کوم.

*****

ایله یوولس بجې وې، چې د دفتر له کاره خلاص شوم، کاغذونه مې رییس ته وسپارل، بېرته شعبې ته راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

نګین په فیسبوک کې وه، سم لکه عادت شوی چې وم، وار له واره لیکخوني ته لاړم، سلام او سهار پخیر مې ورته ولیکل.

کاته مې چې ځواب یې راکړ، خو توري یې انګریزي ول، بیا یې ولیکل:

- زما ډیسک پارسي نه لري، نه یې شم لیکلی.
- پروا نه لري، لږ لږ ورباندې پوهېږم.
- سمه ده.
- ښه.
- څه؟

بیا خبرې رانه ورکې شوې، هېڅ موضوع مې ونه موندله.

ویې پوښتل:

- وایه، څه دې ویل؟
- نه پوهېږم، څه ووایم؟ کله چې لیکخونه پرانیزم، ټولې خبرې رانه هیرې شي.
- ولې؟
- هېڅ نه پوهېږم.

زه وځنډېدم، هغې د سوالیې (؟؟؟؟) نښانې راته کېښودې. خو هغه څه چې زما په زړه کې ول، هغه مې په خوله نشوی راوړلی، وېرېدم.

نګین بیا د سوالیې نښانې راته کتار کړې، اخر ناچاره شوم، ورته ومې لیکل:

- شاید ته یې ونه منې، خو باور وکړه، کله چې درسره مخامخ کیږم، خبرې مې هیریږي.
- نو زه خو څه نشم کولی، ستا خپله ستونزه ده.
- نه پوهېږم، خو اوس یو ډول ویره درنه احساسوم.
- ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- څکه ته اوس هم رانه خفه یې. آخر دا تر کله؟

پیغام یې راغی، خو زه له سره ورباندې ونه پوهېدم، زړه مې ورته په تنګ شو:

- انګریزي دې سخته شوه، سم نه ورباندې پوهېږم.
- اوس پارسي نشته نو.
- انستال یې کړه، په کمپیوټر کې شته.

په خبره مې و نه پوهېدله، د سوالیې نښانې یې راته کښېنودې:

- ؟؟؟؟

ورته ومې لیکل:

- ټولې ژبې په کمپیوټر کې شته، پکې عیاره یې کړه.
- بلده نه یم.
- زه به لاړښوونه درته وکړم.

کتل مې چې په پارسي حروفو یې پیغام راغی:

- زه دومره بده هم نه یم، چې ته رانه وویرېږې.
- ښه نو څنګه کېدی شي، چې بېرته همغسې خوارږه شو؟
- وخت ته اړتیا ده، اوس هیڅ پرېکړه نکیږي، زه اوس هم اندېښمنه یم.
- له څه نه؟
- درویشه! څه یې کوې چې راباندې تکراروې یې. زه او ته اوس یوازې دوستان یوو، بس.

بل پیغام یې رانکړ، له فېسبوکه ووتله، خو ما ته یې د دوستۍ کلمې خوند راکړ، پر همغې مې زړه ډاډه شو، تر مازیګره مې چورت سم و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

نن‌ني سهار له نورو سره توپير درلود، بيګاني باران هوا يخه کړې وه، د سړک پر غاړه موټر ته ولاړ وم، سړک لا هم لوند و، نن له خاورو او دوړو نه خلک بېغمه ول.

موټرونه ډک- ډک تېرېدل، يو هم نه راته درېد، خو اندېښنه مې نه درلوده، هوا پاکه وه، ماسک (پوز بند) ته هم اړتيا نه وه.

يو تور سراچه موټر رانږدې شو، څراغونه يې راته روښانه او ګول کړل، ما هم مازې سر ورته وښواراوه، راته ودرېد. د مخې په سيټ کې د يو تن ځای و، هغه بل تن خپل ځان موټروان ته ورجوخت کړ، ښه ورسره سرېښ شو، وروسته يې زه خوا ته ورکښيناستم.

د موټر منځ تود و، ټولې ښيښې يې بندې وې. ښه پاک سوتره و، داسې نه و، لکه د نورو ليني موټرو په شان. راديو چالانه وه، ټولو خبرونو ته غوږ نيولی و، د يو ځانوژونکي بريد له خبره وروسته يې د پوهنتون او دانشګاه توده مسأله راواخيسته، خبريال ښه په خوند وويل: (پرون بيا هم د پوهنتون او دانشګاه د نومونو پر سر په ولسي جرګه کې نانداری رواني وې، خو سره له زياتو بحثو او ناندريو کومې پايلې ته ونه رسېدل).

خبرونه پر ځای پاتې شول، له شانه د يو تن غږ را پورته شو:

- له عمره همدا پوهنتون و، دا ټول کارونه د پرديو دي، دانشګاه دلته څوک پيژني؟

خوا ته يې ناست ځوان حوصله ونکړه، په دري ژبه يې وويل:

- خی ديګه افغانستان ره هم افغانتون بسازين.

د لومړني کس غږ لوړ شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- که افغانتون شي یا افغانستان، فرق نه کوي، زموږ خپل وطن دی، د نورو يې څه.

دويم دا ځل په پښتو ورته کړل:

- ولې يې څه، موږ افغانان نه يوو که څه؟
- چې یاستئ، نو په افغاني نومونو مه شرمیږئ.

موټروان وخندل، خوا ته مې ناست ځوان هم لږ موسکی غوندې شو، شاته مې ور وکتل، دواړه ښایسته ځوانان ول، د دواړو پر مخونو نرۍ ږیرې ښکاریدلې، له عادي خلکو سره يې له ورایه توپیر کېده.

دواړه یو تر بله سخت سره شول، خو دریم تن پرې نښودل، له غږه يې سپینږیری بریښېد، ما سم نشوی لیدلی، مخ مې نه ور اووښت، چې وروسته مې بیا په کوټه سنګۍ کې ولید، ښه نوراني سړی و.

هغه دواړه يې په خپله پټکه باندې داسې غلي کړل، چې بیا يې چونګ هم ونه خوت.

وریسې يې په کراره وویل:

- شرم دی، هر وخت جنګ، په مازې خبره جنګ، څه خبره ده؟ دلته هر سړی په هر کار کې کار لري، تر کله به په نه خبره یو د بل ګریوان رانیسئ، له عمره پوهنتون و، دا اوس ولې؟

سړی نور غلی شو، بل چا هم بیا خبره ونه کړه، کوټه سنګۍ راورسېد، کرایه مې موټروان ته ونیوله، له موټر نه ښکته شوم.

په بل موټر کې وختم، په هغه کې چوپتیا خپره وه، ماپسې بل تن هم راوخوت، موټر ډک شو، موټروان د یوې مستې پښتو سندرې غږ لوړ کړ، د موټر تنګه فضا يې په سندرې منحصره کړه، هیچا ورته هیڅ ونه ویل، زه هم غلی وم، لږ وروسته

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلورمه کارته راورسېده، ښکته شوم، دفتر مو سړک ته لنډ و، څو قدمه وړاندې پر وره ورننوتم.

*****

په فېسبوک کې مې د ملګرو لیکنې په ارامه وکتلې، خوښې مې کړلې او پر ځینو مې څرګندونې وکړې.
ښایسته ځنډ ووت، نګین راښکاره شوه، په لیدو یې د نورو پرېښودو ته اړ شوم، بېګاه مې چې خبرې ورته زده کړې وې، ټولې مې بیا له یاده ووتې، په همدې کې وم، چې سلام یې راغی. خوشحاله یې کړم، لمړی ځل و، چې د هغې لخوا سلام وشو، له خوښۍ نه مې زړه په ټوپونو شو.
ورته ومې لیکل:

- علیکم سلام، څه حال دی، ښه یې؟
- شکر دی، دفتر ته پخیر راغلې؟
- پخیر اوسې، مننه.

ویې لیکل:

- د سهراب پر ځای که درویش درته وایم، نه خفه کیږې.

زما خپله هم درویش خوښېد، ورته ومې لیکل:

- ولې خفه شم، دا نوم مې خوښیږي، ځکه مې غوره کړی.
- بیا نو سمه ده، زه همدا درویش درته وایم.

پرې یې نښودم، بیا یې ولیکل:

- پرون خو به رانه خفه شوی نه وې، زما چورت لږ ښه نه و؟
- نه، ولې درنه خفه شم.

نور یې دوام ورنکړ، زه لږ تم شوم، هېڅ مې ورته ونه لیکل، خو زیاته حوصله مې ونشوی کړی، پر لیکدړه مې ګوتې ورکېښودې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نګین!
- بلې.
- کله چې تا سره چټ کوم، ډېره ارامي احساسوم.
- بیا نو ښه احساس دی.

زه یې لیکلو ته پرې نښودم، زیاته یې کړه:

- درویشه، زه او ته یوازې د دوستۍ په چوکاټ کې ښه یوو.
- سمه ده، ستا خوښه.

په همدې کې مې یوه بیګانۍ خبره را په یاد شوه، ورته ومې لیکل:

- غوارم، یو پارسي ناول پیدا کړم، که یې پېژنې، نوم یې راکړه!
- زه په کتابونو کې دومره بلده نه یم، رښتیا یو کتاب مې لوستی، ښکلی او جذاب ناول دی، بانو نومېږي، مسعود بهنود لیکلی، زما خو ډېر خوښېږي.
- مننه.
- مګر څنګه یې تر لاسه کوې؟
- دلته به یې ولټوم، که نه و، بیا یې له ایرانه را غوارم.
- سمه ده، ته خپله ښه پوهېږې.

زیاته یې کړه:

- رښتیا په انټرنټ کې یې وګوره، وې به.
- هو، وبه یې ګورم.
- ښه نو، که کار نه لرې، څمه سباناری خورم، که بېرته راغلم بیا خبرې کوو.
- سمه ده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

خاله ښوروا پخه کړې وه، رښتيا هم چې خوندوره وه، څو تازه مرچ مې ورسره وخوړل، سخت خوند يې وکړ.

د ماسپښين له مانځه وروسته مې فيسبوک ته سر ورښکاره کړ، نګين دا ځل د خپل ماشومتوب عکس پورته کړی و، تورو غټو سترګو يې له همغه ماشومتوبه خوند ورسره کاوه، ويښتان يې لنډ ول، خو بد نه ورسره ښکاره کېدل، سرو جامو کې د يوې شنې غټې ونې لاندې ولاړه ده او له خندا شنه پاتې ده.

هر چا خپله څرګندونه پرې کړې وه، ډېرو کسانو خوښ کړی و، ما هم خوښ کړ، خو په څرګندونه کې فکر يووړم، څه مې ورته ليکلي وای؟ اخر مې دا لنډه کرښه ورته وکښله: (د توصيف لپاره دې هېڅ توري نشم موندلی، جوړه دې نه وينم).

همدا توري مې په ليکخونه کې هم ورته وليکل:

دقيقه به نه وه وتلې، چې ځواب يې راغی:

- مننه کوم، هيلمنه يم، چې بيا مې عکس خپور نکړې، ګني نه دې بخښنم.

خبرې يې زور راکړ، خو ورته ملامت وم، په زغرده مې څه نشوی ويلی.

ومې ليکل:

- لطفاً! نور دا پيغور مه راکوه.

- سمه ده، هڅه کوم چې له ذهنه مې پاک کړم.

په همدې کې زما انټرنټ پرې شو، له غوصې نه مې مېز په سوک وواهه، د ميز درب سره د همکارانو سترګې رابرګې شوې، ذکي نه د مجلې ډيزاين پاتې شو، هره دقيقه به يې يو ځل سترګې ماته را اړولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر مازيگره مې د انتظار خوند وکوت، خو انټرنټ جوړ نشو، رخصتي شوه، ايله چې له کمپيوټر نه د لېرې کېدو پلمه راپيدا شوه او پاڅېدم.

*****

پوره يوه اونۍ وتلې وه، بيخي فېسبوک بد راته ښکارېد، هغه فېسبوک ته نه راتله او زه انديښنو پر سر اخيستی وم. موبايل يې هم زنګ نه تېراوه.
دوشنبه وه نن، څه باندې لس بجې به وې، چې راښکاره شوه، سم له واره راباندې اختر شو، له خوشحالۍ نه مې سلام پرېښود، ورته ومې ليکل:

- نګين، زما خو له خفګانه زړه په چاودېدو دی، ته چېرته وې.
- ولې؟
- دا څو ورځې نه ښکاريدلې، خيريت و؟
- هو ولا، اوس فېسبوک ته کمه راځم، همداسې ښه نه ده؟
- څه ستونزه لرې؟
- نه، دا څو ورځې رخصتياني دي، کور کې ګڼه ګونه ډېره ده.
- د څه رخصتياني؟
- د پيغمبر، امام حسن او اما رضا د رحلت ورځې دي کنه، ولې تاسې په دې ورځو کې رخصتۍ نه لرئ؟
- نه، موږ يوازې د پيغمبر د ميلاد ورځ لرو.

سمدستي يې وپوښتل:

- تاسې عزاداري کوئ؟
- نه، موږ په دې ورځو کې روژه نيسو، صدقه ورکوو، هغسې يې نه نمانځو لکه تاسو.
- يعني بيا هم موږ پوره نه منئ؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

بيا يې وليکل:

- تاسو يوازې د عاشورا ماسپښين منئ، د رسول رحلت خو نه منئ کنه؟

په چورت کې يې بوتلم، رښتيا هم د حضرت محمد^ص د رحلت ورځ خو دلته نه نمانځل کيږي، خاص ځواب مې نه ورته درلود. خو بيا هم ونه ځنډيدم، ورته ومې وليکل:

- هو، خو کله چې موږ اولين او اخرين پيغمبر وايوو، عقيده مو همدا ده، چې بل پيغمبر نه راځي، همغه يوه د ميلاد ورځ يې غوره ده، چې ونمانځل شي، وفات ته يې له همدې امله موږ دومره پام نه کوو.

ويې ليکل:

- درويشه، بده ونه منې، زه خوشحاليږم چې په دې اړه پوهه شم، خو ته نه غواړې څه ووايې، ولې؟
- درته ومې ويل کنه، آيا نور هم څه پاتې دي؟
- نه، ګوره کنه، موږ د خپل دين هر څه په ښکاره بيانوو، خو تاسې يې نه وايئ.

خندا راغله، خو اوس مې زړه ورسره نښتی و، ډېر جدي بحث ته مې زړه نه ښه کاوه، وېرېدم چې رانه خفه نشي.

ورته ومې ليکل:

- نګين! موږ په هغو شيانو هم عقيده لرو، چې تا يې يادونه وکړه، خو يوازې په طريقه کې يې توپير دی.

بې ځنډه يې بل پيغام راغی:

- درويشه، دا بحث مې خوښيږي، غواړم ستاسو د مذهب په اړه لنډ لنډ معلومات راکړې، مهرباني به دې وي، فقط غواړم پوهه شم، بس.

ځواب مې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- د اسلام دین خو لکه د نورو ادیانو په شان نه دی، دا خو لوی دین دی، د څه په اړه معلومات؟
- همدا چې د شیعه او سني اختلافات څه وخت او پر څه پیل شول.
- سمه ده، په سترګو.
- ډېره مننه، ګرانه دوسته.
- هیله کوم.

د غرمې ډوډۍ تیاره وه، خاله دسترخوان راووړ، نور نو کومه موضوع هم په ذهن کې نه راګرځېدله، ما ویل راځه دا ځل زه د تلو اجازه ترې واخلم، ورته ومې لیکل:

- نګین، زموږ غرمنۍ تیاره ده.
- نوش جان یې کړه.
- نه راسره میلمه کیږې؟

په خندا یې کړل راته:

- ههههه مننه، بل وخت ته دې پاتې وي، ښه اشتها ولرې.

*****

یوازې د نګین پر لیکنه مې یوه لنډه خرګندونه ورکړه، نور برابر لیکخونې ته لاړم، هغه هم لکه ماته چې په تمه وي، بې ځنډه یې زما سلام ته علیک وویل، ورپسې یې ولیکل:

- مننه چې زما په مطالبو باندې نظر ورکوې.
- هیله کوم، ستا مطالب ښکلې دي.
- مننه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما سره تازه کومه موضوع نه وه، هغه هم لږ وځندېدله، شاید هغې هم موضوع لټوله. خو ډېر وخت یې ونه نیو، د لیکلو نښانه یې راښکاره شوه، پیغام یې راغی:

- رښتیا، زما اوستا بحث ځنګه شو؟
- همدا اوس.
- نو څه وخت، لکه چې پلان ورته جوړوې که ځنګه؟
- ههههه، نه هغسې نه، ما ویل یوه مکمله ورځ به پرې وغږیږو، اوس خو هسې هم وخت کم دی.
- پروا نه لري، چې هر څومره وشو، نور به بلې ورځې ته پاتې شي.
- سمه ده، خو ګوره زه ملا نه یم، ټول معلومات نشم درکولی.
- دا شیان ملا نه غواړي، زما په نظر انسان باید دومره پوه شي، چې قرآن کې څه لیکلي او مفهوم یې څه دی.

پخه خبره یې وکړه، خوند یې راکړ:

- هو، ته ښه وایې، خو زما هدف دا دی، چې له ټولو دلایلو سره یې نشم تشریح کولی.
- سمه ده، هر څومره چې پوهیږې، همغه ووایه!
- سمه ده.
- هو، یو تر بله بحث نه کوو، پوه شوې، یوازې معلومات ورکوو.
- بلکل.

درې غټې مسألې مې په ذهن کې وې، همغه مې په نوبت ورته را واخستې:

- ګوره! یوه د صیغې مسأله ده، موږ یې حرامه ګڼو، خو تاسو یې حلاله.
- ښه.
- بله، په اوداسه کې د پښو وینځلو مسأله ده، تاسو یې مسح فرض ګڼئ او موږ یې وینځل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو.
- او دریمه، تاسو اصحابانو ته احترام نلرئ او کنځاوې ورته کوئ، خو مونږ بالعکس، هغوی ته ډېر درناوی لرو.

لنډ پیغام یې راکړ:

- ښه نور؟

دا وخت یوه بله مسأله را په یاد شوه:

- رښتیا، شیعه ګان د وحی نزول پر حضرت محمد(ص) باندې تیروتنه ګڼي، هغوی وایي، چې باید پر حضرت علي(رض) باندې نازل شوې وای، په دې کې جبراییل تېر وتلی. دا مسأله هم مونږ ناسمه بولو.

سمدستي یې ځواب راغی:

- نه، دا خبره نه منم، شیعه ګان حضرت علي د امام په نوم پیژني، دا ټول دروغ دي، هسې شیعه ته نسبت ورکول کیږي.
- ښه د نورو په اړه؟
- صبر کوه، درته وایم.

زه تم شوم، د هغې د لیکلو نښانه ښکاریدله، وروسته یې ځواب راښکاره شو:

- شیعه ځکه اصحابان نه مني، کله چې پیغمبر وفات شو یا ان چې لا ژوندی و، دوی پخپله ګڼه ټول مسایل تحریفول او د پیغمبر کورنۍ سره یې زیاتی کاوه.
- کومو اصحابو؟
- یو یې عمر درته یادوم، کله به چې هغه ته په کوم کار کې ستونزه پیدا شوه، نو له علي به یې مرسته غوښته، چې د هغه حق یې ضایع کاوه، ان ځیني وخت به یې هغه په کور کښیناوه.

ورته ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- يعني د علي پر سر عمر له اسلامه وځي؟

ځواب يې رانکړ، ور زياته مې کړه:

- رښتيا عمر خو د علي زوم و، فکر نه کوم چې علي به ورسره مخالفت درلود.

- ته خو غوړ شه!

لاسونه مې ليکدړې نه لېرې کړل، لږ وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- هغه به په خپله خوله ويل، چې علي تر ما غوره دی، بايد حق يې ورکړ شي، خو دنيا يې چې سترګې ورپټې کړې وې، هغه ته به يې بيا حق نه ورکاوه.

- ښه د صيغې په اړه؟

- هو.

زياته يې کړه:

- دا خو منئ چې د پيغمبر او امامانو په وخت کې ډېرې ښځې بې سرپرسته وې، د جنګ له امله، دا چې فساد ونکړي صيغه ورته روا شوه. اوس زيات نارينه پخپله ګټه دا کار کوي، چې ښه نه کوي، خو په قرآن کې دا آيت شته.

ځواب مې ورکړ:

- هو منم يې، دا آيت شته.

- فکر کوم، د مومنون يا نور سوره ده.

- سمه ده، خو هغه آيت منسوخ شوی.

- نه درويشه، هېڅکله آيت نه منسوخيږي، يوازې په مختلفو وختونو کې يې تفسير فرق کوي، وګوره! يو ځای په قران کې راغلي، چې که مېرمنو

(c) ketabton.com: The Digital Library

مو ستاسو نافرماني کوله، ان کولی شئ، هغوی په کوټک ووهئ، خو اوس هغه زمانه بدله شوې ده.

زه غلی وم، د هغې لیکلو دوام درلود، وروسته یې پاتې خبرې راښکاره شوې:

- او دا د بشري حقونو جز دی، هېڅوک حق نلري چې ښځې وځوروي، خو اوس هم ځینې پېښې په دنیا کې شته، ان په اروپا یا نورو هېوادونو کې.

زه د هغې تعبیر ته په چورت کې لاړم، هغسې چې ما باور درلود، قانع نشوم، لا هم غلی وم، چې بل پیغام یې راغی:

- رښتیا د اوداسه په اړه! فکر کوم د توبې سوره ده، خدای په قران کې په ښکاره ویلي، چې پر سر او پښو مسح وکړئ.

زیاته یې کړه:

- خو دا دومره غټ اختلافات نه دي، مهمه خبره دا ده، چې ځینې سنیان شیعه ګان کافران بولي، دا ولې؟

ماته خو داسې ښکاره شوه، چې بحث یې د همدې خبرې لپاره خوښاوه او ایله اوس یې د خپل زړه خبره راته وکړه، خو ما نه غوښتل په دې اړه یې ورسره وغځوم، بس همدومره مې ورته ولیکل:

- د نورو په اړه زه څه نشم ویلی، هر څوک د خپل نظر مسوول دی، شاید دغسې هم نه وي.

- ولې شیعه وژنه د زماني دود ګرځیدلې، ولې؟ آیا زموږ پیغمبر یو نه دی؟

پوه شوم، چې احساساتي شوه، ورسره اوږده مې نکړه، ښه وه د رخصتۍ وخت هم را لنډ شوی و، ورته ومې لیکل:

- نګین، د رخصتۍ وخت دی، دفتر بندیږي، نور دې سبا ته پاتې وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له لږ غلي پاتې کېدو وروسته يې ځواب راکړ:

- سمه ده، د ځان مواظب اوسه.

*****

نن زړه نازړه وم، ما ويل که فېسبوک راخلاص کړم، بيا بحث راسره کوي. حيران پاتې وم؛ دلته زما زړه نه صبرېږ او هلته هغه د بحث لپاره په تمه وه.

لږ مې ځان وغولاوه، خو دومره د ټينګې نر نه وم، طاقت مې ونشو، فېسبوک ته ورننوتم.

د فېسبوک راته نا آشنا ښکاره شوه، فارمټ يې بدل شوی و، بيخي بل رقم و، بريښېده چې په هر څه کې يې بدلون راوستی و، ځينو يې په اړه پستونه (ځړوني) هم کړي ول.

نګين لا نه ښکارېدله، ما يو پارسي شعر وځړاوه، يو دوه دقيقې به وتلې وې، چې لمړی ځل نګين خوښ کړ، ورپسې يې پيغام هم راغی:

- ګرانه يوه خبره مې درته کوله!

ترې ومې پوښتل:

- کومه خبره؟

- عقيدوي بحث نور نه کوو، عيسی په خپل دين او موسی پخپل دين، سمه ده!

ما هم دا ساعت له خدايه غوښت، ورته ومې ليکل:

- زما د زړه خبره دې وکړه، ډېر ورته په انديښنه کې وم.

- د څه انديښنه؟

- ما ويل تر منځ مو خفګان راپيدا نکړي.

- نه نه، زه خو داسې څه نه وينم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زياته يې کړه:

- رښتيا زه نن يو چېرته ځم، لمړی فېسبوک ته راغلم، ما ويل تا خبر کړم.
- ډېره مننه.

ترې ومې پوښتل:

- ودې نه ويل، چېرته؟
- د کور لپاره سودا اخلم، بيا د يو ناروغ پوښتنې ته ځم.
- څو بجې ځې؟

د پوښتنې په ډول يې بېرته راته وليکل:

- بجې؟؟

حيران شوم، چې اوس بجې ته په پارسي کې څه وايي، مترادفه کلمه مې ورته ونه موندله، ومې ليکل:

- يعنې څه وخت ځې، اوس ځې که وروسته؟
- بس لږ وروسته تياريږم، ځم.

زه تم شوم، هغې ليکل کول، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- ځينې کلمې ډېرې سختې وايې، هېڅ نه وربانديې پوهېږم.
- وبخښه نو، ايراني کلماتو سره بلد نه يم.

ويې ليکل:

- ما ته ځير کيږه، زده کوې يې.
- سمه ده، خو په کوچنيو تيروتنو پسې مه ګرځه.
- نه نه، همغه ورو ورو غتيږي، مهمې کوچنۍ دي.
- سمه ده، خو زه خوښيږم چې زما غلطۍ ونيسې.
- وګوره، ګناه دې خپله ده، خوښيږم نه، خوشحاليږم وايه، خو ځله مې درته وويل، اما ته له خپلې ښوونکې سره ضد کوې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هههههه.
- خندا يې هم درلوده؟

نوبت يې رانکړ، بيا يې وليکل:

- ښه نو زه درنه ځم.

د هغې پخپله اصطلاح مې ورته وليکل:

- د ځان مواظبه اوسيږه.
- ته هم، د الله پامان.

*****

چهارشنبه وه نن، کمپيوټر مې روښانه کړ، انټرنټ کار نه کاوه، سر مې لا نه و راپورته کړی، د امين الله غږ شو:

- مدير صيب، نيټ خراب دی.

څه به مې ويل، زما په لاس کې نه و، ګنې يوه شيبه به هم نه و رانه خراب شوی. لس بجې شوې، لا يې هم څرک ونه لګيد، زړه کې مې ويل خدايکه جوړ شي. غرمه شوه، ډوډۍ مې وخوړله، نن مې له چټ نه تمه وشکېده، پاڅېدم مانځه ته لاړم، بېرته راغلم، خو پر خپله څوکۍ مې ناستي ته زړه ونه شو، د مېز څنګ ته پر کاوچ کښيناستم، د ځان سره مې وويل:

- نن لکه چې انټرنټ جوړ نشو.

ذکي مخ راواړاوه:

- جوړ شوی.
- څه وخت؟
- ته چې مانځه ته لاړې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوچته پاڅېدم، مخپاک مې لا همغسې پر اوږه پروت و، کمپيوټر ته کېناستم، نګين يو اوږد نظم راليږلی و، ښکلی و، لوی مفهوم پکې نغښتی و، له شيطانت او غير انسانيت نه پکې شکايت شوی و.

کتل مې چې پيغام يې راښکاره شو:

- شعر دې ولوست؟
- هو، ډېر ښکلی دی.
- پر خپله پاڼه يې وځړوه، خوشحالېږم.
- همدا اوس؟
- هو نو، که دې خوښه نه وي، زه يې پسټ کوم.
- سمه ده، زه يې پسټ کوم.

شعر مې وځړاوه، تر ټولو وړاندې همدې خوښ کړ، خپله څرګندونه يې هم وربانديې ورکړله.

شيبه وروسته يې راته وليکل:

- درويشه، نور په شيعه او سني پسې نه ګرځو، زه او ته مسلمانان يوو او بله دا چې انسانيت مهم دی.

زياته يې کړه:

- دا هر څه د قدرت لپاره جنګ دی، خلک پکې وژني، اصل خدای دی، چې موږ ټول يې منو، جنت او دوزخ د هغه په واک کې دي، چې هر چاته يې ورکوي اختيار لري.
- هو، ګرانې همداسې ده، منم يې.
- خوشحاله يم ګرانه، چې راسره موافق يې.
- هيله کوم.

هغه وخندېدله، ورته ومې ليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نګین شعر دې ډېر ښکلی دی.
- زما نه دی، هو، د ایران حالت پکې ښه انځور شوی.
- د افغانستان هم.
- شاید.

موضوع یې واړوله، رانه ویې پوښتل:

- رښتیا هغه کتاب دې پیدا کړ؟ همغه تا چې ویل رومان.
- نه ولا، دلته مې پیدا نکړ، هغه سرې مې تر اوسه نه دی لیدلی.
- ښه ته اوس ماته یو رومان ووایه!

ومې لیکل:

- سم یې نه پېژنم، پارسي رومانونه مې نه دي لوستي، ما ویل که ته یې راوښیې.
- سمه ده.

زه تم شوم، د هغې د لیکلو نښانه ښکارېدله، پیغام یې راغی:

- درویشه، د پسټ بکس پته دې راته ووایه!
- څه یې کوې.
- هسې ما ویل، که ماته موقع پیدا شوه، زه یې دراستوم.
- نه ګرانې، زما مقصد دا نه و.

وځنډېدله، ما هم څه ونه لیکل، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- زه یې هم همدا نن نه درلېږم، ته دې پسټ بکس ووایه!
- اوه، نګین ته هم.
- راته ویې لیکه، بیا خفه کیږم درنه.
- ښه ده- ښه ده، لږ صبر وکړه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما څانګړی پسټ بکس نه درلود، دومره بلد هم نه وم، حیران دې ته وم، چې له چانه پوښتنه وکړم، انډیوالان مې هم تر ما نابلده ول.

پر امین الله مې غږ وکړ:

- امین الله، دفتر د پسټ بکس پته لري؟

ورو د ځان سره وبونګېد، مخ یې راواړاوه:

- د مطبوعاتو جمال یې لکه چې مسوول دی، خطونه متونه خو هغه ته راځي.

اوچته پاڅېدم، جمال ته ورغلم، ربنتیانی همغه یې مسوول و، د پسټ بکس پته مې ځنې واخیسته، بېرته په منډه راغلم، د نګین څو پیغامونه سر پر سر راغلي ول:

- درویشه، څه شوې؟ - لاړې - ولې ځواب نه راکوې؟

ورته ومې لیکل:

- وبخښه، پته مې ایله راپیدا کړه.

- ښه راته ویې لیکه!

پته مې ورته ولیکله، وریسې مې وریاده کړه:

- زه خپل پسټ بکس نه لرم، دا د دفتر دی، یوازې د تیلیفون شمېره زما ده.

- سمه ده بابا وپوهېدم.

*****

نن یې یو اوږد غزل خپور کړی و، د حافظ غزل و، یوازې خوښ مې کړ، خرګندونې ته مې خوښه ونه شوه، لیکخونې ته لاړم، هغه لا نه وه راغلې، خو لنډ پیغام یې راته پرېښی و:

- درویشه، ستا خپل عکس مې تر اوسه نه دی لیدلی.

ځواب مې ورنکړ، د خپلو عکسونو فولډر ته لاړم، تېر کال مې په ژمي کې څو عکسونه اخستي ول، یو مې پکې خوښ کړ، سپینې جامې مې د واورې بکګرونډ

(c) ketabton.com: The Digital Library

سره ورته وې، یوازې توري کورتۍ او د سر تورو وېښتانو مې ورسره توپیر درلود، نور لکه په سپینه واوره کې چې ورک وم؛ د واورې غړوسکې هم ښکارېدلې، چې کښته راروانې دي، بد عکس نه و، لږ مې خندلي هم ول، په ځنګ ولاړ وم، پوره تنه مې پکې راغلې وه، همغه مې غوره کړ او ور ومې ستاوه.

ښایسته څنډ وتلی و، وروسته په غوږۍ کې د پیغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، د نګین و، لیکلي یې ول:

- ښایسته ځوان یې، خپل دې دی.

ومې لیکل:

- هو، نور نو شک له زړه وباسه.
- سمه ده، ډېر عالي عکس دی، رښتیا کابل کې واوره شوې؟
- نه، دا مې پروسږن دی.
- ښه ښه.

بیا یې ولیکل:

- د دراوزې زنګ دی، بېرته ژر راځم.

څنډ ووت، راښکاره نشوه، د کمپیوټر غوږۍ مې بېرته پر غوږو ونښلوله، تاند وېب پاڼې ته لاړم، د ښاغلي اسدالله غضنفر مقاله مې لوستله، د (ښکلا مرموز کیفیت) په نوم. مقاله لږ پاتې وه، چې د پیغام غږ مې واورېد، مقاله جالبه وه، په پای کې مې نیمګړې نشوی پرېښوولی؛ بیا د پیغام کړنګ شو، خو اوس یې د پایلې مفهوم ته رسېدلی وم، دوه وروستۍ کرښې یې پاتې وې، فېسبوک ته لاړم.

دریم پیغام یې هم راغی:

- درویشه ته چېرته یې؟

ورته ومې لیکل:

- دا دی راغلم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويې خندل:

- هههههه، څراغ دې روښانه و، ما ويل وې به.
- رښتيا هم دلته وم، يوه مقاله مې لوستله، پام مې نه و.

ورزياته مې کړه:

- شعر دې ښکلی و، ومې لوست.
- مننه، د حافظ دی.
- ښه د حافظ دی.

ورته ومې ليکل:

- رښتيا د حافظ په اړه يو څه را ياد شول.
- څه؟
- ته به نه يې خبره، دلته اوس هم د جماتونو په تدريسي نصاب کې د حافظ کتاب شامل دی.
- وي به، رښتيا هم.
- اوس هم زموږ زياتره سپينږيري د حافظ شعرونه په يادو وايي، ان د دين يوه برخه يې ګڼي.

هغې وليکل:

- خو ايرانيان يې ډېر نه خوښوي، متاسفانه زياترو ته هيڅ ارزښت نلري. ايرانيان دومره شاعران لري، چې دا يکې هېڅ دی.

زما په هدف پوهه نشوه، ورته ومې ليکل:

- نګين، ما ويل، آيا دا پر افغانستان باندې فرهنګي تيری نه دی؟
- ولې نه دی، عربانو چې هېواد ونيو، خلکو ته نور هېڅ شي ارزښت نه درلود، هر يو په خپل غم کې شو.

زه يې ليکلو ته پرې نښودم، زياته يې کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درويشه، پرېږده دا خبرې، په تيرو پسې سر مه خوږوه، نړۍ مخکې ځي، نور شاته کتل نه دي په کار.
- ښه نو ته ووايه!
- اوس نه، لږ وروسته يو ځای ته بيا ځم، کېدی شي، سبا ته هم رانشم.
- چېرته؟
- خور مې ناروغه ده، هغې ته ورځم. که سبا ته رانغلم، انديښنه ونکړې.
- ښه ده چې ودې ويل، رښتيا مې هم انديښنه کوله.
- نه نو، نوره انديښنه له زړه وباسه.

ويې پوښتل:

- درويشه، څو ايرانۍ ملګرې لرې، رښتيا به راته وايې؟
- څه ډول ملګرې، يوازې د چټ او که تولې؟
- هو، هم د چټ او هم تولې عادي.
- يوه ده، هغه نګين نوميږي، په چټ کې ورسره ملګري کوم، نورې تر اوسه پوره نه پيژنم، يوازې د عکسونو له مخې مې په نخښه کړې دي.

وخندېدله، خو ډېره نه، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- ښه، ټول خومره ايراني ملګري لرې، ۳۰ که ۱۰۰ که ....؟؟
- يوازې يو څو محدود ملګري دي، ټول شايد ۲۰ تنه وي.
- پوهيږې، زما ملګري زياتره ښځې دي، چې ځينو سره ته هم ملګری يې، ځکه مې وپوښتل.
- هو، هغو رانه د ملګرتيا غوښتنه کړې، ما يې هم غوښتنه منلې ده.
- سمه ده، زه کوم اعتراض نه لرم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

پرونۍ ورځ ډېره په سختۍ تیره شوه، تر مازیګره پورې دفتر راته بد ښکارېد، سم لکه یو شی مې چې ورک کړی وي. نن مې په شنه سهار فېسبوک خلاص کړ، نګین نه وه، خو زړه مې نه و، چې بېرته ووځم، هسې هم په انتظار عادت شوی وم.

شعبه تشه توره وه، همکاران مې یو هم نه و راغلی، پرون مې یو څو تصویري سندرې ډاونلوډ کړې وې، ما ویل راځه هغه وګورم. غوږۍ مې پر غوږونو ونښلاوه، پلې (چالانه) مې کړلې.

یو وخت په غوږۍ کې د پیغام غږ شو، ژر فېسبوک ته شوم، نګین وه:

- درویشه سلام، فېسبوک کې یې؟

ورته ومې لیکل:

- هو، یوازې ستا په تمه.
- مننه.

زیاته یې کړه:

- پرون لاړم، تا ته مې کتاب واخیست، درته پسټ مې هم کړ.
- اوه ګرانې، ما نه غوښتل تا په زحمت کړم.
- رښتیا هغه کتاب چې ما ښودلی و، هغه نه دی، دا مې بل درواستاوه.
- غټ زحمت دې ویستلی ولا.
- اوه، زه او ته دوستان یوو، په دې کې بیا زحمت له کومه شو.
- ډېره مننه.

غږ یې راباندې وکړ:

- خو درویشه!
- بلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پرون سخته خفه شوم.
- ولې په څه؟
- پرون هلته پسته خانه کې ستا هېوادوال هم ول، پوهیږې څه یې راته ویل؟
- څه؟
- هر چا یو- یوه خبره کوله، یوه ویل: څه کوي طالبانو ته پست استوي، ومې ویل نه، هغه یو لیکوال دی، په وطن مېین انسان دی، بل ویل: ولې دلته څوک نه و، ایله په افغانستان کې، بل به له خندا شین شو.

زیاته یې کړه:

- درویشه، ډېر بد خلک لرئ، په خدای چې ډېر بد ملت یاستئ.

په تشه خندا مې ځواب ورکړ:

- ههههه.
- خانده مه، باور وکړه د خپلو پلرونو او نیکونو نومونه یې هم زده نه ول.
- داسې څنګه کېدی شي؟
- ګوره کنه، د پسته خانې مامور ترې پوښتنه کوله، دوی هر یو یې وچه خوله پاتې کېدل، نه پوهېږم چې زده یې نه ول، که یې نه درلودل.

ورته ومې لیکل:

- آیا هغوی ریښتیانی افغانان ول؟
- هو نو، زه دروغ درته وایم؟

ما بیا د خندا په نخښه د ههههه توري ورته کېښودل. هغه تم نشوه، بې ځنډه یې ځواب راکړ:

- په خدای د ژړا ځای دی، نه د خندا.
- نګین، ما خو ډېر مخکې درته ویلي ول، موږ سره د وطن مینه نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو والله.

زياته يې کړه:

- خو ته ښه انسان يې، ته تر نورو بېل يې، باور وکړه.
- مننه گرانې، بيا هم زحمت دې ډېر وبخښه.
- نه کنه، په دوستۍ کې زحمت هېڅ معنا نه لري.

*****

نن يې بل تصوير ځړولی و، خپل يې نه و، پردی و. له جامو او شاوخوا څيزونو وربانديې پوه شوم، چې شاهانه او پخوانی راته ښکاره شو، نازکه ښايسته ښځه وه، شا ته يې دېوال باندې د سرو او سپينو زرو رنگارنگ شيان راځړېدل، د غټې توري څوکۍ تر شا ولاړه وه او نرۍ موسکا يې داسې پر شونډو برېښېده، لکه عادت يې چې وي.

تصوير مې خوښ کړ، وريسې يې دوه نورې ليکنې هم پورته کړې وې، خو ما هغه ونشوی لوستی، امين الله مخامخ راته ودرېد، گڼ کاغذونه يې راته ونيول.

فېسبوک مې پرېښود، ترې ومې پوښتل:

- دا څه دي؟
- مجله ده.
- نوې گڼه؟
- هو، ويې گوره، دا ځل بيخي تازه موضوعات دي.
- سمه ده.

لږ لږ مې د مجلې پاڼې واړولې، هملته پر مېز مې کېښوده، زه اوس ډېر بې مسووليته شوی وم، د دفتر کار ته مې زياته توجه نه کوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کله به له ځانه وشرمېدم، چې سرېيه بده خبره ده، اخر دا خپل معاش خو بايد ځانته حلال کړم.

خو چا ته وايې! بېخي لکه معتاد داسې وم، بېرته فېسبوک ته شوم، نګين راغلې وه، سلام مې ور واستاوه. شېبه پس يې ځواب راغی:

- عليکم سلام، ښه يې.
- شکر دی، ستا څال دی؟
- د الله فضل دی.

زه تم شوم، هغې بيا راته وليکل:

- درويشه، عکس دې وليد، هغه د ايران ملکه وه، د لومړي پاچا ښځه او د مصر د پاچا لور.
- ښه ښه دا هغه وه، د شاه ښځه.
- هو د محمد رضا شاه ښځه، اولاد يې نه کېده، طلاق يې کړه، ګنې ډېره ورباندې ګرانه وه.
- نو ولې يې طلاق کړه؟
- خو درته ومې ويل.

زما په مطلب پوهه نشوه، ورزياته مې کړه:

- پوه شوم، خو بله ښځه به يې کړې وه، نو ولې طلاق.
- نوره نه پوهېږم، وروسته يې فرح سره واده وکړ او له هغې نه يې څلور اولادونه راوړل، دوه زامن او دوه لورګانې.
- ښه نو دا ښځه بيا څنګه شوه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- انګلستان ته لاړه، هلته يې واده وکړ، خو چې کله دلته په ايران کې وه، سخته ناروغه شوه، فکر کوم د مالت[1] تبې ونيوله، له هغې وروسته يې د بې اولادۍ ستونزه پيدا کړه، ګني په رضا شاه باندې ډېره ګرانه وه.
- ښه ښه، اوس پوه شوم.

دا وخت يوه پوښتنه پر زړه راوګرځېده، ونه ځنډېدم، ژر مې ورته مخکې کېښوده:

- نګين هدف مې بحث نه دی، بس يوه پوښتنه کوم.
- وکړه!
- د ايران خلک په يو وخت کې له يوې نه زياتو ښځو سره واده کولی شي؟

ويې ليکل:

- هو، که د چا اقتصادي وضعه ښه وي، کولی شي.
- يعني ستاسو په مذهب او قانون کې شته.
- هو ولې نه، چې د دواړو خواوو رضايت وي، د نورو يې څه.
- پوه شوم، مننه.

راته يې وليکل:

- درويشه پوهېږې؟
- له څه نه؟
- کومې ليکنې مې چې پورته کړې، خلک اوس د هغو علت رانه پوښتي.

ما يې ليکنې نه وې لوستې، دامين الله له امله رانه پاتې شوې. هغه مې ونه پوهوله چې ما نه دي لوستلې، ورته ومې ليکل:

- ښه نو تا څه ورته وويل؟
- همدا اوس اخته يم، ځوابونه ورکوم.

[1] مالت: د وزې له شيدو اخستل شوې تبه

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هغوی څه وايي؟

وخندېدله، وروسته يې د ليکلو نښانه راښکاره شوه، پيغام يې راغی:

- فکر کوم، د غم او ښادۍ احساس هم له دې لارې ليږدول کيږي.راته وايي، چې ولې غمجنه يې، څه خبره ده او...؟

- رښتيا هم د احساساتو درک ښه کيږي.

ورزياته مې کړه:

- خو يوه خبره ده، زياتره خلک د بل له زړه نه له شيطانته پوهيږي، نه له صداقته.

- يعني حسونه دروغ شوي؟

- شايد، اوس زياتره خلک هر څه ته له منفي اړخه ګوري.

- رښتيا ده ولا، زه هم همداسې فکر کوم.

ورته ومې ليکل:

- ګنې څه اړتيا ده، چې نور خلک په دې اړه پوښتنې وکړي، ستونزه يې څه ده؟

لږ وخندېدله، وروسته يې ځواب راکړ:

- وبخښه، راباندې راډېر شول، د چت خراغ مې ګول کړ.

ورپسې يې وخندل:

- ههههه ښه، يعني ته په دې پوښتنو خفه کيږې، اوس پوهه شوم، ډېر حسود يې.

ماته هم خندا راغله، خو لا هم وېرېدم، يوازې همدومره مې ورته وليکل:

- په نورو کارونو کې حسود نه يم.

- ودې ليدل، ستا حس مې هم معلوم کړ، زما په نسبت حساس يې.

هغې بيا ليکل کول، زه تم شوم، وروسته يې پيغام راغی:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گرانه، د وره زنګ دی، ګورم چې څوک دی.
- ښه ده، ورشه.

*****

نن يې د فېسبوک پر پاڼه څه نه و ځړولي، يوازې د ليکخوني پر سمبول باندې سره شمېره ښکارېدله، پوهېدم چې د هغې پيغام دی، ځکه له نورو سره مې ډېر سروکار نه درلود.

ليکخونه مې خلاصه کړه، راته ليکلي يې ول:

- عطر تو اين هوا را پر کرده --- اين هوا آن هوای سابق نيست.

بيا يې ليکلي ول:

- د يراحي سندره ده.

ورته ومې ليکل:

- سندره مې نه ده اورېدلې، خو شعر ډېر عالي دی.
- درويشه، ډېر عاشقانه شعرونه وايي، مهدي يراحي نوميږي.

د هغې د عشق خبرې ته مې زړه وتخنېد، درزا يې زياته شوه، مستقيم يې هېڅ داسې کومه خبره راته نه وه کړې، خو زړه دی نو؛ خوشې په خوشې يې د خوشحالۍ احساس کاوه.

ما ويل راځه همدا يې ښه وخت دی، بل وخت خدای زده کله پر لاس راځي، تړي ومې پوښتل:

- نګين، کله هم په خپل ژوند کې عاشقه شوې يې؟

بې ځنډه يې وليکل:

- هو څو ځله، مينه مې ډېره خوښيږي.
- نه، داسې مينه چې د هېريدو نه وي؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو کنه، کله کله مې پر زړه هم راوګرځي.

خبره یې وغځوله:

- درویشه، پوهیږې، نارینه تل په خپل غم کې وي، خو ښځې بیا داسې نه دي، هر ډول سختې ګالي خو دهوکه نه کوي.

- لکه چې ښه درد‌پېدلې یې.

- رښتیا وایم، ناځوانه دي.

- ټول به دغسې نه وي ګوره.

ویې لیکل:

- ښه، ته راته ووایه!

یو ځل مې ویل راځه ورته ولیکم، چې زه پر تا رښتیانی عاشق یم، بیا مې ویل، نه، خفه به شي، خدایکه یې بیا پخلا کړی شم.

بل پیغام یې راغی:

- درویشه، څه شوې؟

- همدلته یم.

- ښه نو ووایه، ته عاشق شوی یې.

ځواب مې ورکړ:

- هو، دوه ځله.

ورزیاته مې کړه:

- خو دواړو ډېر دوام ونکړ.

- ولې؟

- زما د پلار راسره خوښه نه وه، دلته خو مینه عیب دی، خلک وربانديې شرمېږي.

- ډیر افسوس کوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره یې وغځوله:

- ما هم یو زلمي سره دوه کاله مینه وکړه، هغه مې ډېر خوښېد، بیخي ډېر، زما مور هم راضي نه وه، خو یوه ورځ مې له خو نورو ښځو سره ولید، له همغه وخته مو بیا اړیکه پرې شوه.

ترې ومې پوښتل:

- ښه اوس څه فکر کوې؟
- د څه په اړه؟
- د عاشقۍ په اړه.
- یعني بیا عاشقه شم.
- نو څه کیږي؟

غلې شوه، ما هم څه ونه لیکل، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- عشق ښه دی کنه؟
- هو نو، همدا عشق دی چې ژوند دی.

دا وخت مې خپل موبایل ته پام شو، پرون یو چا ډیر ښه پیغام را استولی و، تول څلور کرښې و، خو د اوسنۍ موضوع سره یې سر خوړ، همغه پیغام مې ورته راواخیست:

- گل ته مې وویل: عشق څه دی؟ ویې ویل: تر ما ښایسته، پتنگ ته مې وویل: عشق څه دی؟ ویې ویل: تر ما ښکلی، شمعې ته مې وویل: عشق څه دی؟، ویې ویل: تر ما سوځوونکی، عشق ته مې وویل: آخر ته څه یې؟ ویې ویل: فقط یو نظر.

سمدستي یې پیغام راکړ:

- ښه اوس یې له کوم ځایه پیل کړم، یعني یو نظر کافي دی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

- پوهیږې، د مینې په کتو کې څومره رازونه دي، له عاشق پرته بل څوک نه وربانديې پوهیږي.

وخندېدله، غوښتل مې بیا یوځه ورته ولیکم، خو کاته مې چې لیکنه یې راښکاره شوه:

- نه، نه پوهېږم.

زیاته یې کړه:

- زما لپاره مینه دوه اړخیزه پُل دی، چې یو لوری یې د مینې دی او بل یې د مهربانی.

- منم یې، خو بیا هم کتو ته اړتیا شته.

- په هغسې مینه زه باور نه لرم.

- نګین، ډېر پخوا دا ویل شوي چې مینه ژوند دی.

ونه خندیدله:

- ودې لیدل، عشق تر کتو سخت دی، کتل خو په منډه تیرېږي.

- خو چې کتل نه وي، د هېڅ شي خوند نه وي، نه د عشق، نه د ښایست او نه د ژوند.

- سمه ده، بیا نو زما او ستا نظر همدلته سره بېلېږي.

وارخطا شوم، فکر مې کاوه خفه شوه، غږ مې پرې وکړ:

- نګین!!

- درویشه نه یې منم.

- وګوره! زه څه درته وایم.

- نه نه، نور بحث نه کوو، ستا نظر د هندي فلمونو په شان دی.

ووېرېدم، ما ویل لکه چې بیا مې کار وران کړ، ورته ومې لیکل:

- خفه شوې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځواب یې رانغی، بیا مې غږ مې پرې وکړ:

- نګین، زما خبره خو واوره.
- وایه.
- ته خو ګوره زه څه درته وایم!
- ولې زه ستا دوسته نه یم، که یوازې خبرې کوو، بس.

اوچته لکه له خوبه چې راویښ شم، خو زه سادګی لا هم وېرېدم، ما ویل خدای زده، له دې خبرې به یې مطلب څه وي، بابېزه مې وګڼله، ورته ومې لیکل:

- نګین، پوهېږم، خو ته ماته اجازه راکړه.
- ښه وایه، زه په تمه یم.

ورته ومې لیکل:

- په غوصه کېږه مه نو؟
- زما غوصه څه کوې، وایه.
- نه، نه یې وایم، وېرېږم.
- ووایه ژر کوه!

نور مې ځان ورسره بند نکړ، ورته ومې لیکل:

- ښه ده، درته وایم یې.

خو بیا مې هم جرأت نشوی کولی، غوصې یې دوه زړې کړې وم، په چورت کې یې بوتلم، چې بیا یې پیغام راغی:

- درویشه ووایه کنه، ژر کوه!
- ښه دا دی لیکم یې، لږ خو صبر کوه.

د زړه درزا مې وار په وار زیاتېدله، خو نور نه شوای تم کېدلی، ورته ومې لیکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګوره که ما لیدل نشوای کولی، ته به مې څنګه درک کړې وې، څنګه به مې ستا خبرې لوستې وې؟ که ما ستا تصویر نه وای لیدلی، چا به راته راښودلې وې، چې ته دومره ښکلې یې؟ ځکه مې زړه....

بې ځنډه یې وپوښتل:

- زړه دې څنګه؟؟

نور مې په زړه کې خبره نه تم کېدله او نه مې هم پر لیکدره باندې ګوتې ټینګېدلې، لاسونه مې ریږدېدل، بل پیغام یې راغی:

- درویشه! خدای ته وګوره، ولې زړه دې؟

نور مې صبر ونه شوی کړی، بې باکه مې ورته ولیکل:

- زړه مې ربنتیانی درباندې بایللی، ځکه خو یې اوس نشم درنه صبرولی.

- واااای خدایه.

بیا یې ولیکل:

- وای درویشه، زړه مې وښوېږد، ته رښتیا وایې؟

- باور وکړه، نه مې ورخ ورځ ده، نه مې شپه شپه.

نور مې څه نشوی لیکلی، ټول بدن مې لړزې نیولی و، هغه هم لږ ځنډېدلې وه، خو ډېره نه، وروسته یې پیغام راښکاره شو:

- درویشه، یعنې ته...

زیاته یې کړه:

- یعنې ته رښتیانی راباندې عاشق یې؟

همدومره مې ورته ولیکل:

- هو، ګرانې، له همغه اوله.

- وای خدایه، درویشه رښتیا ووایه.

احساسات مې ورته د (م) توري په ټینګولو سره وښودل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- رښتيا وايمممممممممممممم.

ځواب يې راغی:

- ټول بدن مې ريږدي، زما هېڅ باور نه راځي. دا ته څه وايې؟

لا هم زه وارخطا وم، لا هم وېرېدم، دا اظهار راته ښه ښکاره نشو، ما ويل لکه چې خبره خرابه شوه، ژر مې ليکدړې ته ګوتې ور تيرې کړلې، زړه مې هم نه و، خو له ناچارۍ مې ورته وليکل:

- ما وبخښه، که زما په خبره خفه شوې يې.

همدې سره يې پيغام راغی:

- ته څه وايې، دا اوس واقعيت دی که ټوکې کوې؟

په دوو کې يې حيران کړم، نه مې هو ويلی شوی او نه هم نه، تېره تجربه را په ياد شوه، ښه اوس څه ورته ووايم؟ په همدې کې وم، چې بيا يې جدي وليکل:

- درويشه! دا خبره دې اتکلي وکړه، که رښتيا هم راباندې عاشق يې، د خدای لپاره مه مې ځوروه؟

نور نو څه پاتې نه ول، چې ترې پټه يې کړم، هغې د ټينګار لپاره دا خبره راباندې تکراروله، ګنې له وړاندې هم پوهېدله، چې زه وربانديې مين يم. ښه په زغرده مې ورته وليکل:

- هو، زه دربانديې عاشق يمممممم، ټوکه موکه نه ده، واقعيت دی!

همدې سره له فېسبوکه ووتله، خدای خبر زما رنګ به څه ډول شوی و، وار له واره مې ستونی رابند شو، غږ مې له خولې شخه نه راخوت، له همکارانو مې حيا کوله، ګنې همدلته مې خپل سر ته سوکان وېستل، ځان به مې ښه ريشخند کړی و. بله چاره نه وه، ليکخونې ته ونښتم، يو په بل پسې مې پيغامونه ور سر کړل.

راښکاره نه شوه، خو اوس مې زړه چېرته صبرېد، شاته مې ډېره ووهله، نور مې هېڅ نه کول، کرار ناست وم، يوازې دواړه سترګې مې فېسبوک ته پاتې وې، بس.

(c) ketabton.com: The Digital Library

څو دقيقې به وتلې، چې بېرته راښکاره شوه، سم له واره يې په ليکخونه کې ليکل پيل شول، پيغام يې راغی:

- درويشه، کمپيوټر مې نژدې مات شوی و، وغورځېد.

غټه ساه مې واخيسته، ستونی مې واز شو.

کاته مې چې بيا يې وليکل:

- ښه شوه روغ دی، ته مه خفه کېږه، هېڅ خبره نشته.

ځواب مې ورکړ:

- ستا پر ځای ستا کمپيوټر اغېزمن شو.

- نه ګرانه، دا اوس هم زما ټول بدن رېږدي.

زياته يې کړه:

- واقعاً ډېره راته سخته ده. درويشه، ګوره زه هم.

- ته هم څنګه؟

ويې ليکل:

- تيرې دوه ورځې رخصتۍ کې چې نه وې، باور وکړه، هېڅ فېسبوک خوند نه راکاوه، ډېر مې زړه غوښتل درسره خبرې وکړم، خو ته نه وې.

ورته ومې ليکل:

- ګرانې همدا هغه احساس دی، چې زه يې ستا پر وړاندې له اوله لرم.

ويې ليکل:

- يعني زه هم درباندې عاشقه يم.

- هو، خو ته يې د ويلو جرات نه لرې.

- درويشه، هېڅ باور نشم کولی.

هغې خپلې خبرې ژوولې، خو اوس زما احساساتو هر څه رانه هېر کړي ول، بيا مې ورته وليکل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- ګرانې، زه دربانديې عاشق يم، يوازې ستا عاشق!

نوبت مې ورنکړ، ورزياته مې کړه:

- نګين، ته هم راته ووايه نو!

- څه؟

- همدا چې راباندې عاشقه يې!

راته ويې ليکل:

- درويشه! محمد رښتيا راته ويلي ول.

حيران شوم چې محمد بيا دلته له کومه شو، دا څوک دی؟

ترې ومې پوښتل:

- څوک يادوې؟

- همغه محمد يادوم، چې زما په اړه درسره غږيدلی و.

را په ياد شو، همغه چې د دې د عکسو لېږې کېدو لپاره راسره غږېدلی و، ورته ومې ليکل:

- ښه، هغه څه ويل؟

- ويل يې چې ته رانه لاس ناخلې، هيڅ دليل نه منې او يوازې ما غواړې.

ځانته مې وکتل، خندا راغله، وروسته مې ځواب ورکړ:

- هو نو دروغ خو مې نه دي ويلي.

- ځکه خو ما هم همغه وخت خپل ضد پرېښود.

سر مې خلاص شو، پوه شوم چې زه يې همغه وخت درک کړی يم، ما يې په زړه کې ځای نيولی، خو سادګي هم اندازه لري، لا تر اوسه مې د ويرې له لاسه کرښې په احتياط ورته کښلې.

اوس نو د هغې دې خبرې سره لا پسې رند شوم، ورته ومې ليکل:

- ګرانې، اوس خو راته ووايه چې راباندې عاشقه يې، لطفاً!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- اوه ګرانه، کلماتو سره به لوبې وشي، زه او ته ډېر سره لیرې یوو، کله امکان لري.

ورته کړل مې:

- مینه فاصلې لنډوي، اندېښنه مه کوه، وو‌ایه نو!

بلاخره یې کلماتو سره لوبې وکړې:

- درباندې عاشقه یمه، درویش جانه زړه ته مې راننوتی یې، رښتیانی راباندې ګران یې، واقعاً درباندې عاشقه یم.

*****

نږدې غرمه وه، منډوې کې مې څانته کورتی اخیسته، موبایل ته مې زنګ راغی، شمېره ناآشنا وه، هوکې مې کړ، له هغه اړخه غږ راغی:

- سلام، جمال یم، له مخابراتو نه ستا په نوم یو څه راغلي، وایخلم که خپله راځې؟

- نه وروره، زه دفتر کې نه یم، ته یې واخله!

- سمه ده.

ماسپښین دفتر ته راغلم، برابر جمال ته وروختم، د توربخن میز شاته ناست و، کمپیوټر ته یې سترګې پاټې وې، زه مخامخ ورته ودرېدم، زما په لیدو یې د میز روک کش کړ، یوه وړه تړته کاغذ یې راوویست، راته ویې نیو.

ما ورته وخندل:

- یوازې همدا؟

د هغه تور نري بریتونه په خندا کاره شول:

- نه، مرکزي پسته خانې ته ورشه، هاغه مخابراتو کې چې ده، هلته خپل امانت واخله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په همدې پلمه مې ځان وپوهاوه، ګني په رښتيا هم لاره چاره يې نه وه رامعلومه، لمړی ځل و، چې ماته پسته راغلې و، هغه هم له بهر نه.

خبره مې په ټوکه واړوله:

- عجب خلک دي، چې دا يې راوور، خو هغه به يې هم راوړی و.

د هغه بريتونه بيا په خندا کاږه شول، پنډې متې يې سره وروستلې، شاته يې تکيه وکړه، زه ترې راووتم.

*****

د مامورانو رخصتۍ ته نيم ساعت پاتې و، د مرکزي پسته خانې پر لوی وره ورننوتم، ښۍ خوا ته د معلوماتو دفتر ته ودرېدم، پر سپين مېز باندې غټ کمپيوټر ايښی و، د مامور پوره مخ نه ښکاره کېده، يوازې دوه سترګې يې ښکارېدلې، د ښيښې سوري ته مې خوله ورنږدې کړه، له سلام وروسته مې وپوښتل:

- ماته له بهره يو پسته راغلې، چېرته؟

هغه په خبره کې را ولوېد:

- وروره، دا د لېږلو ځانګه ده.

لاس يې کيڼ لوري ته کوږ کړ، ويې ويل:

- هاغسې شاته را تاو شه، بسته هلته راځي.

هلمته ورغلم، تر ما مخکې هلته يو بل تن ولاړ و، اوږد سړی و، په ډېر تکليف يې د هغې خونې سوړې ته ځان کړوپ کړی و، لږ وروسته يې په شنه پلاستيک کې پيچلې خپل امانت واخيست، د سوړې مخه يې راته پرېښوده.

د مسوول کس خېته په يخنکاک کې په تنګ ښکارېده، تنۍ يې ډيرې سره کش کړې وې، له قوارې تريخ سړی برېښېد، خو غږ يې ښځې ته ورته و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په سر کې يې تذکره رانه وغوښته، د هغې له مخې يې يوه پاڼه ډکه کړه، وروسته يې زما مخې ته د لاسليک لپاره کېښوده، لاس مې وردننه کړ او لاسليک مې کړه.

لږ وراندې مې سترګې ولګېدې، بل مامور خورا ډنګر و، توري نرۍ متې يې ښورولې، ما ويل حق به يې دا چاغ ملګرې ترې خوري، خو هغسې نه وه، پخپل اټکل کې دروغجن شوم، هغه سګرټي و، له جېبه يې د سګرټو ډبی راوویست، يو دانه يې په وچو تورو شونډو کې ونيو او ډبی يې بېرته جېب ته وغورځاوه.

د هغه په لاس کې غټه چاړه وه، ماته يې په کتو کې غږ وکړ:

- وروره! دلته دې پام وي، زه ستا بسته خلاصوم.
- ولې؟

سرې ژر له غوټې نه چاړه لېرې کړه، په تريو تندي يې شونډې وښورېدې:

- درويشت کاله دلته يم، تر اوسه مې د چا امانت نه دی خيانت کړی.
- نه هغسې مې نه ويل.
- بيا نو اندېښنه مه کوه، هره اداره خپل مقررات لري، موږ له ځانه هيڅ نه کوو.

نور مې هيڅ ونه ويل، يوازې ځير وم ورته. مامور چاړه پرې ورکېښوده، د ژيړ ډبل کاغذ يوه خوا يې تړوله ور څيرې کړه، يوازې يو کتاب يې ترې راوویست، لاندې نور څه نه ښکارېدل. د کتاب له منځه يې د ليک يو پاکټ راوویست، هغه يې پر مېز کېښود، وروسته يې د کتاب پاڼو ته د لاس غټه ګوته برابره کړه، له يوه سره يې تولې بلې خوا ته وشړلې، د کتاب پوښتې ته يې وکتل، پر خپل همکار يې غږ وکړ:

- يوازې کتاب وليکه، داستان.

وريسې يې يوه بله پاڼه هم راوړاندې کړه، دا ځل يې د يو سل اته ديرشو افغانيو غوښتنه وکړه، جېب ته مې لاس کړ، يو سل ځلوېښت مې ورکړې، ايله چې امانت يې راته وسپاره.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ډېر هيجاني وم، تلوسې مې نور يو قدم هم وړاندې نه پرېښودم، هملته دهلېز کې شنه اوږده پلاستيکي څوکۍ ايښې وه، پر يو کونج يې کښيناستم، د پاکټ خوله مې پرانسته، کتاب مې را وويست، پنډ کتاب و، په غټو تورو وربانديې ليکلي ول: (همخونه). نور مې ونه کوت، ځنګ ته مې کېښود، د ليک پاکټ ته مې ډېره تلوسه وه، خلاص مې کړ، دننه يې ډبل کاغذ پروت و، د زړه په بڼه جوړ شوی و، همغسې تک سور رنګ يې هم و، بيخي ډېر په زړه پورې و راته.

په شنه قلم پکې کرښې کښل شوې وې، لمړی د يو شعر درې بيتونه ول، ډېر ښکلي، وروسته يې خپل سلامونه او پېرزوينې ما او زما کورنۍ ته په خوږو الفاظو کې ډالۍ کړې ول.

وروستۍ دوه کرښې يې داسې وې: (ډېر دې نږدې احساسوم، ان بيخي ډېر، خو چې کله مې ځانته پام شي، ته رانه اوږدې فاصلې ډېر لېرې کړی يې. درويشه! همدا لکه چې مينه ده، البته زه نه پوهېږم) ستا دوسته نګين کاشاني.

ليک مې د کتاب په منځ کې کېښود، فکر يوورم، ځانته مې غوصه راتله، چې سړيه ته لا څومره ساده يې!

خو ډېر ژر مې بېرته خپله سادګي هېره کړه، خوښي راباندې زوروره شوه، له خوشحالۍ نه مې زړه دننه سينه کې په الوتو شو، چتې به خندا راغله، بيا به مې شاوخوا ته وکتل، خو ښه وه، هلته نږدې څوک نه ښکارېدل.

*****

نن مې هم تر غرمې پورې د دفتر مخ ونه ليد، پر لاره وځنډېدم، نږدې ماسپښين مهال و، شعبې ته راغلم، کمپيوټر ته کښېناستم، درې پيغامونه راته راغلي ول، دربواره پيغامونه د هغې ول:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- سلام درويشه، پرون ډېره درته په تمه شوم، رانغلې. چې ته روغ وې، خدای مکړه څه دربانديې شوي نه وي. موبايل دې هم کار نکوي، ولې؟

په همدې کې د هغې بل تازه پیغام راغی:

- درويښه، ډېره اندېښنه مې وه، ښه شوه چې راغلې.
- مننه ګرانې.
- د څه مننه؟

خندا راغله، د هغې بل پیغام راغی:

- درويښه، د څه مننه؟

ځواب مې ورکړ:

- ستا د لیک او کتاب.
- اوه خدايه، کتاب دروررسېد.
- هو.
- زما لیک دې هم ولوست، ښکه دی خط مې؟

ورته ومې لیکل:

- ښکلی لیک او ښکلی خط.

د هغې د لیک وروستۍ جمله مې ورته ولیکله:

- البته همدا لکه چې مینه ده، خو زه نه پوهېږم، ستا دوسته نګین کاشانې.

لږ وخندېدله، وروسته يې پیغام راغی:

- اوه درويښه، ته هم.

خبره يې وغځوله:

- پوهېږې، اوس دې نشم هيرولی، واقعاً دربانديې مينه يم.

ننني نيمه ورځ په خوږو خبرو بیخي بل ډول تېره شوه، هېڅ پرې پوه نشوم، یو وخت مې کتل چې شعبه کې يوازې زه پاتې يم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

*****

د سهار اته نيمې بجې وې، د پاسپورټ رياست ته ننوتم، نهه بجې يې وعده وه، چې پاسپورټ به مې اخلم، خو د يو لاسليک لپاره تر غرمې پاتې شوم. نور کسان هم ورته معطل ول. ډېر وږی شوی وم، سهار مې چاى هم نه و خوړلی. د سړک پورې خوا برګر خرڅېد، خلک ډېر ورته ولاړ ول، ورغلم، په سره تږکر کې ښايسته شوې رېړې (کراچۍ) ته ودرېدم، د ډيرشو افغانيو برګر مې وغوښت. برګروال ښکته کتل، غږ يې وکړ:

- ښه ده، دغه درې جوړ شي.

ډېر ځنډ ونه ووت، وروسته يې زما هم راته جوړ کړ، هملته مې په ولاړې وخوړ، موړ شوم، وريسي مې يو ګيلاس اوبه هم پر سر واړولې.

ساعت ته مې وکتل، لا يوه بجه نه وه شوې، پاتې شل دقيقې مې نور هم د انتظار ځور ته ځان تينګ کړ.

يوه بجه شوه، دننه يې پرېښودو، خبر شوم چې پاسپورټونه تيار دي، له خوښۍ نه مې د انتظار ټوله ستوماني هېره شوه. په نوبت کې ودرېدم، ډېر شاته نه وم، لسم دولسم کس به وم، پاسپورټونه يې هم نه ټالول، ژر ژر يې توزيع کول.

لږ ځنډ وروسته يې زما نوم واخيست، ور وړاندې شوم، پاسپورټ يې راکړ، څو ځله مې په لاسونو کې واړاوه، پردى يې نه و راکړی، خپل مې و، وروسته مې د کورتۍ په کين جيب کې واچاو، راووتم.

دفتر ته راغلم، په شعبه کې چوپتيا خپره وه، ټولو خپلو کمپيوټرونو ته کتل، يوازې سلام مې ور واچاوه، نور لاړم خپل مېز ته ورتاو شوم.

د بل هېڅ کار غم نه و راسره، همدې ته خوشحاله وم، چې يوه ايرانۍ راباندې مينه ده او تر ما بل نيکبخته نشته.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فيسبوک مې خلاص کړ، د هغې پيغامونه راغلي ول:

- درويشه! بيا څه شوې؟ هېڅ نه پوهېږم، خامخا څه خبره شته.

بيا يې ليکلي ول:

- دوه ورځې شوې، دا دی نن بيا هم رانغلې، چې کله نه راځې، ما ته له مخکې وايه.

رښتيا هم، ورته ملامت خو وم، ولې مې ترې پټوله؟ په اخر کې خو مې خامخا ورته ويل، نو بيا ولې اوس؟ راځه ورته ووايم.

ورته ومې ليکل:

- گرانې، ايران ته درځم، د سفر ترتيبات نيسم.

ځواب ته يې تر مازيگره په تمه کښيناستم، خو هغه راښکاره نشوه، نور نو ناستې ته هم پلمه نه جوړېدله، رخصتي شوه، لاړم کور ته.

*****

يوه اونۍ ووته، له يوې خوا په منډو رامنډو او له بلې خوا نگين ته په پلمو ستړی شوی وم، نن هم يوه نيمه بجه به وه چې کمپيوټر ته کښيناستم.

فيسبوک مې خلاص کړ، ليکخونې ته مې لا پام نه و، چې د هغې پيغام راښکاره شو:

- درويشه! مره مې کړه، خو دروغ مه راته وايه.

پوه شوم، چې هغه نوره ستړې ده، ډېرې پلمې مې ورته وکړې؛ خو کاشکې هر څه زما پخپل واک کې وای، گني نن په سبا مې خبره نه ځنډوله.

ورته ومې ليکل:

- ولې گرانې، زه دروغ درته وايم؟

- څه ووايم، زه خو بيخي نه پوهيږمه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- گراني، يوازې دوه ورځې نورې هم لګيږي، ما وبخښنه.

ځنډ يې ونکړ، په ليکلو بوخته شوه، وروسته يې پيغام راښکاره شو:

- د پاسپورټ خبره دې تمامه نه وه، د ويزې رابرسېره شوه، اخر دا څنګه دولت دی؟

- که زما په اختيار کې وای، اوس به وختي ايران کې وم.

- همدغه خو زه هم وايم، سمدستي ستا راتګ ته ضرورت څه و، شايد ډير لګښت هم دربانديې راشي.

- دا خبره بيا له کومه شوه؟

بې ځنډه يې وليکل:

- ماته همدا کافي ده چې فيسبوک کې راسره واوسې.

- نګين، زما ګناه نه ده، دلته په ادارو کې ډېرې ستونزې دي.

- څه ډول ستونزې؟

- همدا چې پيسې دې ورکړې، کار دې کيږي، که نه نو ځنډوي يې.

ويې پوښتل:

- رشوت غواړي؟

- هو، خلک ايران ته زيات ځي، ځکه نو دا ستونزې شته.

- زموږ سفارت هم دا کار کوي؟

هېڅ پکې ټکنی نه شوم، ورته ومې ليکل:

- ولې ستاسو سفارت کې فرښتې دي.

هغې وخندل، ما ورزياته کړه:

- نګين، ته مه خفه کيږه، موږ ورسره عادت يوو، اوس کار په خلاصيدو دی.

ويې پوښتل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درویشه، ته هم رشوت ورکوې؟
- هو نو، چې مجبور شم، بیا خو چاره نشته، باید ورېې کړم.
- یعني په ګناه کې ته هم شریک یې؟

ورته ومې خندل، خو په دغسې وخت کې یې ځنډ نه وېست، سمدستي یې پیغام راغی:

- خانده مه، د افسوس ځای دی.

بیا یې راته ولیکل:

- درویښه، ما وبخښه! رښتیا ته به حتماً نن ستړی شوی یې، ماموران به ځورولی یې، ما هم خدایزده څه درته وویل.
- هیله کوم، ښه دې وویل.
- ښه نو اوس به کور ته ځې، د رخصتۍ وخت دې را لنډ شوی.
- هو، لږ ورسته ځم.
- ګرانه د ځان مواظب اوسه، په ګڼه ګوڼه مه ورځه!
- سمه ده ګرانې.

*****

ایله چې نن مې زړه ولګېد، تېرې دوه ورځې راباندې بیخي سختې تېرې شوې، نن لس بجې یې سفارت ته غوښتی وم، زه نیم ساعت مخکې هلته حاضر شوم. کم وخت پاتې و، په لین کې ودرېدم، خلک ډېر ولاړ ول، لسو نه خبره واوښته، نږدې یوولس بجې وې، چې نوبت راغی. وروړاندې شوم، زما د نوم په اخیستو یې پاسپورټ راته ونیو، ژر مې وکوت، ویزه یې پکې لګولې وه، بېرته مې قات کړ، جېب کې مې کېښود.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحالي مې نوره په زړه کې نشوی ځايولی، هېڅوک مې هلته ونه موند، چې د خوښۍ ډک زړه مې ورته تش کړی وای.

همغسې له لاري نه شار نو (شهر نو) ته لاړم، اباسين هوايي شرکت ته تېر کال خپل ملګري سره تللی وم، نن بيا ورغلم، خو دا ځل د خپل ځان لپاره.

په همغه ځای کې و، انصاري څلور لاري ته لنډ د قبلې خوا ته. د اريانا افغان الوتکې ټکټ يې راکړ، سبا نه بل سبا ته د چهارشنبې په ورځ يې الوت و، يوه نيمه بجه.

له شرکت نه راووتم، اوس سوغات ته په چورت کې وم، څه ورته واخلم؟ غوښتل مې داسې يو څه وي، چې ډېر ارزښت ولري.

د ټکسي ارن شو، مخ مې ورواړاوه، په څراغونو يې د تلو اشاره راته وکړه، ما هم ژر لاس ورته وښوراوه، راته ودرېد، پکې وختم.

پر لاره مې چورت واهه، چې افغانۍ جامې را په ياد شوې، لاسي ګنډل شوې جامې، ما ويل خامخا يې خوښيږي، زما خو ډېرې خوښې دي، پر همدې باندې د ځان سره صلاح شوم.

ده افغانان کې له موټر نه ښکته شوم، ورو- ورو تيمورشاهي ته وخوځېدم، لړزانک پله باندې ډير وخت نه وم تېر شوی، ما وېل تر پښو لاندې به مې همغسې لکه پخوا لړزه وکړي، خو نه، اوس يې پر فلزي پايو کلک کړی و.

له سرک نه پورې وتم، توبه! هلته لا څومره ډېر بيروبار دی. مخامخ مارکېټ ته ننوتم، د اول منزل دکانونو کې يوازې همدا افغاني جامې وې، څو دکانونه مې ولټول، پنځم دکان کې مې يوه توره جوړه خوښه شوه، ډېره ښايسته ګنډل شوې وه، ښکلی ګنډ، په شنه خامک کې پټې شوې ښيښې، ډېر ښايسته کميس و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوه زره او پنځه سوه افغانۍ يې راته بيه کړ، دوکاندار سپينږيری و، وچ ډنگر سړی، خو ډېر سخت و. چنې مې ډېرې ورسره ووهلې، ايله مې دوه ويشت سوه ترې واخيست او همغسې کور ته راغلم.

*****

بيخي بل ډول احساس مې کاوه، لمړی ځل و، چې الوتکې ته مې پر لومړۍ زينه باندې پښه کېښوده، فکر مې کاوه چې ټول به ما پسې راگوري، د زينو سر ته وختم، ژر مې شا ته وکتل، هېڅ خبره نه وه، هر سړی پخپله سودا کې ورک و، زه چا څه کولم، هسې خپل وهم پر سر اخيستی وم.

د الوت وخت ته لس دقيقې پاتې وې، نگين ته مې زنگ وواهه، موبايل مې غوږ ته نيولی و، چې له هغه اړخه نازک غږ شو:

- هلو.
- هلو نگين، زه يم، درويش.
- هو پوهه شوم، چې خيريت وي، ويلي خو دې نه ول، چې زنگ وهې.

له خوشحالۍ نه بيخي وارخطا وم، ورته کړل مې:

- يو زيری مې درباندې کاوه.
- د څه زيری؟
- همدا اوس الوتکه کې ناست يم، شيبه وروسته درروانېږم.

غږ يې اورېد شو:

- وای خدايه! درويشه ربنتيا وايې؟ زه يې نشم منلی.
- هو گرانې، بس څو دقيقې وروسته در په هوا کيږم.
- څو ساعتو کې را رسيږې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

لمړی ځل مې و، نه پوهېدم څو ساعته نیسي، په څنګ کې مې څوک ناست هم نه و، هسې اټکلي مې له خولې ورته ووتل:

- شاید دري ساعته ونیسي.
- درویشه ته ربښتیانی راځې؟
- هو نو ګرانې.
- وای خدایه!

غلې شوه، ژر یې بیا غږ وکړ:

- ای، اول دې لړ ځوروم، چې خفه نشې سمه ده.

حیران یې کړم:

- څنګه مې ځوروې؟
- څه یې کوې، چې کله راغلې بیا یې وینې.

ورته ومې خندل، د هغې غږ هم نرم شو، ویې ویل:

- ښه ده ګرانه، زه اوس تیاری نیسم، بدرګې ته دې په هوایي میدان کې په تمه یم.
- نه، ته مه راځه، پته راسره ده، پخپله دې پیدا کوم.
- کله دغسې کېدی شي.

غږ مې پرې وکړ:

- نګین!
- اورم.
- ډېره مینه درسره لرم.

ورو یې وویل:

- زه هم ګرانه.

دواړه غلي شوو، خو هغې دا چوپتیا اوږدېدو ته پرې نښوده:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- درویشه!
- بلې، اورم.
- بلاخره زه او ته یو بل وینو.
- هو ګرانې، ان شأ الله.

راته کړل يې:

- ډېره قوي اراده لرې، راباندې ګران يې، بیخي ډېر.
- ته هم.
- ښه نو، تلیفون دې بند کړه، ایله تیاری ونیسم.
- سمه ده، د خدای پامان.
- د خدای پامان، پخیر راشې.

*****

الوتکه په هوا شوه، ځای ځای مې غرونه لیدل، هغه هم په شیبه کې له سترګو پناه شول، وروسته ناڅاپه الوتکې ټکان وخوړ، زه وارخطا شوم، په زوره مې خیرالله کړل. څنګ کې مې سپین ږیری ناست و، غږ يې وکړ:

- مه وارخطا کیږه، طیاره په وریځو کې همداسې کوي.

ما هېڅ ونه ویل، لږ وروسته بیا د سپینږیري نرم غږ په غوږ راننوت:

- دا دې اول وار دی؟
- هو.
- چېرته ځې؟
- ایران ته.

ورو يې وخندل:

- پوهېږم چې ایران ته ځې، کوم ښار ته يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

سرې ته البته ساده ښکاره شوم، خبره مې په ټوکه واړوله:

- ښه ښه، ما خی ویل څو هېوادونو ته به ځي.

دواړو وخندل، له خندا وروسته لږ چوپتیا خپره شوه، خو ډېره نه، سپین ږیري وپوښتل:

- ښه، چېرته روان یې د خیره؟

- تهران ته.

- څه کار کوې؟

- هېڅ، د یو دوست لیدو ته ورځم.

سرې د پوښتنې په ډول راوکتل، خو غږ یې ونکړ. دواړه بیا تر ډېره پورې چوپ پاتې شوو، کله کله مې د سترګو له کونجو ورکتل، خو هغه شاته تکیه کړې وه، سترګې یې پورته رنې پاتې وې.

دا ځل ما د پوښتنې جرأت وکړ:

- حاجي صیب، ته چېرته ځې؟

په نهیلۍ یې خوله چوله کړه:

- تهران ته، دري کاله کیږي چې ځم او راځم، زوی مې هلته بندي دی.

- ولې؟

- یاره، چې مړ وای، خو پخپل وطن کې؛ نه په هغه شوم ایران کې. پوهېږې! د کال دري ځله ځم او راځم.

ترې ومې پوښتل:

- ولې بندي دی؟

سړی غلی و، ښایسته څنډ وروسته یې ځواب ته سر راپورته کړ:

- څه به یې درنه پټوم، د پوډرو تجارت یې کاوه.

- څو کاله قید یې ختلی؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غمجنه نرۍ موسکا يې پر شونډو ښکاره شوه:

- قاچاقبران په ايران کې غرغره کوي، قيد ميد نشته هلته.
- نو دی څنګه...

په خبره کې راولوېد:

- درې لکه ډالر مې ولګېدل، ايله يې په عمري قيد بندي کړ، ګنې وختي به يې اعدام کړی و.

د سپين ږيري سترګو کې اوښکې تم نشوې، پر مخ يې ښکته راوبهېدې، ژړغونی غږ ترې راوخوت:

- ډېره دنيا لرم، زوی مې هم ډېرې ګټلې، څه به يې کړم، اوس همدا ټوله دنيا ايرانيو ته ورکوم، خو زوی مې نه خوشې کوي.

غټه ساه يې واخيسته، وروسته يې پاتې خبرې ته شونډې ورټولې کړې:

- وروركه، همدا يو زوی مې دی، هغه هم.

سپينږيري خپله ژړا ټينګه نشوه کړی، خپل سپين دسمال يې سترګو ته ونيو.

زما چورت هم خراب شو، د ښيښې خوا ته مې مخ واړاوه، نور مې خبرو ته پلمه نشوی جوړولی، يو وخت مې کتل چې هغه ويده دی.

*****

له الوتکې راکښته شوم، پورته مې وکتل، اسمان همغه و، خو لاندې زمکه بيخي بدله وه، فضا بدله او ان احساس مې ورسره بدل غوندې و.

د دهليز پر دروازه ورننوتم، اوږد ښايسته دهليز و، وراندې لاړم، لوی صالون ته ورننوتم، يوې غاړې ته د مامورينو ځای و، خلک همله ورتلل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د سپین مېز تر شا په تور حجاب کې پوښلې سپینه تنکۍ نجلۍ ولاړه وه، خندل يې نه، خو سلوک يې بد نه و، مسافر نه ځنې خفه کېدل. مخامخ ورته ودرېدم، پر مېز باندې ايښي تيليفون ته مې اشاره وکړه، ومې ويل:

- وبخښئ، اجازه ده يو زنګ ووهم؟

ژر يې پر تيليفون لاس ورکېښود:

- داخلي که خارجي؟

- نه نه، داخلي.

تيليفون يې راوړاندې کړ، وروسته يې يوه ګوته جيګه ونيوله:

- فقط يوه دقيقه!

سر مې ورته وښوراوه:

- سمه ده.

درې ځلي مې د نګين شمېره ډايله کړله، خو اړيکه ټينګه نشوه، تيليفون مې بېرته خپل ځای ته ورټيله کړ.

د دخولۍ کار مې خلاص شو، سپين سري مامور پاسپورټ راته ونيو، په يوه مننه ويلو مې هغوی دواړه خوشحاله کړل، ترې روان شوم.

انديښنه مې شوه، نورو مسافرو ته خپلوان او دوستان راغلي ول، يوازې زه پکې لکه بې موره ورى، په تش ميدان مې سترګې وارخطا- وارخطا اړولې.

ډېر مې يوې خوا بلې خوا ته، ځان جيګ جيګ کړ، ما ويل که مې چيرته ووينې، خو نه ما څوک د هغې په څهره وليدله او نه پر ما باندې چا غږ وکړ.

د هغې خبره را په ياد شوه، ما ويل حتماً يې ليدل يم، خو هسې مې ځوروي. کيدی شي اوس راپيدا شي. خو نشوه پيدا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

اندېښنه مې هم په ذهن کې غځېدله، چې ولې رانغله، موبايل يې ولې کار نکوي او... بيخي ډېر په تمه پاتې شوم، ناوخته کېدله، ما ويل راځه خو انسان دی، څه ستونزه به ورپيدا شوې وي.

بهر راووتم، ورو ورو مې د سړک غاړې ته ځان وويست، مخامخ يو ټکسي ولاړ و، ډنگر ځوان يې شترنگ ته ناست و، پاسنۍ شونډه يې په بربتو پټه وه، د هوايي ډگر لارې ته يې سترگې راپاتې وې.

وړاندې ورغلم، له سلام وروسته مې ورته وويل:

- ايران شهر ته ځم.

شونډې يې چوله شوې:

- ټول ايران شهر ته، که کوم خاص ځای لرې؟

نوره پته رانه هېره شوه، پر جبب مې گوتې ننويستې، وړوکی کاغذ مې راوويست، پته مې پکې تياره ليکلې وه، ټکسيوان ته مې ونيو.

د کاغذ په ليدو يې دروازه خلاصه کړه، راکښته شو، زما بيک يې د موټر ډاله کې کېښود، په راگرځېدو کې يې لنډه ساه واخيسته، ويې ويل:

- اوه، خومره دروند و، ښاغليه! لکه چې اکسيجن پکې و.

خندا راغله، هغه تر ما تېر شو، غږ يې وکړ:

- وخېژه، ځو د خيره.

پر لاره يې د موټر مخامخ هنداره برابره کړله، وړې توري سترگې يې پکې راښکاره شوې، کله کله به يې راباندې خنبې کړې.

عجيب او غريب حرکات يې درلودل، سندره يې زمزمه کوله، پر خپلو ويښتانو يې هم ډېر پام کاوه، هرې څو دقيقې وروسته به يې د ښي لاس گوتې پکې ورتېرولې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د ښار سيل کاوه، بد ښار نه و، لوړې ودانۍ يې هم کمې نه وې، لوی سړکونه او په قانون برابر ترافيک، خوند يې راکړ، همدلته هم د کابل ګډوډي را په ياد شوه، افسوس راغی.

د ټکسيوان غږ شو، مخامخ د سيټ هنداري ته مې وکتل، هغه په تېزه لهجه وغږېد، سم ورباندې ونه پوهېدم، د نه پوهېدو په معنا مې سر ورته وښوراوه، هغه وموسېد، وروسته يې ورو وويل:

- که عيب نه وي، يوه پوښتنه وکړم.
- مهرباني.
- د کوم وطن يې؟
- د افغانستان.

د سړي له سترګو سره وروځې پورته کاږه شول، غږ يې ونکړ، بېرته يې خپله زمزمه پيل کړه، خو ډېره يې ونه غځوله، غلی شو، وروسته يې يوه- يوه کلمه راواخيسته:

- ښاغليه، يوه ورځ رانه وتښتېدل، کرايه يې رانکړه، هغوی دواړه ستاسې افغانان ول.

دا خبره يې راباندې ښه ونه لګېده، ژر مې جيب ته لاس کړ، دوه پنځه سويزه مې ورته ونيول. پيسو ته يې وکتل، نوټونه نوي ول، په ګوتو کې يې وسولول، وروسته يې پوښتني ته په هنداره کې سترګې راواړولې:

- دا څه دي؟
- کرايه ده، زما او د هغو چې درنه تښتېدلي.

ويې خندل:

- هسې يوه خبره وه نو، ته پرې خفه شوې؟
- نه ولې خفه شم، ستا حق دی، دا دی درته وسپارل شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکسیوان بیا پیسو ته وکتل، ویې نه پېژندلې، لکه نوې یې چې لیدلې وي. ورته کړل مې:

- افغانۍ دي، څه باندې یو لک تومان کیږي.

خوشحاله شو، پیسې یې پر جېب ومنډلې، وروسته یې وپوښتل:

- ښاغلیه! سوداګر یې؟

- نه.

لږ څنډ غلی و، بیا یې پوښتنه وکړه:

- همدلته کار کوې؟

- نه.

- کور دې دلته دی؟

- نه.

سرې حیران شو، هېڅ یې ونه ویل، ډېر څنډ پس یې بیا غږ را پورته شو:

- ښاغلیه، بیا نو خامخا چکر ته راغلی یې، زه درسره مرسته کولی شم، ښایسته- ښایسته ځایونو ته به دې بوځم.

ومې خندل:

- نه وروره، د یو دوست لیدو ته راغلی یم.

- یوازې لیدو ته؟

- هو.

- نر دی که ښځه؟

ډېر عجیب سړی و، عجیبې پوښتنې یې کولې.

بیا یې وویل:

- وبخښه، لکه چې تېروتنه مې وکړه، مطلب مې دا نه و، چې ته رانه خفه شې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ځان سره مې وويل، راځه ورته ووايم، لږ خو به يې پر زړه باندې اور بل شي.

ځواب مې ورکړ:

- هيله کوم، زما يوه ايرانۍ دوسته ده، د هغې ليدو ته راغلی يم.

په وينښتانو کې يې ګوتې تيرې کړې، وره موسکا يې پر شونډو ښکاره شوه:

- بيا دې نو راتګ بې ځايه نه دی.

له يوې لنډې خندا سره مو تر منځ چوپتيا خپره شوه، خو ټکسيوان د عادت له مخې ډېر چوپ پاتې نه شو، ويې ويل:

- ښاغليه، عجيبه دوستي ده، ته له بل هېواده ورته راغلې، خو هغه تر هوايي ډګره هم درته رانغله.

- نه پوهېږم، موبايل يې زنګ تېر نکړ، ګنې خامخا راتله، راته ويلي يې ول.

- څه ووايم نو.

ټکسيوان مې خوښ شو، سپين سرى راته وايسېد، کرار- کرار مې خوله ورته سورې شوه، د نګين په اړه مې لنډ-لنډ ډېر څه له خولې ورته ووتل، سترګې يې ارګې پاتې شوې، حيرانۍ يې شونډې ورغوټه کړلې، تر ډېره يې هېڅ ونه ويل.

ښايسته څنډ ووت، وروسته موټر ودرېد، ښي لاس ته مې وکتل، سپينه لوړه ودانۍ ولاړه وه، ټکسيوان مخ راواړاوه:

- ښاغليه بد سړى نه يې، که ما ته اړتيا لرې مرسته درسره کولی شم.

- مننه.

کيڼ لوري يې ته لاس ونيو:

- هاغه لسم بلاک دی او هاغه وينې، هغه يې دروازه ده.

احساسات مې بل ډول شول، بدن مې ټول په ريږدېدو شو، د موټر دروازه مې خلاصه کړه ښکته شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټکسیوان تر شا غږ را وکړ:

- بیک دې هېر نشي!

هغه هم راکښته شو، د موټر پر بام یې څنګله کېښوده، ویې ویل:

- ښاغلیه، ګمان نه کوم، ته به هلته له چا نه پوښتنه کوې؟ ته پوهېږې، هغه یوه پردۍ ښځه ده!

ور وګرځېدم:

- ته ووایه، څه وکړم؟

هغه بلاک ته وکتل، بېرته یې مخ راواړاوه:

- هلته ګوره، څومره ډېر خلک راووتل.

رښتیا هم د بلاک دروازه کې ډله خلک راپیدا شول، ښځې پکې له تورې کارغۍ تاوېدلې.

د موټر د دراوزې کرپ شو، شاته مې وکتل، د شا دروازه یې خلاصه نیولې وه، ورو یې وویل:

- په موټر کې کښېنه! د پنځو دقیقو لپاره موټر درته سپارم.

- او ته؟

- اول باید زه ورشم.

په تلو کې یې بېرته مخ راواړاوه:

- رښتیا د هغې میرمنې نوم څه و؟

حیران یې کړم، ما ویل دا اوس څه کوي، بیا یې وپوښتل:

- ښاغلیه نوم یې څه و؟

- نګین کاشاني.

- اهه، په یاد مې شو، منښه.

دوه ګامه یې واخیستل، بیا راتاو شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بېغمه اوسه، يو ايراني نارينه دوست هم ومنه.

مازې مې شونډې په موسکا سره بېلې شوې، هغه روان شو، د بلاک تر دروازې مې د هغه شنه کورتۍ کې سترګې ښخې کړې وې، نور مې بيا ونه ليد.

ما شا ته سر کېښود، چورت کې لاړم، ذهن مې بيا د انديښنې سمندر ته ځان واچاوه، چې کابل کې مې څومره اسانه ګڼلې وه، دا موبايل يې ولې بند دی؟ ولې مې مخې ته رانغله؟ هغې راته ويلې هم ول او …

خدايزده څومره وخت به وتلی و، چې د دراوزې کړپ شو، سر مې را پورته کړ، ټکسيوان پر خپله څوکۍ ناست و، مخ يې راواړاوه:

- ښاغليه، ډېر متاسف يم.

په وارخطايۍ مې وپوښتل:

- خيريت خو دی؟

- نه ورو‌ره، هغه ربښتيا ستا بدرګې ته درغلې وه، خو.

په خبره کې ور ولوېدم:

- خو؟

غټه ساه يې واخيسته، زما پر زنګانه يې لاس راکېښود:

- ښاغليه، يوازې زه پوه شوم چې ستا مخې ته درغلې وه، خو ماته دغسې چا ونه ويل.

- نو څه شوه هغه؟

- د هوايي ميدان پر سړک ټکسي د لارۍ سره ټکر کړی، ټکسيوان او دا دواړه مړه دي.

غږې مې مړه پړه شول، زړه مې په ستوني کې لک ودرېد، غږ مې بند شو، هغه خبرې کولې، خو ما نه اورېدې، بيخي مې غوږونه ډب شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

شاوخوا مې سترګې واړولې، په شیبه کې هر څه راته پردي ښکاره شول، ایران بېرته راته همغسې شو، لکه پخوا مې چې ګانه. ځان راته پکې بد ښکاره شو، له ډېر خفګانه مې ژړا ورکه شوه، ټولې هیلې مې په همغې شیبه کې راټولې کړلې او د یوه لنډ اسویلي په تاو مې له منځه یووړې.

پر خپل زنګانه مې بیا د موټروان لاس ولید، غږ یې شو:

- ښاغلیه! واقعاً زه هم خفه شوم، درک کومه دې.

سر مې ځوړند پاتې و، تر خولې مې بیا هم هېڅ راونوتل.

دا ځل یې په آمرانه ډول وویل:

- څه نو ورشه!

- چېرته؟

- کورته ورشه، یو ځل خو یې ووینه، خیر دی که اوس مړه ده.

- خو.

زما په خبره کې را ولوېد:

- هاغه زلمی ویني! هغه شین کمیسی.

ور ومې کتل، هغه زیاته کړه:

- هاغه چې پر دروازه یې تکیه کړې، هغه یې زوی دی.

- څه، زوی یې دی؟

- هو، ولې ته نه یې خبر؟

- خبر یم.

- نو بیا!

هېڅ مې ونه ویل، ټکسیوان خپل تندی په سوک وواهه:

- اوه خدایه! ورشه نو، آخر دومره اوږد مزل دې کړی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په زړه کې مې يو ډول وېره خپره شوه، خوشې رقم- رقم پوښتنې راته درېدلې، خو موټروان په کراره نه پرېښودم.

بيا يې غږ شو:

- ځنډ مه کوه، هغه هلک ستا په تمه ولاړ دی.

په هلک کې مې سترګې منډلې پاتې شوې، هلک تر ما هم دنګ و، حيرانۍ په مخه کړم، خو سړي صبر ونه کړ، تندي ته يې بيا ټک ورکړ، ويې ويل:

- او بابا، درځه! زه هم درسره ځم، هله نو.

له موټر نه ښکته شوم، هغه بيا خوله راوړاندې کړه:

- هلته ونه وايې، چې ته افغانی يې، نه به د هوايي ډګر نوم په خوله اخلې، سمه ده!

- ولې؟

- خطر درته پيښېدی شي، ته بس خپله خواخوږي ونيه، هغوی پخپل غم کې دي، تا نه پوښتنه نه کوي.

- خو.

په خبره کې راولوېد:

- خو، مه پکې وايه، ما هغوی ته ويلي چې ته د هغې همکار يې، بس.

زياته يې کړه:

- زوی يې عصبي ناروغ دی، خاوند يې سرحد ته تللی، په پوځ کې دی، دا پخپله ماموره وه او يوه لور لري، هغه ماشومه ده.

ترې ومې پوښتل:

- ته څه يوه شوې؟

سړي وخندل، وروسته يې جيب ته لاس کړ، کارت يې راوويست:

- دا وګوره، زه جينايي مامور يم، هم تکسي او هم دا.

(c) ketabton.com: The Digital Library

له حيرانۍ نه مې سترګې رډې پاتې شوې، هغه ونه څنډېد، ويې ويل:

- زه د هر ډول پوښتنې حق لرم، دا زما دنده ده.

زه غلی وم، هغه زياته کړه:

- وبخښه، ما نه غوښتل تاته هرڅه ووايم، خو وشوه نو.

بيا هم چوپ پاتې وم، هغه وويل:

- ته مه وارخطا کېږه، ستا په زيان نه يم.

بيک مې واز کړ، په سره پلاستيک کې پېچلې سوغات مې را وويست، هغه تر مخه زه ورپسې، دواړه ورو ورو روان شوو.

د زلمې مخې ته ودرېدلو، هغه سر له ګرېوانه راپورته کړ، سترګې يې لکه سکروټې سرې اوښتې وې، زموږ په ليدو دننه روان شو، بېرته يې شاته راوکتل، غږ يې وکړ:

- راځئ!

په زينو کې نږدې پوړ ته وختو، هلک مخامخ سپينه دروازه پورې وهله، لمړی خپله ننوت، ورپسې موټروان او بيا زه.

اوږده لويه کوټه وه، سور تابوت په منځ کې ايښی و، خو تنه ښځې ترې تاو وې، ژړل يې، هلک وړاندې تېر شو، ټکسيوان د تابوت کيڼ لوري ته مخامخ ودرېد.

د تابوت سر خلاص و، ژړا راغله، اوښکې مې ونشوای درولی، پر مخ مې ښکته راوبهېدلې، د تابوت پر ژۍ مې لاس ورکېښود، ورته ځير شوم، هغه رښتينې وه، تولې خبرې يې راته رښتيا کړې وې، خو زما د باور ختم خامه وه، ما نه ګڼله چې مېړوښه به وي، دروغ راته ښکارېدله.

د نګين څهره همغه وه، همغه چې ما په فېسبوک کې ليدله، يوازې د سرو شونډو رنګ يې بدل و، تکې سپينې اوښتې وې. رښتيا هم خلک ورباندې غولېدل، زه ملامت نه وم، داسې نه وه لکه څلوېښت کلنه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ باور مې نه راته، هغه زما مخې ته په تابوت کې مړه پرته وه، یو ساعت وړاندې مې دا حالت په چورت کې هم نه راګرځېد، په همدې کې وم، چې څنګه به ورسره مخامخ کیږم، هغه به څنګه ساعت وي.

نور نو د ناستو ښځو په سترګو کې پوښتنې اوښتې، زه وربانديې له ورایه پوهېدم، ښځو پوښتنه نه شوای رانه کولی او هلک خو خپل سادتوب بوخت ساتلی و.

هلته د هغوی تر منځ زه ډېر پردی وم، چې په دې باندې یوازې تکسیوان پوهېد.

جامې په سره پلاستیک کې سوغات شوې وې، د نګین پر سینه مې ورکېښودې، نورو تېولو ته یو سور پلاستیکي پاکټ ښکاره شو، رنې یې را وکتلې، خو چوپتیا هیڅا ماته نکړه.

تکسیوان د تلو اشاره راته وکړه، د هو په معنا مې سر ورته وښوراوه، هغه تر مخه زه ورپسې شوم، وره ته نږدې را په څنګ شو:

- پام دې وي، شاته به نه ګورې!

نور هغه رانه مخکې شو، زه ورو- ورو ور ووتم، هېڅ نه پوهېدم، چېرته لاړ شم؟

د ماښام اذانونه مې واورېدل، شپې ته په چورت کې لاړم، په داسې اجنبي ځای کې چې نه تا څوک وپېژني او نه ته څوک، یوه شېبه هم هلته ځورونکې ده.

په همدغه فکر کې ورو ورو روان وم، چې تکسیوان دا مزل را لنډ کړ، غږ یې شو:

- ښاغلیه، هله نو!

ګامونه مې ګړندي کړل، هغه له دننه دروازه راخلاصه کړه، ور وختم.

ډېر په تېزۍ یې حرکت وکړ، یوه تړوته وړاندې لاړ، موټر یې بل سرک ته وویست، وروسته یې یوې غاړې ته بریک کړ، مخ یې راواړاوه:

- ښاغلیه، ډېر متأسف یم.

ما یوازې سر ورته وښوراوه، هغه لږ غلې پاتې شو، وروسته یې سر راپورته کړ:

- ښه اوس؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما تش ورته وکتل، هغه خبره وغځوله:

- زه ډېر اصولي ټکسيوان يم، نه زياتی کوم او نه کمی.

ما بیا هم د ویلو هيڅ نه درلودل، زياته يې کړه:

- ښاغليه، تاته وايم، له دې وروسته نوره کرايه دربانديې راځي، ټېره کرايه خو تر همدغه ځايه وه.

شونډې مې سره بيلې کړې، ومې پوښتل:

- څو کيږي؟

- څه څو کيږي؟

ژر مې جيب ته لاس کړ:

- کرايه دې؟

- تر کومه ځايه؟

- تر هوايي ډګره.

سرې حيران شو:

- څه څه، بېرته خپل وطن ته ځې؟

- هو نو، دلته زما نور څوک دي؟

هغه په پټه خوله سر پر يوه خوا کوږ کړ. شونډې يې وښورېدې:

- رښتيا هم.

ترې ومې پوښتل:

- هلته هوټلونه شته چې شپه پکې تېره کړم؟

- هو، هلته نژدې شته.

وروسته مې له جيبه پيسې راوويستې، ومې ويل:

- ښه، وايه څو درکړم؟

په ارامه يې شونډې وښورېدې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- همغسې يو پنځه سويز بل راکړه.

زه هم ونه ځنډېدم، ژر مې يو پنځه سويز له پيسو وربېل کړ، سړی ډېر خوشحاله شو، دوه ځله يې مننه رانه وکړه، وروسته يې پيسې پر جېب ومنډلې او موټر يې پونده کړ.

پای

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library